- 11 -

HÛD SÛRESİ

Mushaf'ımızdaki sıralamaya göre 11, nüzûl sıralamasına göre 52, miûn kısmının birinci sûreler grubunun ikinci sûresi olan Hûd sûresinin âyet sayısı 123 olup Mekke'de nâzil olmuştur.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Sûrenin başında Kur'an'ın iniş sebebine dikkat çekilir. Sadece Allah'a kulluk edesiniz diye bu kitabı indirdik buyurulur. Sonra insanların, inanmayanların bu kitaptan saklanıp bürünmeleri gündeme getirilir. Göklerin ve yerin yaratılışı, insanlara nîmetlerin ulaştırılışı, bu nîmetler karşısında insanların tutumları, şükürsüz nankörlerin Allah'ın dinini bozma taktikleri ortaya konur. Ama onların asla Allah'ı âciz bırakamayacakları vurgulanır. Sonra iman eden mü'minlerle kâfirlerin karşılaştırılması yapılır. Vahiyle gören mü'minlerle, vahiyden mahrum oldukları için kör kalan kâfirlerin mukayesesi yapılır. Sonra buna tarihten örneklere geçilir. Sırasıyla Nuh (a.s) ve toplumunun örneği, Hûd (a.s) ve Âd kavmi, Sâlih (a.s) ve toplumu olan Semûd, sonra Lût kav-mini helâk emriyle gelen meleklerin İbrahim (a.s)'a uğrayıp Ona bir evlât ve torun müjdelemeleri, sonra Lût kavminin helâki, sonra Şuayb (a.s) ve topumu Medyen ve Eykeliler'in helâki, sonra Mûsâ (a.s)'dan bir kesit anlatılır. Sonra bütün bu

gaybî haberlerin kendisine anlatıldığı Rasulullah efendimizden dosdoğru olması istenir.

1,3. "Elif, Lâm, Ra. Bu kitap, hakim ve haberdar olan Allah tarafından, Allah'tan başkasına kulluk etmeyesiniz diye âyetleri kesin kılınmış, sonra da uzun uzadıya açıklanmış bir Kitaptır. Ben size, O'nun tarafından gönderilmiş bir uyarıcı ve müjdeciyim. Rabbinizden mağfiret dileyin ve O'na tevbe edin ki, belli bir süreye kadar sizi güzelce geçindirsin ve her fazilet sahibine faziletinin karşılığını versin. Eğer yüz çevirirseniz o zaman ben doğrusu hakkınızda büyük günün azabından korkarım."

Huruf-ı mukatta âyetinden sonra Rabbimiz buyurur ki, Hakîm ve Habîr olan, hikmet sahibi ve her şeyden haberdar olan Allah'tan gelme bir kitap ki, bir yasa ki, bir ferman ki, bir hayat programı ki, bir yazgı ki onun âyetleri tahkim edilmiş, sağlamlaştırılmıştır. Bu Allah âyetleri bir yasa olarak, bir kader olarak tüm zamanları, tüm mekânları ve tüm insanlığı kapsamaktadır. Bu Allah âyetlerinin karşısına hiçbir gücün çıkabilmesi, hiç kimsenin onları nakzetmesi, ilga etmesi, değiştirmesi mümkün değildir. Kıyâmete kadar kimsenin o âyetlerle savaşması ve galip gelmesi mümkün değildir. Kıyâmete kadar hiçbir gücün bu âyetlere karşı galip gelmesi mümkün değildir. Kıyâmete kadar hiç kimsenin, hiç bir gücün bu kitabın âyetlerinden daha güzelini ortaya koyması mümkün değildir.

Evet muhkem bir kitabın âyetleridir bu âyetler. Semavat gibi, yıldızlar gibi tahkim edilmiş, sağlamlaştırılmış, bozulmaktan, tahrifattan korunmuş, insanlar tarafından yıkılamayacak muhkem varlıklar gibi tahkim edilmiş sağlamlaştırılmıştır. Hiç kimse ona müdahale ede-mez. Hiç kimse onu iptal edemez. Hiç kimse onun âyetlerini kaldıra-maz. Hiç kimse onun yasalarını iptal edecek, ondan daha muhkem, ondan daha güzel bir yasa koyamaz. Böyle Allah tarafından tahkim edilmiş, sağlamlaştırılmış, kalpte olan kabulde olan, Levh-i Mahfuz'dan dünyaya yansıyan bir kitabın âyetleridir bunlar. Hayata hakim olan, hayata hükmeden, hayatın tümünde söz sahibi olan bir kitabın âyetleridir bunlar. Zira Kur'an hangi konuda ne diyorsa bu değişmeyen bir yasadır. İyi kötü konusunda, hayır şer konusunda, hak bâtıl konusunda, adâlet zulüm konusunda, iman küfür konusunda, cennet cehennem konusunda, hayat ölüm konusunda tek hakim, tek kıstas bu kitaptır.

Sonra, bu tahkiminden sonra da âyetleri tafsıyl edilmiş, açık-lanmış, herkesin anlayabileceği, herkesin uygulayabileceği, her kesin kendisiyle yol bulabileceği, herkesin kendisiyle hayatını düzenleyebileceği açık bir hale getirilmiştir Hakîm ve Habîr olan Allah tarafından.

Veya fâsılalı fâsılalı bir şekilde, bölüm-bölüm, sûre-sûre, âyet-âyet hükümleri beyan edilmiştir. Hükümler, kıssalar, âyetler detaylı olarak anlatılmış,

her şey ne eksiği ne de fazlalığı olmadan tastamam ortaya konmuştur. Gerçekten Hakîm olan, hikmet sahibi olan, hayata hakim olan, hayata hükmeden, her şeyi bilen, en iyi hüküm veren, her şeyin sahibi olan Allah tarafından gönderilmiştir bu kitap.

Peki niye gelmiş bu kitap? Niye göndermiş Rabbimiz bu ki-tabını? Ne istiyor bu kitabın sahibi kullarından? Bakın âyetin devamında bu kitabın geliş sebebi şöylece gündeme getirilir:

Sadece Allah'a kulluk edin. Kulluğunuz, ubûdiyetiniz sadece Allah'a olsun. Sadece Allah'ı dinleyin. Sadece Allah'a boyun bükün. Sadece Allah için yaşayın. Hayatınızın tümünde tek hakim varlık Allah olsun. Hayatı parçalamayın. Kulluğu parçalamayın. Gece hayatınızda, gündüz hayatınızda, aile hayatınızda, bireysel hayatınızda, toplumsal hayatınızda, evlenmenizde, boşanmanızda, hukukunuzda, eği-timinizde, savaşınızda, barışınızda, kazanmanızda harcamanızda söz sahibi sadece Allah olsun. Sadece O'nu razı etmeye çalışın. Kendinizi sadece O'na beğendirmeye çalışın.

Evet işte kitabın tebliğcisinin kimliği. İşte bu kitabın pratiği, bu kitapta istenen kulluğun örneği olan peygamberin özelliği ve şerefi. Elbette böyle bir Allah'ın yeryüzündeki sözcüsü olan, böyle değişmez ve değiştirilemez bir kitabın tahkim edilmiş âyetlerini okuyan, o âyetlerin bilincine eren bir tebliğci bu kitabın diliyle konuşacaktı. Kendinden emin, yolundan emin, çağırdığından emin, Allah karşısında boynu bükük, ama Allah'tan başkaları karşısında başı dimdik olarak şöyle diyor: İşte ey insanlar, ben size Allah tarafından gönderilmiş, görevlendirilmiş bir müjdeci ve uyarıcıyım. Allah'ın bu kitabında istediği kulluğu size gösterecek, size örnekleyecek yasal bir örnek olarak beni izlerseniz, benim gibi bir hayat yaşarsanız sizi Cennetle müjdeler, aksini yaparsanız da cehennemle uyarırım. Sizler bu misyonumla Allah'a kulluğu bende göreceksiniz. Rabbinizin istediği örneği bende bulacaksınız.

Evet işte bu kitap bunun için gelmiştir. Allah sizden kulluk istiyor. Allah sizden sadece kendisini dinlemenizi, sadece kendisine ibadet etmenizi istiyor ve bu konuda örneğiniz de benim dedikten sonra Rasulullah efendimiz bu kitabın ve kendisinin geliş gayesini anlatmaya devam ediyor:

Rabbinize istiğfar edin. Rabbinizden bağışlanma dileyin. Çün-kü ne siz, ne ben, hiçbirimiz Rabbimizin bu kitabında bizden istediği kulluğu lâyıkıyla yapamayız. Kusurlarımız, hatalarımız, falsolarımız olacaktır. Öyleyse gelin Rabbimize istiğfar edelim. Hatalarımızı, kusurlarımızı görmemesini, eksiklerimizi tam kabul etmesini, günahlarımızı kale almamasını dileyelim O'ndan. Becerebildiğimiz kadar kulluğa koşalım, beceremediklerimiz konusunda da O'nun affını isteyelim.

Sonra O’na tevbe edin. O’na yönelin. Yönünüzü O’na dönün. O’nun yörüngesine girin. O’nun kulluk programına yönelin. İyiliklerinizle güzel amellerinizle Rabbinize yönelin. Günahlarınızdan, isyanlarınızdan, O’ndan habersiz, O’nun kitabından, O’nun kulluk progra-mından habersiz hayatlarınızdan vazgeçip Rabbinize kulluğa yönelin. Rabbinizin kitabına yönelin. Rabbinizi hoşnut etmeye, Rabbinizin rızasını kazanmaya koşun. Sadece ve sadece O’nun onayladığı bir hayatı yaşamaya koşun. Eğer böyle yaparsanız kesinlikle bilesiniz ki Allah belli bir ecele kadar, yâni ölümlerinize kadar size çok hoş nîmetler verecek. Bu dünyada bol bol nîmetler, bol bol rızklar verecek, bu dünyada güzel bir hayat yaşatacak, sizi güven ve emniyete kavuşturacaktır.

Ve O Allah her fazilet sahibine faziletini de verir. Yâni sorumlu olduğu mükellefiyetinden fazlasını yapan, farzların ötesinde nafilelerle Allah’a yaklaşmaya çalışan kullarına hem dünyada, hem de âhirette fazla fazla verir Allah. Dünyada Müslümanca bir hayat yaşadığınız sürece Rabbinizin güzel nîmetleriyle nîmetlenir asla bir darlık çekmezsiniz. Dünyada bereketli bir hayatınız olur, huzur içinde bir hayat sürersiniz. Ölümlerinize kadar huzur içinde olursunuz. Aksi takdirde dünyada ebedîyen bu nîmetler içinde olmayacaksınız. Öbür tarafta Müslümanca bir hayat yaşayanlar gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, kalplerinizden bile geçiremeyeceğiniz, hayal bile edemeyeceğiniz envai çeşit nîmetler sizi beklemektedir.

Ama eğer Allah’ın istediği kulluktan yüz çevirirseniz, Allah’ın istediği gibi yaşamaktan yüz çevirirseniz, O’na istiğfardan, O’na yönelmekten, Onun için bir hayat yaşamaktan uzaklaşırsanız, o zaman ben büyük bir günün azabının size geleceği günden korkuyorum. Korkarım ki o kıyâmet gününün azabı size gelecek ve o zaman hiçbir şey yapamayacaksınız. O gün rezil ve perişan olacaksınız. Öyleyse gelin ey insanlar, sadece Allah’a kulluk yapın. Gelin sadece O’nu dinleyin, sadece O’na yönelin. Çünkü:

4. “Dönüşünüz ancak Allah'adır. O her şeye Kâdirdir.”

Unutmayın ki dönüşünüz Allah’adır. Hesabı O’na ödeyecek-siniz. Yaşadığınız bu hayatın sonunda O’nun kararıyla, O’nun yar-gılamasıyla ve O’nun hükmüyle karşı karşıya kalacaksınız. Bilesiniz ki attığınız her adım, aldığınız her nefes sizi Rabbinize doğru götü-rüyor. Tüm çabalamalarınız O’na doğrudur. Her an ölüme doğru, her an kıyâmete doğru koşuyorsunuz. İnsan ölmek üzere doğuyor. Güneş batmak üzere doğuyor. Gündüz geceye doğru koşuyor, gece gündüze doğru hareket ediyor. Her şey fânidir bu âlemde. Herkes ve her şey yok olmaya mahkumdur. Bir gün gelecek siz de yok olacaksınız, dünyanız da, ayınız, güneşiniz de yok olacak. Bir gün O’nun huzurunda toplanacak ve saniye saniye bu hayatta yaptıklarımızın hesabı sorulacak.

Öyleyse sonunda hesabı kime ödeyecekseniz, kime karşı sorumlu olacaksanız, kimin hükmüne boyun eğmek zorunda kalacaksanız kulluğunuz da sadece O’na olsun. Sadece O’nu razı etmeye çalışın. Gecenizi gündüzünüzü

sadece O'nun belirlediği yasalar istikâmetinde düzenleyin. Allah'ın size gönderdiği bu kitabın bilincine erin. Allah'ın şu muhkem âyetlerinin doğrultusunda bir hayat yaşayın. Bu kitabın âyetlerini kendinize gündem yapın. Aklınızda, fikrinizde, ağzınızda, kulaklarınızda bu kitabın âyetleri olsun. Daha güzel Müslümanlık hesabı içinde olun.

Unutmayın ki Rabbiniz her şeye Kâdirdir. Her şeye güç ye-tirendir. Sakın şüpheniz olmasın. Allah ölümlerinizden sonra sizi tekrar diriltip hesap kitap için huzuruna getirmeye Kâdirdir. Yaşadığınız bu hayatın, yaptıklarınızın hesabını size sormaya Kâdirdir. Güzel amellerinizin mükafatını, kötü amellerinizin de cezasını vermeye Kâdirdir. Gelin bunu unutmadan yaşayın. Gelin büyük bir mükafat, büyük bir cezaya doğru adım attığımızı unutmayın. Gelin sırt dönmeyin Allah'a. Gelin kulaklarınızı tıkamayın Kur'an'a. İlgisiz kalmayın Peygamber'e. Tapınmayın dünyaya. Tapınmayın eşyaya. Sadece bu dünya için yaşamayın. Hesabınızı bu dünya için yapmayın. Allah'ın bu uyarılarına karşı kör ve sağır kesilmeyin.

Beni dinlemeyebilirsiniz. Ben zaten bana kulak verin demiyo-rum. Beni örnek alın, benim gibi olun demiyorum. Ama gelin Allah'ın âyetlerini okuyun, Allah'ın âyetlerine kulak verin, Allah'ın âyetleriyle gözleriniz, kulaklarınız açılsın diyorum. Allah'ın âyetleriyle dirilin diyo-rum. Dünyaya ayırdığınız zamanın onda birini, yüzde birini şu kitabı okumaya, anlamaya ayırın. Bu kitabın âyetlerinin bilincine ermeye çalışın diyorum.

Allah için bir düşünün. Hayatı ne kadar biliyorsunuz? Şu ki-tabı ne kadar biliyorsunuz? Kafalarınızdaki ekonomik bilgilerinizle şu kitaptan bilgilerinizi bir kıyaslayın. Siyasal hayat bilgilerinizle kitaptan bilgilerinizi bir kıyaslayın. Bildiğiniz, tanıdığınız önderlerinizle, şeyhlerinizle, siyasal liderlerinizle peygamber konusundaki bilgilerinizi bir kıyaslayın. Televizyon dinlediğiniz zamanla Kur'an okumaya, dinlemeye ayırdığınız zamanı bir kıyaslayın. Gazeteye, dergiye ayırdığınız zamanla bu kitaba ayırdığınız zamanlarınızı bir kıyaslayın. Hangisi daha çok? Hangisini daha çok tanıyorsunuz? Hangisiyle daha yakından tanışıyorsunuz? Hangisinin bilgisi daha çok kafanızda canlanıyor? Kimin bilgileriyle kafanızı dolduruyorsunuz? Allah için bir düşünün.

Her gece kimin vahyiyle berabersiniz? Allah vahyiyle mi? Yok-sa şeytan vahiyleriyle mi? Allah için bir bakın durumunuza? Bir bakın ki nereye doğru gidiyorsunuz? Bu gidişiniz sizi nereye doğru götürüyor?

5. "Bilin ki, onlar Kur'an okurlarken gizlenmek için iki büklüm olurlar. Bilin ki, elbiselerine büründüklerinde bile Allah onların gizlediklerini ve açığa vurduklarını bilir. Çünkü O, kalplerde olanı bilendir."

Dikkat! Dikkat! Aman dikkat edin. Senden gizlenmek üzere, senden saklanmak üzere sadırlarını eğip büküyorlar. Senden bürünüyorlar, örtünüyorlar onlar. Sanki çalıntı bir malı gizlemek için, kimse görmesin diye vücudunu ona perde etmeye çalışan bir hırsız gibi kendilerini senden kaçırıyorlar onlar. Seni görmek istemiyorlar. Seni dinlemek istemiyorlar. Seninle karşı karşıya gelmek istemiyorlar. Bu âyetlerin nâzil olduğu dönemde Mekkeliler bu âyetleri de, bu âyetlerin tebliğcisini de dinlemek istemiyorlardı. Köşe-bucak kaçıyorlar, onun mesajını duymamak için ondan uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Peygamber kendilerini tanımasın diye, kendilerine bu âyetleri duyurmasın diye elbiseleriyle yüzlerini kapatıyorlar, bir şeylerle bürünüyorlar ve kendilerini bu âyetlerden saklamaya çalışıyorlardı. Hakikat karşısında tıpkı deve kuşu gibi yüzlerini, başlarını kumlara gömüyorlardı.

Evet âyet-i kerîmedeki sadırlarını eğip büküyorlar ifadesi yan çiziyorlar, sırt dönüyorlar, yüz çeviriyorlar, ilgilenmiyorlar gibi anlamlara gelmektedir. Dün onlar bu işi yapıyorlardı, bugün de günümüz Müslümanları aynı şeyi yapıyorlar. Dün onlar dinlemiyorlardı, bugün Müslümanlar dinlemiyorlar. Acaba neden bu insanlar bu Kur'an'ı din-lemiyorlar? Neden Kur'an'a kulak vermiyorlar? Neyle bürünüyorlar bu insanlar kitaba ve peygambere karşı? Yâni kitabın ve peygamberin önüne neyi kalkan yapıyorlar? Neyi dikiyorlar? Arkadaşlar günümüz Müslümanları da kimileri cemaatini dikiyor kitabın karşısına, ondan dolayı dinlemiyor Kur'an'ı. Kimileri partisini putlaştırıyor, onun için ge-rek duymuyor bu kitabı dinlemeye, kimi efendisinden, şeyhinden dolayı, kimi siyasal liderinden dolayı, kimi ekonomik kaygısından, mal mülk derdinden dolayı dinlemiyor, dinlemiyor, dinlemiyor.

Yapmayın ey Müslümanlar. Bir şeyleri geçirmeyin bu kitabın önüne. Doktoralarınızı, doçentliklerinizi, mesleklerinizi, makamlarınızı, evlerinizi, çoluk çocuklarınızı, işinizi, aşınızı perde yapıp, onların arkasına saklanıp bu kitapla ilginizi kesmeyin. Tamam, ben de okuyacağım, ben de anlayacak ve anlatacağım, ben de yaşayacağım, ama işte şu şu konumum, şu şu işim bana imkân vermiyor diyerek bu kitaba karşı kalkanlar bulmayın. O kalkanların arkasına saklanıp, onlarla bürünüp kitapla ilginizi kesmeyin.

Gelin Allah aşkına şu kutsallaştırdığımız önderlerimizi, şu ken-di oluşturduğumuz kitaplarımızı bir kenara bırakalım. Gelin göğsümüzü eğip

bükmeden, bir şeylerin arkasına saklanmadan, tüm varlığımızla, kalbimizi, gözümüzü, kulağımızı, düşüncemizi, amelimizi ki-taba ve peygambere çevirelim. Tüm varlığımızla Allah'a ve Resûlüne yönelelim. Her şeyimizi kitaba ve peygambere endeksli yapalım. Kitapla düşünelim, peygamberle yürüyelim. Tüm hayat problemlerimizi vahiyle çözümleyelim. Vahiy kaynaklı bir hayat yaşayalım. Hayat fel-sefemizi bir yerlerde oluşturup sonra da bunu vahye onaylattırmaktan vazgeçelim.

Tüm öncelikli bilgilerimizi atıp vahye yönelelim. O ne dediyse, nasıl dediyse öylece kabul edelim. Hayat felsefemizi bir kenara bırakalım. Cemaat felsefemizi bir tarafa bırakalım. Grupçuluğumuzu, hi-zipçiliğimizi bir kenara bırakalım. Sadece Rabbim bana ne dedi? diye, Rabbim benden nasıl bir hayat istedi? diye vahye kulak verelim. Şimdiye kadar elimizden düşürmediğimiz kitapları elimizden bir atalım. İşte bu kitaplar bizi adam etmedi. Bizi bir noktaya götürmedi. Peygamberin önüne geçirdiğimiz şu kutsal şahsiyetleri de bir kenara bırakalım. Bu kitabı ve peygamberin sünnetini elimize alalım. Göğüslerimizi eğip bükmeden Allah nasıl istiyorsa öyle bir hayat yaşamaya çalışalım.

Evet o gün insanlar karşısına çıkamıyorlardı peygamberin. Hakkından gelemiyorlardı peygamberin. Durduramıyorlardı onu. Karşısına hiçbir şeyle çıkamıyorlardı. Şair dediler, tutmadı. Kâhin dediler, sökmedi. Sihirbaz dediler, olmadı. Şu anda da peygamber yolunun yolcularına aynı şeyleri söylüyorlar. Olmadık iftiralarla kitap ve sünnete yönelmiş, vahye yönelmiş, Allah ve peygamber diyen Müslümanları suçluyorlar, ama tutmuyor. Kıyâmete kadar da tutmayacak. Kıyâmete kadar peygamber yolunun yolcuları bu kitap ve peygamberle insanların karşılarına çıkmaya devam edecekler. Dinlemek istemeyecekler. Eğip bükecekler kendilerini. Bir şeylerin arkasına saklanacaklar. Bir şeylerle bürünecekler, ama bu Allah vahyinden asla kaçamayacaklar. Allah âyetleri onların gönüllerine işleyecek, kalplerine bir ok gibi saplanacak. Onlar bu kitaptan kaçtıkça batacaklar, kaçtıkça çözümsüzlüğe gömülecekler ve kurtuluşun bu kitapta olduğunu, bu kitabın dışında asla çözüme ulaşamayacaklarını anlayacaklar. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, ister kaçsınlar, ister kapatsınlar, ister yasaklasınlar, ister kulaklarını tıkasınlar, unutmasınlar ki:

Allah her şeyi biliyor. Gizlediklerini de biliyor, aleni yapıp ettiklerini de biliyor. Çünkü O Allah kalplerde olanları da bilir, niyetleri de bilir, iç dünyalarınızı da bilir. Şimdi böyle her şeyi bilen, her şeyden haberdar olan, bilgisi tam olan, bilgi kendisinden olan bir Allah'tan gelme bir kitap dururken sizler kimlere gidiyorsunuz? Kimlere baş vuruyor? Kimlerin bilgisiyle bilgilenmeye, kimlerden çözüm istemeye gidiyorsunuz? Kimlerin kitaplarını okumadan yanasınız? Efendim bu kitap da Allah'ın kitabını anlatıyor. Bu liderim de, bu efendim de kitabı ve peygamberi anlatıyor. Bunlar başka şey anlatmıyorlar ki? Hayır hayır. Aracıları bırakıp direk bu kitapla diyalog kuralım. Allah ne di-yor? Peygamber ne istiyor? Bunu direk kitaptan ve peygamberden

öğrenmeye çalışalım. Çünkü herkes yanılabilir, herkes hata edebilir, ama hata etmeyen, yanılmayan sadece Allah ve Resûlüdür. Her kitapta yanılgı olabilir, ama içinde yanılgı olmayan tek kitap Kur'an ve sünnettir, bunu asla unutmayalım.

6. "Yeryüzünde yaşayan bütün canlıların rızkı ancak Allah'a aittir. O, canlıları babalarının sulbünde kararlaşmış ve anaların rahminde kararlaşmakta iken de bilir. Her şey apaçık bir Kitaptadır."

Evet yeryüzünde debelenen, hareket eden hiç bir varlık yoktur ki Allah onların rızklarını kendi üzerine almış, rızklarına kefil olmuş olmasın. Şu anda yeryüzünde debelenen kaç çeşit varlık var? Kaç miktar varlık var? Bu varlıklar nerede ve nasıl bir hayat içindedirler? Nasıl bir şart altındadırlar? Hayatlarını sürdürebilmek için neye ihtiyaçları var? Nasıl bir hayat yaşamalıdırlar? Bunların hepsini bilen bir Allah'tır O. Allah'tan başka bunu kimsenin bilmesi de mümkün değildir. Onların isimlerini, sayılarını, yerlerini, yurtlarını, yaşam biçimlerini, rızklarını ve ihtiyaçlarını, hayatlarını nasıl sürdürmeleri gerektiğini, rollerini bilen ve düzenleyen Allah'tır.

Hiç bir varlık O'nun ilminin dışında kalamaz. En küçüğünden en büyüğüne kadar, karadakilerden, denizin içindekilere kadar bu varlıkların beden yapıları hayat tarzlarına ne kadar uygun düşüyor değil mi? En küçük bir sineğin bile bakımını, beslenmesini, korunmasını, nerede olursa olsun yolunu bulmasını Allah'tan başka kimse öğretmemiştir ona.

Evet tüm varlıkların, tüm kullarının rızkı Allah'ın elindedir. Hiç kimsenin elinin değmediği, değemeyeceği, elinin erişemeyeceği yâni kimsenin müdahale edemeyeceği tüm rızıklar, tüm servetler onun elindedir. Rızık konusunda yetki sadece O'na aittir. Dilediklerine rızkı genişletir bol bol verir, dilediklerine de kısıverir. Çünkü O her şeyi bi-lendir. Kimin neye muhtaç olduğunu, kime ne kadar vereceğini, kime ne kadar kısacağını bilendir. Rızkı takdir eden Odur. Hikmet sahibidir o. Hikmeti gereği yapar bu taksimi. Onun ilmi her şeyi kuşattığı için bir kulu için zenginliğin mi hayırlı, yoksa fakirliğin mi, onu en iyi bilen odur. Bol vermesinde de az vermesinde de mutlaka bir hikmet ve ha-yır vardır.

Öyleyse bu konuda ona akıl vermeye, ona yol göstermeye gerek yoktur. Ya Rabbi bana şu kadar vermeliydin! Beni şununla im-tihan etmeliydin! Ben buna lâyıktım! Beni şununla imtihan etseydin ben mutlaka imtihanı kazanırdım! Diyerek ona karşı gelmenin anlamı yoktur. Çünkü kime ne kadar vereceğini çok iyi bilendir Rabbimiz.

Bir de bu konuda endişeye de gerek yoktur. Rabbimiz tüm varlıkların rızkını veren ve bunu teminat altına alandır. Bana ayırdığını yanlışlıkla hiç bir zaman başkalarına vermeyecek kadar bilgi ve hikmet sahibi, başkalarına

ayırdığını da çatlasam patlasam da, sadece gündüz değil geceleri de çalışıp çabalasam da asla bana vermeyecek kadar âdil bir Allah'tır o.

Evet madem ki tüm rızıklar onun elindedir, madem ki herke-sin rızkını veren ve teminat altına alan odur, madem ki rızık konu-sunda tüm insanlar ona muhtaçtır o halde bu insanlar neden Rablerini bırakır da Onun berisinde kendilerine velîler bulmaya çalışrlar? Neden Rablerinin kendileri adına gönderdiği hayat programından yüz çevirirler de kendileri gibi rızka muhtaç insanların kanunlarına itaatten yana olmaya çalışırlar? Neden ihtilâf ettikleri konularda Rablerinin hükmüne müracaat etmezler? Neden Rablerinin kitabına baş vur-mazlar da başkalarının hükümlerine baş vururlar. Rızık konusunda ona yönelen, onun arzında yaşayan, onun havasını tüketen, onun suyundan istifade eden, onun arzında yaşayan, onun verdiği azaları kullanan bu insanlar hayat programı konusunda neden onunkinden yana olmuyorlar? Neden onun kitabından habersiz yaşamaya çalışıyorlar? Neden onun peygamberiyle diyaloga yanaşmıyorlar?

Rabbimiz hayata karışıcı tek Rab ve İlâh olarak kendi rubûbi-yet ve ulûhiyetini tanıtmaya devam ediyor.

7. "Arş'ı su üzerinde iken, hanginizin daha güzel iş işlediğini ortaya koymak için, gökleri ve yeri altı günde yaratan O'dur. Ey Muhammed! Andolsun ki, "Siz gerçekten, ölümden sonra dirileceksiniz" desen, inkâr edenler: "Bu, apaçık bir sihirden başka bir şey değildir" derler."

Evet O Allah ki gökleri ve yeri 6 günde yaratmıştır. Onun arşı su üzerindeydi. Rabbimiz bu âyetinde bize yaratılışı anlatıyor. Esasen bu 6 gün meselesi de, arş'ı su üzerinde bulunuyordu ifadesi de gaybî konulardır. Bu gaybî konularda hiç kimsenin bir şey demeye hakları olmadığı gibi, yine hiç kimsenin bu konularda söz söyleyenlere itibar etme hakları da yoktur. Çünkü Rabbimiz bu kadar söylemiş, bir açıklamada bulunmamış. Kur'an'ın beyan edicisi olan Rasulullah efendimizden de bu konuda bir açıklama, bir beyan olmadığına göre aynen böylece iman eder ve susarız. Çünkü hiç kimse, hiçbirimiz göklerin ve yerin yaratılışına şahit olmadık ki bu konuda söz söyleme yetkisine sahip olalım.

İşte şu anda vahiysiz konuşanlar yaratılışla alâkalı bir şeyler söylüyorlar, ama söylediklerinin tamamı yalandan ibarettir. Tamamı gaybı taşlamadan ibarettir. Tahmin ve zandan öteye bu söyledikleri şeyler hiçbir değer ifade etmeyen şeylerdir. Zaten bu adamların çıkış noktaları baştan yanlıştır. Yaratıcıyı hesaba katmadan, Allah'ı diskalifiye ederek işe başlıyorlar. Gökler ve yer onlara

göre bir yaratıcı olmaksızın, tesadüfen, kendi kendine var olmuştur. Onun içindir ki bu Allahsızların sözlerinin hiçbirisine itibar edemeyiz. Söylediklerinin hepsi tahminden, zandan ve yalandan ibarettir. Bu konuda bileceği-miz, inanacağımız ve diyeceğimiz sadece şudur: Gökleri ve yeri ya-ratan Allah'tır, 6 günde yaratmıştır ve arşı da su üzerinde idi o kadar. Bunun üzerinde değil de şunun üzerinde düşüncelerinizi, tefekkür-lerinizi yoğunlaştırın. Size lâzım olan, anlamanız gereken şudur diyor Rabbimiz. Niye yaratılmış bu gökler ? Niye yaratılmış bu insanlar? Sizler niye varsınız bu dünyada? Varlığın var oluş sebebi nedir?

İşte üzerinde kafa yormanız gereken mesele budur. Bunu anlamaya çalışın. Niye yaratmış Allah bu gökleri ve yeri? Niye ya-ratmış Allah sizi? Hanginiz daha güzel ameller işleyecek? Hanginiz daha güzel kulluklar yapacak? Bu konuda sizi deneyelim diye. Evet işte yaratmanın sebebi budur. Göklerin ve yerin yaratılışı bizim imtihanımız içinmiş. Demek ki bizim için yaratılmış gökler ve yer. Bizim imtihanımız için yaratılmış. Yâni bu gök niye var? Benim imtihanım için. Bu arzın varlık sebebi ne? Benim imtihanıma konu. Öyleyse ben imtihan olacağım. Biz imtihan olacağız bu yerde? Kulluk imtihanı, ibadet imtihanı, sabır imtihanı, şükür imtihanı, namaz imtihanı, oruç imtihanı...

İşte bu imtihanın salonu bu âlemdir. Rabbimiz bizim imtihanımız için her şeyi hazır hale getirmiş. Arz hazır, sema hazır, hayat hazır, rızık hazır, akıl hazır, göz-kulak hazır, irade hazır, bilgi hazır, hidâyet hazır ve Allah bizden kulluk istiyor. Bu imkânlarını Allah'ın istediği gibi kullananlar, Allah'ın istediği fıtratlarına uygun sâlih ameller işleyenler, Müslümanca bir hayat yaşayanlar sonunda cennete, kâfirler de cehenneme gideceklerdir. İşte bu imtihanın neticesi de budur.

Eğer sen desen ki ölümden sonra dirileceksiniz. Kâfirler, a-kıllarını, duyularını, fıtratlarını, iradelerini örtenler derler ki, diyecekler ki bu bir büyüden, bu bir sihirden başka bir şey değildir. Yâni bu sizin diriliş dediğiniz şey, hesaba çekilme dediğiniz şey bu dünyada cahil halkın gözlerini boyamaktan, onları aldatmaktan başka bir şey değildir. Cahillerin dünya zevklerini kaçırmaktan ve onlar üzerinde baskı kurmaktan başka bir şey değildir.

Evet, bu hiç değişmemiştir. Dün de, bugün de kâfirler aynı şe-yi söylüyorlar. Zavallı insanlar kendi zanlarıyla, varsayımlarıyla, vahiyden uzak bilimsel dünyalarıyla, tahminleriyle kendilerine bir felsefe uyduruyorlar. Vahyi tanımadıkları için, Allah bilgisinden uzak oldukları için gözlerinin önünü bile göremiyorlar.

Kendi ruhlarından, kendi bedenlerinden, kendi dünyalarından habersiz kendi kendilerine zanlarda, tahminlerde bulunuyorlar. Hayat bu hayattır. Bu hayatın dışında başka bir hayat yoktur diyerek, dirilişin bir sihir olduğunu iddia

ederek Müslümanın doğrusunu Müslümana kullanmaya çalışıyorlar. Aslında kendisi de inanmıyor bu dediğine. Kendisi de biliyor ki mutlaka yaptıklarının hesabı bir gün kendisinden sorulacak. Kendisi de bunun farkındadır ama hayat programının bozulacağından korktuğu için böyle diyor. Yâni âhiret gündeme geldiği zaman, tekrar diriliş, hesap kitap gündeme geldiği zaman iştahı kaçacak ve şu anda yaptığı işleri rahat yapamayacak da onun için reddediyor. Allahsız, vahiysiz, cennetsiz, cehennemsiz bir dünya kurduğu için inkar etmesin de ne yapsın? Elbette böyle bir dünya, ona bunu inkâr ettirecektir Allah korusun.

8. "Andolsun ki, onların azabını sayılı bir süreye kadar ertelesek, "Onu alıkoyan nedir? "derler. Bilin ki, onlara azap geldiği gün, artık geri çevrilmez; alaya aldıkları şey onları mahvedecektir."

Onlardan, onların hak ettiği azabı belli bir süre, belli bir müddet tehir etsek bu sefer de derler ki hani o azabı tutan nedir ya? Hani o sözünü ettiğiniz azabı alıkoyan ne? Hani niye gelmiyor bu azap? Hani yıllardır sizin sözünü ettiğiniz O Allah'ı, o dirilişi, o azabı inkâr edip durduğumuz halde nerede kaldı bu azap? Niye gelmiyor? Bu bir taraftan bir inkârın, bir alayın ifadesiyken, diğer taraftan da içten içe bir korkunun, bir şüphenin ifadesidir. Yâni kâfir hiçbir zaman inkârında samimi değildir. Biliyor ki bu reddettiği bir gün başına gelecek. Biliyor ki bir gün ölüm gelecek.

İşte yeryüzünde küfrün zirvesini sergileyen Firavun. Kendisini insanlara rab ve ilâh olarak takdim ediyor. Benden başka ilâh yoktur diyor. İlâhlığı adına Mûsâ (a.s)'a ve Müslümanlara yapmadığını bırak-mıyor. Ama geberip giderken iman ediyor. Şehadet kelimesini söylü-yor. Anlıyoruz ki dünya üzerinde hangi kâfir olursa olsun öldükten sonra dirilişle alâkalı mutlaka içinde bir bilgi var, bir duygu var. Bu dünyada rahatlayabilmek için vicdanının sesini, kalbinin sesini susturmaya çalışıyor. Duyularına baskı uygulamaya çalışıyor.

Evet insan yaptığı suçların karşılığı olan ceza hemen gelmediği takdirde onun hiç gelmeyeceğini zannediyor. Halbuki o suçun cezası vakti gelince çekilir. Bu bazen bu dünyada, bazen da öbür ta-rafta gerçekleşir. Allah'ın acelesi yoktur. İnsanın ilâhî cezayı acele is-temesi onun cehaletinin eseridir. Çünkü Rabbimiz sonsuz merhamet sahibidir. Kullarının tevbesine imkân tanımaktadır. Belki bir gün dönerler de kurtulurlar diye onlara mühlet veriyor.

Dikkat edin, o azap onlara geldiği gün, o azap onlara çattığı zaman onu onlardan uzaklaştıracak, onlarla o azabın arasına girip onları kurtaracak hiç bir güç ve kuvvet yoktur. Alay ettikleri, reddet-tikleri azap da onları kuşatıverecek. Dünyada işledikleri tüm kötülükleri, yaptıkları tüm pislikleri, küfürleri, şirkleri, Allah'tan habersiz yaşadıkları hayatlarının kötü sonucu kendilerini

kuşatıverecek. İnkâr ettikleri, reddettikleri, alay edip durdukları azap, kıyâmet gerçeği kendilerini çepeçevre kuşatıverecek. Allah'ın azabını alay konusu yapıyorlardı, hafife alıyorlardı. Cenneti ve cehennemi gündeme almıyorlar, Allah'ın haberleriyle alay ediyorlardı. İşte alay ettiği şeyler yarın onları çepeçevre kuşatacaktır. Ve artık ondan kaçıp kurtulmaları da mümkün olmayacaktır. Hani Nuh kavmi kurtulabildi mi? Âd kavmi kaçabildi mi? Semûd kavmi bir şey yapabildi mi? Firavunlar, Karunlar bir şey yapabildiler mi? Kim ne yapabilmiş? Ey zavallı kâfirler siz kaçıp kurtulabilecek misiniz? Neyinize güveniyorsunuz? Hiç aklınız, izanınız yok mu sizin?

9. "Andolsun ki, insana nîmetlerimizi tattırır sonra onu ondan çekip alırsak, o şüphesiz umutsuz bir nanköre döner."

İnsana katımızdan bir rahmet tattırsak, ona katımızdan bir nî-met ulaştırsak, sonra da o nîmetleri ondan alıversek, hemen o ümit inkisârına uğrar da nankörlüğe dönüverir, kâfir oluverir. Tüm ümitlerini kaybeder de Allah'la çatışma içine giriverir. Geçmişini unutur. Dünü unutur. Bugün vermediyse, bugün aldıysa dün vermişti Rabbim de-mez. Halbuki aynı insan:

10. "Başına gelen sıkıntıdan sonra, ona bir nîmet tattırırsak "Musîbetler başımdan gitti" der; doğrusu o, şımarıp böbürlenen biridir."

Kendisine dokunan zararlardan sonra nîmetlerimizi kendisine tattırdığımız zaman der ki artık tüm olumsuzluklar, tüm kötülükler benden gitti. Tüm kötülükleri başımdan uzaklaştırdım. Ben becerdim bunu. Ben akıllı davrandım da bu kötülükleri kendimden uzaklaştırdım. Hiç kimsenin yapamadığını ben başardım demeye başlar. Peki ey zavallı insan, madem ki bu kötülükleri defeden, uzaklaştıran olarak kendini görüyor ve biliyorsun da acaba niye elindeki iyilikleri kaybettiğin ortamı da kendinden bilmiyorsun?

Yâni madem ki üzerindeki kötülükleri aklınla, bilginle, tedbirinle, gücünle kuvvetinle defettiğini iddia ediyorsun, Allah'ı diskalifiye ediyorsun, o zaman neden elindeki iyilikleri kaybetmeye gücün, aklın fikrin yetmiyor? Madem ki başarı kendinden, başarısızlığa düşmekten neden engelleyemiyorsun kendini? Madem ki bu sıhhat senden, onu kaybedip hasta olmamaya niye gücün yetmiyor? Madem ki hayat senden, onu kaybedip ölmemeye niye gücün yetmiyor? Orada bitiyor hain. Yâni elindekileri kaybettiği zaman suçlu başkalarıdır, ama kaybettiklerini tekrar ele geçirince de tüm mârifet kendisindedir.

Zararları, kötülükleri, olumsuzlukları hep başkaları yapmıştır ama iyilikler, başarılar, karlar kendisindendir. İyi notu kendisi almıştır ama kötü notu öğretmen vermiştir. Halbuki bunların hepsi Allah'tan-dır. Rabbimiz kendisine başarı verdiği zaman, sıhhat verdiği zaman, zenginlik verdiği zaman hemen bunu Allah'tan değil de kendisinden bilerek şımarmaya başlıyor. Ben bunlara

kendim ulaştım diyor. Kafasını çalıştıran bunlara ulaşır diyor. Sonra bütün bunları veren Allah bir imtihan sebebiyle geri alıverince, tepetakla getiriverince, ekonomik gücü, siyasal nüfusu sıfıra doğru inmeye başlayınca da bu sefer bunun bir imtihan olduğunu unutuyor da tüm ümitlerini kaybedip dövünmeye başlıyor.

Halbuki bir Müslüman bilir ki veren de Allah'tır, alan da. Vermesi ayrı bir imtihandır, alması ayrı bir imtihan. Müslüman bilir ve inanır ki bu hayatının da, bu ekonomik gücünün de, bu siyasal gücünün de, bu malının mülkünün de, bu sıhhatinin de vericisi ve alıcısı Allah'tır ve bunlar dünyanın birer imtihanıdır. Allah bunlarla kendisini imtihan etmektedir. Bunlar ilk defa bize veriliyor ve ebedîyen bizde kalacak da değildir.

İşte bizden öncekiler bunlarla imtihan edildiler, şu anda da bizler imtihandayız. Öyleyse zannetmeyelim ki bütün bu verilenler bizler imtihanı kazandık da onun için veriliyor. Zannetmeyelim ki bizler Allah'ın sevgili kullarıyız da bu zenginlik, bu sıhhat, bu siyasal güç onun için bize veriliyor. Verilmeyenler de zannetmesinler ki onlar kötü oldukları için bunlardan mahrum bırakılıyorlar. Hayır hayır, verilenler verilenlerle, verilmeyenler de verilmeyenlerle imtihandadır. Kimin kazandığı, kimin kaybettiği de bugün değil yarın belli olacaktır.

Öyleyse hangi durumda imtihan edilirsek edilelim Allah'a kul-luk programımızı bozmamalıyız. Zenginken de, fakirken de, hastalık anında da, sağlık içinde de Rabbimize kul olmak zorundayız. Verdiği zaman da şükrederek Allah'a yöneleceğiz, aldığı zaman da sabrederek Rabbimize yöneleceğiz. Verilince şımarıp, alınınca da isyana yö-nelmeyeceğiz. Sürekli bir imtihanda olduğumuzu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayacağız. Kâfir ve müşrik dünyanın yanılgılarına, de-ğer yargılarına düşmeyeceğiz. Hayatı Allah'ın değer yargılarıyla değerlendireceğiz. Mal mülk gibi, siyasal güç gibi cahili güç anlayışlarına kapılmayacağız. Müslümanca düşüneceğiz. Gerçek başarıyı, gerçek gücü, gerçek büyümeyi takvada göreceğiz, teslimiyette göreceğiz, kullukta ve sâlih amellerde göreceğiz. İzzet ve şerefi kâfir dünyanın gördüğü şeylerde görmeyeceğiz.

11. "Bunların dışında, sabredip iyi işler işleyen kimselere, işte onlara mağfiret ve büyük ecir vardır."

Lâkin sabredenler, kendilerine imtihan konusu olarak Allah tarafından bir şeyler verilince de, alınınca da bunu Allah'tan bir im-tihan bilip şımarmayanlar, ümitsizliğe düşmeyenler, Allah'ın imtihan soruları karşısında kulluk programlarını bozmayanlar, her halükârda Müslümanca bir direnç gösterip Müslüman kalabilmenin kavgasını verenler, planlarını programlarını bunun için yapanlar, bunun için ya-tırım yapanlar, Allah'ın istemediği şeylerde büyümenin

değil, Allah'ın razı olacağı şeylerde büyümenin hesabını yapanlar, Allah'ın vahyine, Allah'ın değer yargılarına sahip çıkanlar var ya, bunun için sâlih ameller işleyenler, hayatlarını iman kaynaklı yaşayanlar var ya işte onlar için bağışlanma var ve büyük ecirler onları beklemektedir.

12. "Putperestlerin: "Ona bir hazine indirilmeli veya yanında bir melek gelmeli değil miydi?" demelerinden senin Ey Muhammed! Kalbin daralır ve belki de sana vahy olunanın bir kısmını terk edecek olursun. Sen ancak bir uyarıcısın, Allah her şeye vekildir."

Şu sözü söylediler diye senin göğsün daralıyor. Daralıyor, sı-kılıyor ve bu yüzden de sana vahy edilenlerin bir kısmından vazgeçmeyi bile düşünüyorsun. Çevresindekiler onun getirdiği vahye karşı çıkıp ona ve getirdiği mesaja sihir, şiir, mecnun gibi iftiralarda, saldırılarda bulunmaya başlayınca, bunlar dönemi geçmiş şeylerdir filân demeye başlayınca, onunla ve getirdiği şeylerle ilgilenmemeye devam edince, boykota maruz kalınca, alay konusu edilince Rasu-lullah efendimiz sıkılıyor, bunalıyordu. İnsan elbette kendi bildiği doğrular uzun bir süre insanlar tarafından reddedilince gerçekten büyük sıkıntılara düşer, hayal kırıklığına uğrar, umutsuzluğa kapılır. Bunun böyle gidişi yılları alıverince peygamber için değil ama insan dâvâsının doğruluğundan bile şüpheye düşer. Böyle bir durumda insan ola-rak onun desteğe, teselliye ihtiyacı vardır. İşte böyle yıllar süren bir uğraşta Rabbimiz elçisini teselli ediyor.

Mekkeliler Rasulullah efendimizi dinlemiyorlar, onun dediklerini kale almıyorlar, alay üstüne alayla mukabelede bulunuyorlardı. Hattâ şöyle diyorlardı:

Ona bir hazine gelmeli değil miydi? Onun hazineleri olmalı değil miydi? Ne bilelim biz onun gerçekten bir peygamber olduğunu? Bu konuda bizi temin edecek bir hazine verilmeli değil miydi? Şu dağları onun için altın, gümüş yapmalı değil miydi Allah? Orduları, askerleri olsaydı ya? Yahut bir melek onun elçiliğine şehadet etmeli değil miydi? Bir melek gelmeli ve o melek bu peygamberdir, buna inanın demeli, değil miydi? Şimdi bu durumda böyle bir insanın peygamberliğini biz nasıl kabul edelim? Parası yok, pulu yok, ekonomik gücü yok, holdingi yok, siyasal gücü yok, orduları, askerleri yok, atı yok, arabası yok, melekleri, ruhani gücü yok, gaybı bilmiyor, Levh-i Mahfuzu okuyamıyor, bir bakışıyla insanları hidâyete ulaştıramıyor, bir anda âyetler getiremiyor, azaplar indiremiyor, gazaplar çağıramıyor. Bunun bizden bir farkı yok dediler.

İşte insanların bu itirazları, bu değer yargıları karşısında Ra-sulullah efendimiz kendi kendine düşünmeye başladı. Acaba şimdilik şu şu konuları anlatmasam mı? Acaba şunları şunları şimdilik bu adamlara demesem mi? Bir tarafta ekonominin patronları var ki adamlar malları mülkleriyle topluma egemen olmuşlar, kendilerini kabul ettirmişler. Bir tarafta ruhban sınıfı var ki adamlar gaybı biliyorlar, geçmişten haber veriyorlar, gelecekten konuşuyorlar,

uçuyorlar, kaçıyorlar, cennet parselliyorlar. Hocalar var, hacılar var, yöneticiler var...

Ve insanlar bunlara yönelip peygamber (a.s)'ı dinlemeyince Rasulullah efendimiz üzülüyor, sıkılıyor, ruhu daralıyordu da Rabbi-miz buyurdu ki: Sakın ha, sakın! peygamberim, sen onların bu abuk sabuk sözlerine aldırış etme. Onlar seni ve Rabbini şartlandırmak istiyorlar. Kendilerine kendilerinin istedikleri cinsten şeyler indirilme-sini istiyorlar. Onlar kendilerine, kendi arzularına, kendi şehvetlerine, kendi hevâ ve heveslerine tapınmak istiyorlar. Sakın insanlar ne der? El âlem ne düşünür? diye bir hesabın içine girerek şunları şunları du-yurmayayım deme. Çünkü bu din, bu âyetler senden değildir. Bu din Rabbindendir ve sen sadece Rabbinden gelenleri tebliğle görevlisin. Eğer sana gelenler senden mal mülk istemek için geliyorlarsa, hazine için geliyorlarsa, gaybı bilmen için geliyorlarsa hiç gelmesinler. Senin işin bunlar değil, senin görevin bunlar değil. Sen sadece cennet ve cehennemle uyarıcısın. İşte Yusuf'la, Yunusla, Hut'la uyarıcısın. Sen yoluna devam et çünkü:

Allah her şeye vekildir. Vekaletini Allah'a ver, O'na güven, O'na dayan, O'na tevekkül et, işini O'na havale et ve görevine devam et, uyarına devam et. O dilerse melek de gönderir, hazine de gönderir, ya da göndermez. Dün peygamberine bunu söyleyen Rabbimiz bugün bize de aynı şeyi söylüyor. Bizler de insanların tutumlarından dolayı tavrımızı değiştirmeyeceğiz, sadece Rabbimize güvenecek, işimizi O'na havale edecek ve uyarımızı sürdüreceğiz. Bize de aynı şeyleri söyleyecekler. Bunların ne paraları var, ne pulları var, ne büyük şirketleri var, ne ruhani güçleri var, ne gaybı biliyorlar diyecekler. İşte peygambere de dendi bunlar. Bu tür zırvalar karşısında ne kalplerimiz sıkılacak, ne morallerimiz bozulacak, ne de Allah'ın âyetlerinden kimilerini okumaktan, duyurmaktan vazgeçeceğiz.

13. "Senin için: "Onu uydurdu" diyorlar, öyle mi? De ki: "Öyleyse onun sûrelerine benzer on sûre meydana getirin, iddianızda samimi iseniz, Allah'tan başka çağırabileceklerinizi de çağırın."

Yoksa bu Kur'an'ı peygamber uydurdu mu diyorlar? Bu kitabı peygamber kendi kafasından uyduruyor ve Allah'a izâfe ederek iftira ediyor mu diyorlar? Evet dediler ki ey Muhammed bu kitabı sen uyduruyorsun ve utanmadan bir de Allah gönderiyor onu diye iftira ediyorsun. Halbuki bunu diyenler Rasulullah efendimizi çok iyi tanıyorlardı. Allah'ın Resûlü bu sözleri söylemeye başlamadan önce kırk yıl aralarında kalmıştı. Çocukluğu, gençliği aralarında, gözlerinin önünde geçmişti ve daha önce kendisinden böyle şeyler duymamışlardı. Yâni bu tür sözleri bir beşerin, bir insanın söyleyemeyeceğini kendileri de pek âlâ biliyorlardı. Bir delinin, bir şairin, bir kâhinin asla bunları söyleyemeyeceğini çok iyi biliyorlardı. Biliyorlardı ama yine de insanları şartlandırabilmek için böyle diyorlardı. Onların bu iddialarına karşılık Rabbimiz de buyurdu ki:

Haydi o zaman bu Kur'an'a benzer uydurulmuş on sûre ge-tirin bakalım. Haydi buyurun bu kitabın sûrelerinin benzeri on sûre getirin. Madem ki bir beşerin uydurabileceğini söylüyorsunuz, haydi öteki beşerleriniz bir on sûre uydursunlar. Haydi Allah dûnunda, Allah berisinde ne kadar yardımcılarınız varsa, ne kadar şairleriniz, ediplerininiz, hukukçularınız, ekonomistleriniz, siyasileriniz, proflarınız, putlarınız, ilâhlarınız varsa onları da yardıma çağırın. Eğer yapabilecekseniz, eğer sadıksanız, eğer iddianızı eyleme geçirebilecekseniz haydi buyurun. Diyorsanız ki bunu peygamber kendisi uydurdu, o zaman haydi siz de benzer bir on sûre uydurun.

Mümkün müdür ki bunu Allah'tan başka birileri söyleyebilsin? Yaratılışı gündeme getiren bir sûre. Göklerin ve yerin yaratılışından bahseden, Âdem (a.s)dan söz eden, arştan, kürsiden bahseden bir sûre, insanı anlatan, hayatı anlatan, Allah'ı anlatan, âhireti, cenneti, cehennemi anlatan, ekonomik hayatın, hukukun, sosyal yapının yasalarını ortaya koyan bir sûreyi kim getirebilecek ki Allah'tan başka? Yâni muhtevayı getirmeleri mümkün olmadığı gibi, edebi yönden, belâgat ve fesahat yönünden de böyle bir sözü söylemeleri mümkün değildir.

14. "Söylediğinizi yapamazlarsa, bilin ki o, ancak Allah'ın ilmiyle indirilmiştir. O'ndan başka ilâh yoktur, artık Müslümansınız değil mi?"

Evet tekrar tekrar bu kitabın bir benzerini meydana getirmeleri konusunda kendilerine yapılan bu dâvete icâbet edememeleri, bu meydan okuma karşısında âciz kalmaları bu kitabın Allah'tan oluşunun bir ispatıdır. İşte böylece ne sizlerin, ne de tapındığınız tanrılarınızın, yasa tanrılarınızın, hukuk tanrılarınızın, eğitim tanrılarınızın, ekonomi tanrılarınızın, siyasal tanrılarınızın bu konuda imdadınıza yetişemeyişleri onların ilâh olmadıklarını da açığa çıkarmıştır.

Öyleyse kesinlikle bilin ki, iman etmek ve bu imanla hayatı düzenlemek üzere bilin ki bu kitap başka değil Allah'ın ilmiyle indirilmiştir. Bu kitap asla bir beşerin söyleyebileceği bir kitap değildir. Bu kitabın yasaları asla bir beşerin koyamayacağı yasalardır. Bu kitabı Allah indirmiştir. Allah'ın söylediği bu sözleri kimse söyleyemez. Allah'ın koyduğu bu yasaları kimse koyamaz. Çünkü Allah'tan başka İlâh yoktur. Allah'ın yetkilerine ortak yoktur. Artık Müslüman olur musunuz? Artık Allah'ın ilmiyle Cebrâil'in getirdiği bu kitaba, bu kitabın getirdiği yasalara, bu kitabın istediği hayat programına teslim olur musunuz?

Evet insanlar ya bu Allah kitabına teslim olurlar, iradelerini Allah'a teslim ederler, bu kitabın emir ve yasalarına uyarak Müslü-manca bir hayat yaşarlar, ya da bu kitabı reddederek başka rablerin, başka ilâhların kitaplarına, yasalarına göre bir hayat yaşayarak sonunda cehenneme giderler. Dünyada da âhirette rezil ve perişan bir hayatın mahkumu olurlar. Vahyin karşıtları onları dünyada da âhiret-te mutsuzluğa götürür. Bakın vahyin karşısında duran bir dünya hesabını

en güzel değerlendiren âyetlerden birisi geliyor. Dünya hesabına düşerek vahye kulak vermeyenlerin anlatıldığı bir âyet:

15. "Dünya hayatını ve güzelliklerini isteyenlere, orada işlediklerinin karşılığını tastamam, veririz; onlar orada bir eksikliğe de uğratılmazlar."

Kim dünya hayatını ve onun süsünü, ziynetini isterse. Dünya hayatının malını, mülkünü, saltanatını, şöhretini, altınını, gümüşünü, Markını, Dolarını isterse orada onların sa'y lerinin, çabalarının karşılığını tamı tamına onlara veririz ve onlar orada asla bir zarara uğratılmazlar, eksiltilmezler. Planlarının, programlarının, hedeflerinin, düşüncelerinin, eylemlerinin karşılığını tastamam onlara öderiz. Yâni bir adam dünyaya ne kadar değer verirse, dünyayı ne kadar kıble edinir, ne kadar hedefler, kalbini, kafasını ne kadar yorarsa, dünyayı kazanmak için ne kadar çalışır, çabalarsa, ne kadarına ulaşmayı dert edinirse Rabbimiz ona o dünyadan o kadarını veririz diyor.

Hani diyorlar ya adamlar: Efendim büyük düşünmek lâzım. Büyük hedefler çizmek lâzım. Hedefimize ulaştık. Düşündüğümüz noktaya geldik. Siyasal, ekonomik planlarımızı gerçekleştirdik. İşte böyle dünya hayatı hesabı içine girenlere girdikleri hesap ve hesaba ulaşmak için gerçekleştirdikleri eylem kadar Allah onlara veririm di-yor. Tabii şu anda çok zenginlerin nasıl zengin olduklarını da anlıyo-ruz buradan. Adamlar kafaya onu takmışlar, onu hedeflemişler, onun hesabını yapmışlar, Allah da vermiş. Sonunda büyük makamlara, mevkilere, müesseselere, fabrikalara, mallara, mülklere, herkesin im-rendiği şeylere ulaşıyor adamlar. Fakat:
16. "İşte âhirette onlara ateşten başka bir şey yoktur. İşledikleri şeyler orada boşa gitmiştir. Zaten yapmakta oldukları da bâtıldır."

Bu dünyacıların, bu dünyayı kıble edinenlerin, hesaplarını dünya adına yapanların, dünyada güç ve kuvvet sahiplerinin, eğe-menlerin himayesi altına girerek onlar sayesinde daha büyük dünya güçlerine, daha büyük dünya menfaatlerine sahip olma hesabı içine girenlerin âhirette nasipleri ancak ateştir. Dünyada onların tüm yaptıkları, tüm planladıkları, tüm kazandıkları boşa gitmiştir. Tüm amelleri de bâtıl olmuştur.

Evet kim Allah'ın bu kitabını bir kenara bırakarak dünya hesabı içine girerse, kitap ve peygamberin istediklerini görmezden gelerek kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde kendisine bir düzen, bir hedef oluşturur, bir dünya saltanatı peşine takılırsa işte bu adam dünyanın malına, mülküne, saltanatına ulaşır, ama öbür tarafta onun nasibi ancak ateştir, gideceği yer cehennemdir. Bu dünyada yaptıklarının tamamı da boşa gitmiştir.

Bu kitabı reddedenler, peygamberi reddedenler, kitabın ve peygamberin istediği hayatı reddedenler genelde dünyacılardır. Dünyayı kıble edinenlerdir. Dünyayı hedefleyenler, dünyaya tapınanlar, dünya zevklerinden istifade konusunda hiçbir sınır kabul etmeyenler bu kitabı örtenlerdir. Kitabı ve peygamberi yok farz ederek kendi he-vâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayat yaşamak isteyenlerin tüm yaptıkları, tüm kazandıkları boşa gitmiştir. Tüm amelleri bâtıl olmuştur. Hiçbir şeyleri öbür tarafa intikal etmeyecektir.

Zaten onlar hesaplarını bu dünya için yapmışlardı. Âhiret adına hiçbir yatırımları yoktu. Onun içindir ki kitabı kapatma, kitabı reddetme pahasına, peygamberi diskalifiye etme pahasına bu dünyada kazandıklarının hiçbirisi değerlendirilmeye tâbi tutulmayacaktır.
17. "Rabbinin katından bir belgesi ve onun arkasından da bir şahidi olanlar, önlerinde de Mûsâ'nın Kitabı önder ve rahmet olarak bulunanlardır ki, işte onlar Kur'an'a inanırlar. Hangi topluluk onu inkâr ederse yeri ateştir; senin de bundan şüphen olmasın. Doğrusu o, Rabbinden bir gerçektir, fakat insanların çoğu inanmazlar."

Şimdi bir kimse düşünün ki Rabbinden bir beyyine üzeredir. Bir peygamber ki, ya da o peygamberin yolunun yolcusu bir Müslüman düşünün ki Rabbinden bir delil üzeredir. Bir şahit onun Allah'tan gelme bir beyyine üzere olduğuna şahitlik ediyor. Bir şahit onu izliyor. Yâni Kur'an onu doğruluyor, Cebrâil, melekler onun beyyine üzere ol-duğuna şehadet ediyor. Önceki peygamberlerin metbuları, İsrâil oğullarından gerçeği bilen ve inananlar onun doğruluğuna şehadet ediyor. Ondan önce de zaten bir imâm ve önder olan Mûsâ (a.s) nın kitabı Tevrat da onun doğruluğuna, onun beyyine üzere oluşuna şehadet ediyor.

Evet Allah'ın Resûlü Rabbinden bir beyyine üzeredir. Allah'tan kendisine apaçık âyetler geliyor, vahiy geliyor. Bu vahyi kendisine Allah'ın Meleği Cebrâil getiriyor. Allah onun peygamberliğini tasdik ediyor, kitap onun doğruluğunu tasdik ediyor. Daha önce aynı kaynaktan gelmiş Mûsâ ve Îsâ (a.s) lar ve onlara gönderilmiş kitaplar da onun peygamberliğini tasdik ediyorlar, kendi toplumlarından ona iman etmeleri konusunda ahit alıyorlar. Müslümanlar ona iman ediyorlar, onun peygamberliğini kabul ediyorlar.

Ama kim de, hiziplerden, gruplardan o gün Mekke'de, bugün de dünya üzerinde kim ki Allah'ı, melekleri, kitabı, peygamberi kabul etmezse kesinlikle bilsin ki ateş onun gideceği yerdir. Onun vaadleş-me yeri ateştir, cehennemdir. Sakın ey peygamberim ve ey Müslü-manlar bundan şüpheniz olmasın. Bu kitap Rabbinden bir haktır. Hak olan Rabbinden gelme bir haktır bu kitap. Lâkin insanların pek çoğu buna iman etmiyorlar.

Peygamber, Allah’tan gelme bir beyyine ile, bir hidâyetle, bir kitapla hareket ediyor. Hareket noktası vahiydir. İnsanları vahye çağırıyor ve kendisi de vahiy doğrultusunda hareket ediyor. Allah’ın istediği hayatı yaşıyor. O Allah’ın hak peygamberidir. Onun hak elçi olduğuna, Allah şahit, melek şahit, kitap şahit, enfüs ve âfaktaki âyetler şahit, Mûsâ, Îsâ (a.s) lar şahit, Tevrat, İncil şahit. Ve daha önce bu hak kitaplara inanmış ve o kitaplar rehberliğinde bir hayat yaşamış Müslümanlar şahit. Şimdi böyle şahitlerin şehadetiyle Allah’tan gelme bir beyyine ile hareket eden, Allah’ın değer yargılarına sahip olan bir kimse hiç Beyyine’den habersiz, kitap bilgisinden mahrum dünyacılar gibi olur mu? Böyle bir mü’min hiç dünya perestler gibi hareket eder mi? Birisi dünya peşinde koşarken öbürleri Allah rızasını hedeflemektedir. Birisi cehenneme giderken ötekisi elbette cennete gidecektir.

Bir de buradaki peygamberin doğruluğuna bu Kur’an’ın şahit olmasını şöyle anlamaya çalışıyoruz: Rasulullah efendimizin her sözüne, her uygulamasına, yâni sünnetine muhakkak Kur’an şehadet etmektedir. Said Bin Cübeyr der ki:

“Peygamber (a.s)dan bana hangi hadis ulaşmışsa mutlaka onun Kur’an-ı Kerîmde tasdik edildiğini gördüm. Bana peygamber (a.s) dan ulaşan haberlerden birisi şöyleydi: “Bu ümmetten ister Yahudi olsun, ister Hıristiyan olsun kim benim peygamberliğimi işitip de bana iman et-mezse mutlaka cehenneme girer.” Ben kendi kendime acaba Rasulullah efendimizin bu sözünü tasdik eden hangi âyettir? diye düşünmeye başladım. Çünkü ben Rasulul-lah’tan işittiğim her sözün mutlaka Kur’an tarafından tasdik edildiğini görmüştüm. İşte bu sözünü tasdik eden âyetin de bu âyet olduğunu gördüm” “Bu güruhlardan kim onu inkâr ederse bilsin ki ona vaadedilen ateştir” âyeti onun bu sözünün şahididir der”
18. “Yalan söyleyerek Allah'a iftira edenden daha zâlim kim vardır? İşte bunlar Rablerine götürülürler ve şahitler: “Rablerine yalan söyleyenler bunlardır” derler. Bilin ki Allah'ın lâneti haksızlık yapanlaradır.”

Allah üzerine yalan iftira eden kimseden daha zâlim kim var-dır? Kim Allah’a yalan bir iftirada bulunursa o zâlimlerin en büyüğü-dür.

Allah’ın zâtıyla, sıfatlarıyla, yetkileriyle alâkalı yalan söyleyenler. Allah hayata karışmaz, Allah vahiy göndermez, bu kitabı sen uy-duruyorsun ey Muhammed diyerek yalan söyleyenler. Allah bizden kulluk istemez şeklinde yalan iftirada bulunanlar. Allah’ın sıfatlarını, Allah’ın yetkilerini Allah’tan başkalarına vererek Allah’a yalan iftira edenler. Yeryüzünde Allah’tan başka rablerin, ilâhların, tanrıların varlığını kabul ederek Allah’a iftira edenler. Allah’ın haram dediğine helâl, helâl dediğine haram diyerek Allah’a iftira edenler. Gerek yiyecek ve içecekler konusunda, gerek giyim kuşam konusunda,

gerek sosyal ve ekonomik hayatta Allah'ın haram ve helâllerini değiştirmeye kalkışanlar. Allah demediği halde şunlar şunlar haramdır, bunlar bunlar helâldir diyenlerden daha zâlim kim vardır?

Allah'ın zâtıyla alâkalı Allah'ın yeryüzünde yetkilileri, oğulları, evlâtları vardır diyenler. Allah âyetlerini yalanlayanlar. Allah âyetlerini hayatlarında boşa çıkaranlar, işlemez hale getirenler. Allah'tan gelen bu doğruları gündemlerinden düşürmeye çalışanlar. Bunlardan daha zâlim kim vardır? diyor Rabbimiz. Allah da, melekler de, kitap da, peygamber de, Bakara da, Âl-i İmrân da, Nisâ da, Hûd da oyun eğlence bilinecek sözler değildir. Allah hakkında, Allah'ın dini hakkında, Allah'ın kitabı ve peygamberi hakkında konuşacak kişi kitabın ve peygamberin söylediklerinin dışında hiçbir şey söyleyemez. Kendi hevâ ve hevesiyle kimsenin olur olmaz söz söylemeye hakkı yoktur. Bilmediği bir din konusunda, kitap, peygamber, cennet cehennem konusunda söz söyleyip Allah'a ve dinine iftira edenden daha zâlim yoktur.

Onlar, o dünya hesabıyla, mal mülk hesabıyla Allah'a iftira edenler bir gün gelecek Allah'ın huzuruna getirilecekler. Rablerine arz olunacaklar, şahitler de diyecekler ki işte Rableri üzerine yalan söyleyenler bunlardır. Allah şahit, melekler şahit, Kur'an şahit, peygamberler şahit, azalar şahit, arz şahit, kendileri şahit... İşte bu şahitler diyecekler ki: Ya Rabbi senin üzerine yalan söyleyenler bunlardır. Sana iftira edenler, senin istemediğin bir hayatı yaşayanlar bunlardır. Kendi hevâ ve heveslerine göre oluşturdukları bir hayatı yaşarken bu hayatı sana izâfe edenler, işte Allah da böyle bir hayatı istemektedir diyerek, pis hayatlarına Seni şahit tutarak insanları kandıranlar bunlardır. Hayatlarını, hayat anlayışlarını, mala bakışlarını, ekonomik anlayışlarını Sana onaylattırmaya çalışanlar bunlardır. Ve işte Allah'ın lâneti böyle zâlimler üzerinedir.

19. "Bunlar Allah'ın yolundan ala korlar ve o yolu eğriltmeğe çalışırlar; işte onlar âhireti inkâr edenlerdir."

İnsanları Allah yolundan engelleyenler, uzaklaştırmaya çalışanlardır. İşte zâlimlerin birinci özelliği buymuş. Geceli gündüzlü koşturarak insanları Allah'ın dininden, Allah'a kulluktan uzaklaştırmaya sa'y ederler. İnsanları kendi kontrolleri altında tutabilmek için onların dinleriyle, kitaplarıyla, peygamberleriyle ilgilerini kesmeye çalışırlar. Aman bu insanlar dinleriyle tanışmasınlar, kitaplarıyla buluşmasınlar diye insanlarla dinleri arasına barikatlar koyarlar, yasaklar koyarlar. Ekonomi diyerek, seçim diyerek, geçim diyerek, diploma, okul diyerek, iş, aş diyerek insanların gündemlerini değiştirmeye çalışırlar. İn-sanların önüne farklı hedefler, farklı kitaplar, farklı önderler çıkararak onları Allah'ın kitabından ve Resûlünden uzaklaştırmaya çalışırlar. Bunun için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Bütün propaganda imkânlarını kullanıyorlar.

Bütün bu aleyhte şartlara rağmen Allah yolundan uzaklaştıramadıkları insanların da dinlerini eğip bükmeye, dinlerini bozmaya çalışırlar. Dinde eğrilik ararlar. Müslümanlar bu alçakların numaralarını anlayıp da İslâm'ın istediği bir izzet ve şerefe sahip çıkınca İslâmi-zasyon adı altında, yahut Amerikan İslâm'ı adı altında, yahut resmî din adı altında bir din ihdas ediyorlar ve insanların karşısına bu dini çıkarmaya çalışıyorlar.

Yâni insanların önüne öyle bozuk bir din sunmaya çalışıyorlar ki bu dinin Allah'ın diniyle, İslâm'la uzak ve yakından bir ilgisi yoktur. Kiliseye hapsedilmiş, camiye hapsedilmiş, vicdanlara gömülmüş, hayata karışmayan, ya da hayatın bazı bölümlerine karışan, ama öteki bölümlerine karışmayan bir din. Sadece törenlerde hatırlanan onun dışında hayatta hiç bir geçerliliği olmayan bir din. Ders kitaplarına koyup işte din budur diye insanlara bunu sunuyorlar. Alçaklar tıpkı dün insanların grup grup, fevç fevç Îsâ (a.s) nın İslâm'ına koştuklarını görünce Onun İslâm'ına bir numara çekip, o dini bozup Pavlos'un Hıristiyanlığını insanların önüne sundukları gibi şimdi de son dine aynı numarayı çekerek, Allah'ın Kur'an'da istediği, Rasulullah (a.s) ın da sünnetinde uygulayarak gösterdiği İslâm'ı tamamen bozup, tamamen tersyüz edip kendi hevâ ve heveslerine göre bir din oluşturup insanların önlerine sunmaya çalışıyorlar. Bir yandan insanların önüne böyle resmi bir din sunmaya çalışırlarken öte yandan da din masaldır diyerek insanları dinden uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Alçaklar sanki Allah'la verdikleri savaşta galip geleceklerini zannediyorlar. Dünyada da Allah'ın lâneti onlar üzerinedir, âhirette de kaybedenler onlar olacaktır.

20. "Bunlar yeryüzünde Allah'ı âciz bırakamazlar. Allah'tan başka kendilerini kurtaracak dostları da yoktur. Azap onlara kat kat verilir; işitemezler ve göremezlerdi."

Onlar, o Allah'a yalan iftirada bulunanlar, Allah'ın dinini bo-zanlar, insanların karşısına bozuk dinler çıkararak insanları Allah yo-lundan uzaklaştırmaya, insanları irtitada sevk edenler, dünya karşılığında dinlerini satanlar, Allah'ın dinini, Allah'ın ayetlerini tahrif edenler, daha önce Mûsâ (a.s) nın dinini, kitabını bozup Yahudiliği ihdas edenler, Îsâ (a.s) nın dinini ve kitabını bozup Hıristiyanlığı ortaya atanlar, daha sonraları da Muhammed (a.s) in dinini kendi hevâ ve he-vesleriyle yorumlayıp yepyeni bir din ortaya çıkararak Allah'a, Allah'ın kitabına, Allah'ın Resûlüne iftira edenler var ya, Şeytanlar desteğinde Allah'la verdikleri savaşta galip geleceklerini zannedenler var ya: Onlar asla yeryüzünde Allah'ı âciz bırakamayacaklardır.

Alçaklar ekonomik, siyasal ve askeri güçlerine güvenerek, mallarına, mülklerine, devletlerine, saltanatlarına, kavimlerine, kabi-lelerine güvenerek yeryüzünde Allah'ı âciz bırakacaklarını, Allah'ı yeryüzünde silebileceklerini, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın sistemini yok edeceklerini zannediyorlar.

Kendilerini bir şey zannederek Allah'a kafa tutmaya kalkışıyorlar. Allah'ın âyetlerini örtbas etmeye çalışıyorlar. Allah'ın âyetlerini gündemden düşürüp hem kendi gözlerinden gönüllerinden, hem de insanların dikkatlerinden kaçırmak için çalışıyorlar. Allah'ın gücünü, kudretini, egemenliğini yok etmeye çalışıyorlar. Yeryüzünde Allah'a hayat hakkı tanımamaya, kendi yasalarının uygulanması adına Allah yasalarını ilga etmeye çalışarak Allah'la savaşa tutuşuyorlar. Rabbimiz buyuruyor ki onlar asla Beni âciz bırakamayacaklar. Onların Allah berisinde yardımcıları, dostları da olmayacak.

Gerçekten Allah'ın dostluğunu, Allah'ın velâyetini bir kenara bırakıp dünya üzerindeki şeytan taraftarlarını kendilerine velî bilip, dost kabul edip egemen güç bunlardadır diyerek onların yörüngelerine giren zâlimler, Allah'ın dinini bozarak bu zâlim güçlerin gözlerine girmeye çalışan zâlimler, müfteriler Allah'tan başka hiçbir veli, hiçbir yardımcı bulamayacaklardır kendilerine. Tüm dünya birleşse Allah'la tutuştukları bu savaşın sonunda mutlaka mağlup olacaklardır.

Ve artık görmeye de işitmeye de güç yetiremeyecekler. Allah onların bu kullanmadıkları, kullanmak istemedikleri fıtrî özelliklerini de geri alacaktır. İşte görmüyorlar, işitmiyorlar. Güya bir kitabımız var diyorlar, biz de kitap ehliyiz diyorlar, ama bakıyoruz ki Allah'ın kitabı Allah'ın dostlarını dost bilin, düşmanlarını düşman bilin dediği halde, Allah'ın kitabı Allah'ın dostlarını ve düşmanlarını açık ve net bir biçimde ortaya koyduğu halde kâfirlerle, müşriklerle dostluk kurmaya çalışıyorlar.

Velî Allah iken, Allah'tan başkalarına velâyetlerini teslim ediyorlar. Geçici dünya menfaatleri sebebiyle Allah'tan başkalarına kulluk eden insanların gözleri de görmemektedir, kulakları da duymamaktadır. Kör ve sağırlar olarak şaşkın şaşkın dolaşmaktadırlar. Evet işte Allah'ı bırakarak Allah düşmanlarına bel bağlayanların âkıbeti budur. Allah'a inandığını iddia ettiği halde Allah'la çatışma içine girme pahasına bir takım güçlülere sığınanların sonu:

21. "İşte bunlar kendilerine yazık edenlerdir. Uydurdukları putlar da onlardan uzaklaşıp kaybolmuştur."

Onlar nefislerini ziyana götürenlerdir. Onlar kendi kendilerine yazık eden, kendi kendilerini boşa harcayan insanlardır. Onlar dünya ve âhirette kaybedenlerdir. Kendi kendilerini ziyan edenler, kendi kendilerini bozuk para gibi harcayanlar, sıfırı tüketenler, kendi kendilerine zarar verenlerdir bunlar. Kendi kendilerini ateşe götürenlerdir bunlar. Uydurdukları tanrılar, uydurdukları sistemler, güvenip bel bağladıkları güçler de kaybolup gitmiştir. Hiçbir yardımcıları, dostları da kalmamıştır.

22. "Âhirette en çok kayba uğrayacaklar şüphesiz bunlardır."

Çaresiz âhirette de en büyük kayba uğrayacak, en büyük za-rarı kucaklayanlar da bunlar olacaktır. Allah'a, Allah'ın dinine, Allah'ın kitabına, Allah'ın elçisine, Allah'ın hayat programına iftira edenler, dünya üzerinde geçici güç ve kuvvet sahiplerine güvenerek tercihlerini Allah ve Resûlüne düşmanlıktan yana kullananlar âhirette de kaybedenlerden olacaklardır.

23. "Doğrusu inanan ve yararlı iş yapanlar ve Rablerine boyun eğenler, işte onlar cennetliklerdir; orada temellidirler."

İman edenler, Allah'a, Allah'ın kitabına, Allah'ın elçisine Al-lah'ın istediği gibi iman edenler ve Rablerine boyun bükenler, Rablerine teslim olanlar, Rableri karşısında mütevazı olanlar, gönülden Rablerinin arzularını yerine getirenler, Rablerini aldatmadan yana ol-madan samimiyetle Allah'a kulluk edenler, bu samimiyetlerinin bir göstergesi olarak Rablerinin âyetleriyle birlikte olanlar, Rablerinin ki-tabıyla bilgilenmelerini sürdürenler de cennet ashabıdırlar. Ve onlar orada ebedîyen kalacaklar.

Evet işte bir tarafta hem dünyalarını hem de âhiretleri kaybedenler, diğer tarafta da dünyalarını da âhiretlerini de kazananlar. İşte kâfirlerin, müşrikleri âkıbetleri ve işte mü'minlerin mutlu sonları. Hangisini tercih edeceksek edelim. Eğer dünya ve âhiretlerini kaybedip cehenneme gideceklerle dostluklarımızı sürdürürsek unutmayalım ki biz de onların gittiği yere gideceğiz demektir. Yok eğer dostluğumuz sadece Allah'a olursa, Allah dostlarını dost, düşmanlarını da düşman bilerek, velî olarak sadece Müslümanları kabul ederek bir hayat yaşarsak o zaman bizler de ölümsüz bir cenneti elde edeceğiz.

Bundan sonra Rabbimiz bu iki grubun bir misâlini sunacak:
24. "Bu iki zümrenin durumu, kör ve sağır kimse ile gören ve işten kimsenin durumuna benzer. Durumları hiç eşit olabilir mi? İbret almıyor musunuz?"

Evet bu iki grubun örneği kör ve sağır bir kimse ile gören ve işiten bir kimsenin durumuna benzer. Allah'a, Allah'ın âyetlerine, Allah'ın elçisine kulak veren Allah'ın âyetlerini gören bir kimseyle gözlerini ve kulaklarını yol göstericinin âyetlerine kapatmış kimse bir olur mu? Görenle görmeyen, işitenle işitmeyen hiç bir olur mu? Kur'an ve peygamberle gören, Kur'an ve peygamberle işitenler Müslümanlardır. Kitabın ve sünnetin gözlüğüyle bakanlar, basiret sahipleri Müslümanlardır. Kitabı ve peygamberi bir tarafa bırakıp kendi hevâ ve hevesleriyle hareket edenler de kâfirlerdir. Hakkı bâtılı ayırt edecek vahiy bil-gisine sahip olanla vahiy nûrundan mahrum olan kimse bir olur mu?

Allah’ın âyetleriyle görüşü keskinleşen kimse, âyetlerden habersiz olarak körleşen kimse gibi olur mu? Hiç düşünmez misiniz?

Bundan sonraki âyetinde Allah ve Resûlüne kulak veren mü’-minlerle kâfirlerin bir olmadıklarını tarihten bir örnekle Rabbimiz şöylece görüntülüyor:
25,26. “Andolsun ki biz Nuh'u kendi milletine gönderdik; “Ben sizin için apaçık bir uyarıcıyım; Allah'tan başkasına kulluk etmeyin; doğrusu ben hakkınızda can yakıcı bir günün azabından korkuyorum.” dedi.”

Muhakkak ki Biz Nuh’u kavmine gönderdik. Önceki sûrelerde Nuh (a.s) un kavmini tanımaya çalışmıştık. Allah’ı bırakıp insanları putlaştırmaya başlamış olan kavmine gönderilince Nuh (a.s) dedi ki ben size apaçık bir uyarıcıyım. Allah’tan başka kimseye kulluk yapmayın. Allah’tan başka hiç kimseyi dinlemeyin. Hayatınızda Allah’tan başka etkili, yetkili varlık kabul etmeyin.

Eğer böyle yapmazsanız muhakkak ki ben sizin için can yakıcı bir günün azabından korkuyorum. Ben sizin için, sizin adınıza korkuyorum. Böyle bir günde ne yaparsınız? Allah’ın azabının karşısında nasıl dayanırsınız? Gelin şu hayatınızı bir düzene koyun. Sizler Allah’ı biliyordunuz. Allah’a kulluğun ne demek olduğunu biliyordunuz. Daha evvel yalnız Allah’a kulluk ediyordunuz. Ama şeytan içinizden bir kısım sâlihleri putlaştırdı ve Allah’a kulluğu terk ettiniz. Hem Allah’a hem de yeryüzünde oluşturduğunuz putlara tapınmaya başladınız di-yerek Allah’ın elçisi o gün toplumunu böylece uyardı.

Kıyâmete kadar kendi toplumunun yanlışının aynısını sürdüren, hayatlarında Allah’a kulluğu bırakıp bir takım sâlih kişileri, melekleri tanrılaştıran tüm toplumları da böylece uyardı Nuh (a.s). Yalnız Allah’a kulluk edin, O’nun dışında hiç kimseye kulluk etmeyin dedi. Sadece Allah’ın hayat programını uygulayın. Eğitiminizi Allah’ın istediği biçimde düzenleyin. Hukukunuzu Allah’ın istediği biçimde ayarlayın. Ticaretinizi Allah yasalarına göre belirleyin. Evinizi, eşyanızı, kazanmanızı, harcamanızı, hayata bakışınızı, insanlarla ilişkilerinizi, gecenizi gündüzünüzü Allah’ın istediği biçimde ayarlayın.

Çünkü sizin için Allah’tan başka sözünü dinleyeceğiniz ilâhınız yoktur. Allah’tan başka hayat programı kabul edilmeye lâyık rab ve ilâh yoktur. Değilse ben sizin için azîm bir günün azabından endişe ediyorum. Ya sizin için tufan gününden korkuyorum, ya da kıyâmet günü şirklerinize karşılık sizi bekleyen azaptan korkuyorum.

Allah’ın tüm mübârek elçileri gibi Nuh aleyhisselâm toplumunu uyardı. Onları sadece Allah’a, tek Allah’a kulluğa çağırdı. Sizin O’ndan başka

hayatınıza karışacak, sözü dinlenecek, arzuları yerine getirilecek rabbiniz ve ilahınız yoktur dedi. Allah elçisinin bu ısrarlı uyarı karşısında bakın onlardan Mele' denen bir grup ona şöyle dediler:

27. "Milletinin inkârcı ileri gelenleri: "Senin ancak kendimiz gibi bir insan olduğunu görüyoruz. Daha başlangıçta, sana bizim ayak takımı dışında kimsenin uyduğunu görmüyoruz. Sizin bizden bir üstünlüğünüz de yoktur; biz sizi yalancı sanıyoruz" dediler."

Evet Nuh (a.s) un sadece Allah'a kulluğa dâveti karşısında Mele' grubu, kavmin ileri gelenleri, kâfirlerin ele başları, statükocular, kurulu düzenin savunucuları, mevcut hayatın devamından yana olanlar, toplumun şımarık zenginleri, egemen güçleri dediler ki: Biz seni aynen bizim gibi bir insan olarak görüyoruz. Senin bizden hiçbir farkın yoktur. Aynı zamanda bizler sana iman edenlerin, senin arkana düşenlerin de geri zekalı, kısır görüşlü, toplumumuzun en fakir kimseleri olduğunu görüyoruz. Senin de, sana inanan Müslümanların da bizden bir üstünlüğünüz yoktur.

Allah'ın elçilerine ilk karşı gelenler, ilk savaş açanlar kavmin ileri gelen Mele' takımıdır. Yâni toplumun zengin, şımarık servet sahipleri, toplum içinde egemen, sınırsız bir hayat yaşayan, zenginliklerinin, arsızlıklarının, servetlerinin kendilerini azdırdığı kimselerdir. Servetlerinin, zevk ve eğlencelerinin, lüks içinde sınırsızca yaşadıkları hayatlarının hakkı kabullerine engel olduğu varlıklı kimseler. Bunlar her dönemde ve her toplumda gönderilmiş hak elçilerine karşı ilk sa-vaşı açan kimselerdir. Hemen hemen her dönemde topluma egemen olan bu zenginler grubu peygamberlere karşı ilk tavır alıp, peygamberlerin yolunu kesmeye çalışıp, halkı Allah elçilerine karşı kışkırtmışlardır.

Bunun sebebi de bunlar her toplumda mevcut statükonun de-vamından yanadırlar. Yâni mevcut düzeni savunmaktadırlar. Çünkü kendilerini servet sahibi yapan, kendilerini diğer insanlara egemen kılan, garibanların kanlarını emmeye izin veren, toplumun fakir kesimi üzerinde kendilerini Rableştiren o düzenin kendisidir. Mevcut sistem sayesinde palazlanıp servet sahibi oldukları için sistemin yıkılmasını asla istemezler.

Peygamber toplumda ezen ve ezilenlerin, zâlimlerin ve mazlumların, sahte Rablerin rubûbiyetlerine ve köleleştirilmiş Allah kullarının zoraki onlara kulluklarına son verip toplumda Allah hâkimiyetini gerçekleştirmek için gelmektedir. Peygamber adâleti tesis etmek için gelmektedir. Peygamberin mesajı gönüllerde yer edip o mesajın hayata hakim olması bu adamların elde

ettikleri tüm gayri meşru servetlerinin ve toplum içinde bu servetleri sayesinde sağladıkları tüm statülerinin ellerinden uçup gitmesi demektir. İşte bunu çok iyi bilen bu servet sahipleri düzenlerinin bozulacağı korkusuyla Allah elçilerine ilk savaşı açmaktadırlar. Halkın cahil kalmasını istemektedirler. Halkın bilinçlenmesini, halkın peygamberle tanışmasını istememektedirler.

Evet bakın bu insanların peygamberi ve peygamber yanında yer alan Müslümanları suçlama yöntemleri de şöyledir: İlk suçlamaları Allah elçisine karşı sen bizim gibi bir beşersin diyorlar. Elçinin suçu bir insan olması. Gerçi o ana kadar itaat ettikleri, sözünü dinledikleri kimseler de birer beşerdi. Yâni aralarında kutsadıkları varlıklar da birer sâlih kimselerdi. Ama küfrün mantığı olmuyor işte. Çünkü adamlar aralarında kutsadıkları varlıklara insan üstü sıfatlar veriyorlar ve peygamberin de öyle olmasını istiyorlar. Uçmalı, kaçmalı, denizde yürümeli, gaybı bilmeli peygamber diyorlar.

Sonra ikinci suçlamaları da Nuh (a.s)'a iman edenler böyle toplumda saygınlığı olmayan garibanlardır. Parasız, pulsuz, büyük ekonomik güçleri, büyük sosyal, askeri güçleri olmayan üç beş çulsuz insan Ona iman ediyor. Aklı paraya pula ermeyen üç beş erazil, yalınayak kimse Ona iman ediyor. Tabii ekonomiyi temel kabul eden, parayı değer yargısı kabul eden materyalist toplumlarda fakirler geri zekalı insanlardır. İşte tarih boyunca küfrün ve şirkin egemen olduğu toplumlarda daima haklılar, üstünler, başarılılar, akıllılar ekonomik ve siyasal güce sahip olanlardır. Bunlara sahip olmayanlar da geri zekalı, zavallı insanlardır. Tarihin hiçbir döneminde değişmiyor bu anlayış. Rasulullah efendimiz döneminde de Mekkeliler aynı şeyleri söylüyor-lardı. Bugün de dünya üzerinde materyalist toplumların değer yargıları böyledir.

Halbuki Allah'ın değer yargısı böyle değildir. Kâfir ve müşrik dünyanın değerli gördükleri şeylerin Allah katında zerre kadar bir değeri yoktur. Allah katında değerli olan sadece iman ve teslimiyettir. Müslüman olanlar, Müslümanca bir hayatı kabullenmiş olanlar Allah katında üstündür. Bunun dışındakilerin hiçbir üstülüğü yoktur. Dünyanın en üstün ekonomik gücüne de sahip olsalar, dünyanın en büyük siyasal gücüne de sahip olsalar mü'min olmayanların Allah katında zerre kadar bir değerleri yoktur.

Evet Mele' grubu tercihini Allah ve elçisinden yana kullananlara hakaret ettiler. Bunlar akılları hayra şerre ermeyen kimselerdir dediler. Sizin bizim üzerimize bir üstünlüğünüz yoktur dediler. Tabii üstünlüğü iman ve teslimiyet olarak görmez de sadece ekonomik güç olarak görürseniz elbette Nuh (a.s) un bunları yoktur. Patron değil, şirketleri yok, prof değil, siyasi bir gücü yok, askeri bir gücü yok. Ama Allah'a imanı olan, takvası ve teslimiyeti olan bir kul ve elçi. Zaten peygamberlerin geliş sebebi de budur. Onlar toplumdaki sınıf farklılıklarını yok etmek için gelirler. Onlar ezenlerin egemenliklerini kırmak

için gelirler. Onlar insanların egemenlere, zâlimlere kulluğunu bitirip sadece Allah'a kul olmalarını sağlamak için gelirler. Yeryüzünde insanların inanç özgürlüklerini sağlamak için gelirler. Yöneticilerin, zen-ginlerin, ruhban sınıfının toplum içinde ayrıcalıklarını yok etmek için gelirler. Ama kâfir mantığı bunu anlamadığı için kendi felsefelerince senin bizden bir üstünlüğün yoktur diyorlar. Onların bu karşı çıkışları karşısında bakın Allah'ın elçisi diyor ki:

28. "Nuh: "Ey milletim! Rabbimin katından bir delilim bulunsa ve bana yine katından bir rahmet vermiş de bunlar sizden gizlenmiş olsa, söyleyin bana, hoşlanmadığınız halde zorla sizi bunlara mecbur mu edeceğiz? " dedi."

Ey milletim, ey kavmim görüyorsunuz ki ben Rabbimden bir beyyine üzerineyim. Ben Rabbimden bir delil üzereyim. Rabbim beni elçi seçti ve bana vahiy gönderdi. Ben vahiyle hareket ediyorum. Size söylediklerim kendimden değil, Allah'tandır. Ben Allah adına konu-şuyorum. Şimdi ben Rabbimin istediği gibi hareket etmesem, Rab-bimden gelen bu gerçeği gizleyip size duyurmasam benim halim nice olur?

Evet Allah'ın elçisi önce konumunu belirtiyor. Ben elçiyim di-yor. Beni Allah görevlendirdi diyor. Sizin beklediklerinizi bende yoktur. Ben bir insanım. Ekonomik gücüm yok, siyasal gücüm yok, askeri gücüm yok, harikulade bir özelliğim de yok, uçan, kaçan, gaybı bilen bir özelliğim de yok. Ben bir beşerim ve Allah'ın elçisiyim. Sadece Al-lah'tan gelenlerle hareket ediyorum. Rabbim ne göndermişse ona tâbi olan, onu size duyuran bir uyarıcıyım. Sizlerin değer yargılarınıza gö-re size bir üstünlüğüm yok ama; ben asla bir yalancı değilim. Ben bunları kendi kendime uydurmuş birisi değilim. Ben Rabbimden bir delil üzereyim. Rabbim beni elçi seçip bana rahmetini indirmiştir. İşte benim görevim de, sizden farklı yanım da budur diyor Allah'ın elçisi.

Evet bugün bizler de aynı sözü söylemek zorundayız kâfir ve müşrik dünyaya karşı. Bizim farklı yanımız Allah'a imanımızdır. Bizim farklı yanımız Allah'ın vahyine teslim oluşumuzdur. Bizim farklı yanımız Beyyine ile hareket etmemizdir diyeceğiz ve böyle bir anlayışla ortaya çıkacağız ve tüm dünya beklediği gerçek insanlığı, gerçek Müslümanlığı bizde görecek ve tüm dünyanın dirilişine sebep olacağız.

Ama maalesef Müslümanlar kâfir ve müşriklerin istedikleri bir anlayışla, onların değer yargılarıyla ortaya çıkmaya çalışıyorlar. Onlar ekonomik güce değer verdiklerine göre biz de daha büyük bir ekonomik güce sahip olmalıyız. Onlar siyasal gücü ön plana çıkardıklarına göre bizler de daha büyük bir siyasal ve askeri güçle ortaya çıkalım, daha büyük bir bilimsel güçle ortaya çıkalım dedikleri sürece onları hiçbir zaman geçemeyecekler ve işin acısı da kendilerini de mahvedecekler, karşılarındakileri de mahvedecekler. Bırakalım bu kâfirlerin

hayat anlayışlarına sahip çıkmayı da Müslümanca bir görüntüyle onların karşısına çıkalım ve diyelim ki ey insanlar işte biz buyuz. Biz Müslümanız ve Allah'ın istediği hayatı yaşıyoruz. Biz beyyine üzereyiz. Biz hayatımızı Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünnetiyle düzenliyo-ruz ve yeryüzünde Allah'ın istediği kulluk işte budur diyelim.

Onlar kör oldular, körleştiler, körlüğü tercih ettiler. Gözlerini kapattılar Allah'ın âyetlerine karşı. Görmek istemediler. Siz kerih gördüğünüz sürece, istemediğiniz, reddettiğiniz sürece biz de onu size zorla kabul ettirecek değiliz. Sizler görmek istemezken bizler zorla hakikati sizin gözlerinize sokacak değiliz. Siz bilirsiniz. İster görün, is-ter görmeyin, ister kabul edin ister etmeyin biz sizleri imana zorlayacak değiliz. Bu bizim görevimiz değildir ve buna gücümüz de yetmez zaten. Bu iş Allah'ın işidir. Göstermek ve duyurmak Allah'a aittir.

29. "Ey milletim! Buna karşılık ben sizden bir mal da istemiyorum. Benim ücretim Allah'a aittir; inananları da kovacak değilim; çünkü onlar Rableriyle karşılaşacaklar; fakat ben sizi cahil bir millet olarak görüyorum."

Ey kavmim, şu yaptığım uyarımın karşılığında ben sizden bir mal-mülk de istemiyorum. Sizden bir ücret de istemiyorum. Sizler gibi dünyacı değilim ben. Sizin gözünüzde çok değerli olan şeyler benim gözümde beş para etmez. Benim hedefim sizler gibi dünya servetlerine ulaşmak da değildir. Benim ücretim, benim mükafatım Allah'a aittir. Sizler kendi mallarınızın, kendi mülklerinizin, kendi hayatlarınızın hesabını Allah'a vereceksiniz. Sizin değer yargılarınıza göre değersiz olan ama Rabbim yanında çok değerli olan bu şerefli Müslümanları siz istemediniz diye kovacak değilim. Onlar yeryüzünde Allah'ın en makbul kullarıdır, ben onlarla değer buluyorum. Ben şerefi onların yanında görüyorum ve onlar Rablerine kavuşacaklar. Onların hesapları Allah'a aittir. Lâkin ben sizi zır cahil bir toplum görüyorum. Allah kıstaslarına göre yanılgıda olan, yanlışta olan sizlersiniz.

Çünkü değerlendirmeniz yanlış ve cahilcedir. Onlar fakir fukaraymış ne ifade eder bu? Sizler de dün fakirdiniz. Analarınızdan doğ-duğunuz gün şu sahip olduklarınızı hiçbirisine sahip değildiniz. Onları fakir sizi zengin kılan Rabbimdir. Güç ve kuvvet sahiplerine bu dünyada güç ve kuvvet veren de Allah'tır, zayıfları zayıf kılan da Allah'tır. Sizler cahilce düşünüyorsunuz. Mal-mülk sahibi oluş üstünlük sebebi değildir. Mal-mülk sahibi olmasalar da iman edenler yeryüzünün en üstün insanlarıdır. Allah'a kulluktan kaçanlar, Allah'la savaşa tutuşanlar yeryüzünün en zenginleri de olsalar yeryüzünün en alçak, en bayağı insanlarıdır. Ben yeryüzünün en şereflilerini en alçaklarına asla değişmem. Sizi bu Müslümanlara asla tercih etmem. Ben bir beşerim ve sizin paranızda pulunuzda da hiç bir gözüm yoktur.

30. " Ey milletim! Onları kovarsam, Allah'a karşı beni kim savunur? Düşünmez misiniz?"

Ey kavmim, size göre düşük olan ama Allah'a göre en yüksek izzet ve şerefe sahip olan bu Müslümanları sizin hatırınıza yanımdan kovduğum zaman, sizi onlara tercih ettiğim zaman Rabbimden gelecek bir azaba karşı beni kim savunabilir? Allah'a karşı, Allah'ın gazabına karşı beni kim kurtarabilir? Aklınız yok mu sizin? Hiç düşünmez misiniz? Allah'ın istemediği bir şeyi nasıl yapabilirim ben? Bir düşünsenize. Benim geliş sebebim zaten bu değil midir? Rabbim beni insanlar arasındaki sınıf farklılıklarını kaldırmak için göndermemiş midir? Güçlülerin güçsüzleri ezmesini engellemek için gelmedim mi ben? Nasıl isteyebilirsiniz bunu benden?

Onları Allah muhafazası altına almış. Kul olarak, insan olarak onları Allah yaratmış. Benimle beraber onları Rabbim kardeş ilân et-miş. Haydi gücünüz yetiyorsa o beğenmediğiniz insanlardan bir tanesini yaratın. Bırakın onlardan birisini yaratmayı, haydi saçlarının bir telini yaratın. Tırnağını yaratın. Nasıl oluyor da Allah'ın yarattığı insanı hor görebiliyorsunuz? Nereden alıyorsunuz bu yetkiyi? Sizin gönlünüzü hoş edeyim diye ben onları asla kovamam diyordu Allah'ın elçisi.

Kâfirler hiç değişmiyorlar değil mi? Mekke'de Rasulullah e-fendimizden de aynı şeyleri istiyorlardı. Ey Muhammed, şu garibanları yanından kov ki bizler de senin yanına girebilelim. Bizler onlarla birlikte asla oturmayız. Onları yanından kov, ya da bizi başka bir yerde, başka bir ortamda kabul et diyorlardı. Halbuki Allah'ın elçileri bu yetimlerin, bu garibanların hayatlarını korumak için gelmiştir.

Öyleyse gelin kâfirlerin anlayışlarını bir kenara bırakalım da Allah elçilerinin dâvetlerine kulak verelim. Gelin içimizdeki tüm sınıf farklılıklarını reddedelim, hepimizin Allah önünde eşit olduğumuz bir anlayışı gerçekleştirelim. İnsanları ekonomik güçlerine göre, siyasal güçlerine göre değerlendirmeyelim, Allah'ın değer yargılarına sahip çıkan bir toplum oluşturalım. Böylece dünyamız da güzel olsun, âhi-retimiz de güzel olsun. Evet Nuh (a.s) un dâveti devam ediyor:

31. "Size, Allah'ın hazineleri yanımdadır demiyorum; gaybı da bilmem; doğrusu melek olduğumu da söylemi-yorum; küçük gördüklerinize Allah iyilik vermeyecektir diyemem; içlerinde olanı Allah daha iyi bilir. Yoksa şüphesiz haksızlık edenlerden olurum."

Yine ben size demiyorum ki Allah'ın hazineleri benim yanımdadır. Ben Allah'ın hazinelerine mâlikim. Ben böyle bir şey de demedim. Benimle beraber olursanız, benim dâvetime iman ederseniz sizi mala mülke boğarım da demedim. Ben gaybı bildiğimi de iddia etmedim.. Gelin ben sizin için Levh-i

Mahfuz'u okuyuvereyim. Size gele-ceğinizi gösterivereyim. Gelecekte başınıza gelecekler konusunda sizi aydınlatıvereyim demedim.

Ben bir Meleğim de demedim. Ben zaten bir beşer olduğumu, sizin gibi bir insan olduğumu söylüyorum. Doğrusu sizin şu gözlerinizde basit gördüğünüz, küçük gördüğünüz kimseler için Allah onlara hayır vermeyecek de diyemem. Onların hayırsız insanlar olduklarını da söyleyemem. Mal-mülk verilmeyenlerin, yönetim, başkanlık, reislik verilmeyenlerin hayırsız, verilenlerin de hayırlı olduklarını söylemiyo-rum. Bu sizin malları mülkleri olmadığı için hayırsız gördüğünüz insanların nefislerinde olanı en iyi bilen Allah'tır. Kalplerin hâsılasını, kalplerin takvasını en iyi bilen Allah'tır. Kim muttaki, kim değil? bunu ben değil Allah bilir. Eğer ben kovarsam onları zâlimlerden olurum.

Evet tarih içinde peygamberlerle alâkalı bu yanlış inanış hep olagelmiştir. Cahiller peygamberlerden hep böyle şeyler istemişler, böyle şeyler beklemişler. Hazineler istemişler, gökten sofra indirmesini istemişler, gaybı bilmesini, kaybolan şeyleri bulmasını, hastaları iyileştirmesini istemişler. Hz. Âdem'den beri bakıyoruz peygamberlere hep aynı teklifler ileri sürülmüş. Ey Peygamber! Sen bizim gibi bir be-şersin! Tıpkı bizim gibi yiyip içiyor, bizim gibi çarşı pazarda dolaşıyor, bizim gibi hasta oluyor, bizim gibi baba oluyor, koca oluyorsun. Bizden farklı altınların mücevherlerin, Markların Dolarların, bağların bahçelerin yoktur. Askerlerin, orduların, yardımcıların, muhafızların yoktur. Bu durumda bizler kesinlikle sana inanmayız.

Bizim sana inanmamız için bizden farklı olman lâzım. Bize harikalar göstermen lâzım. Acıkmaman, susamaman, hasta olmaman, evlenmemen, koca olmaman, baba olmaman lâzım. Zaman zaman borç alan, geçimini temin için pazara çıkan birisi olmaman lâzım di-yorlardı.

Kafalarında böyle bir Peygamber imajı vardı. Bu imajın dı-şında bir Peygamber düşünemiyorlardı. Daha doğrusu Allah'la Peygamberi karıştırıyorlardı. Allah'tan istenmesi gereken şeyleri bir beşerden istiyorlardı. Allah'ın sıfatlarını Peygamberle karıştırıyorlardı.

Evet peygamber bir insandı ve onun için hazine gerekmiyor-du. Hazine, mal mülk, servet saman, saltanat Peygamberlik için ge-rekmez. Bu tür şeyler belki sulta için, sultanlık için gereklidir. Ama bu-nu anlayamayanlar, sultanlıkla peygamberliği karıştıran kimi akılsızlar peygamberden bunu bekliyorlardı.

Yine peygamber için, peygamberlik için gaybı bilmek de gerekmez. Çünkü bu gaybı bilme işi ***Allâm'ul ğuyûb*** olan Allah'ın işidir. Allah'ın sıfatlarıyla Peygamberin konumu kesinlikle karıştırılmamalıdır. Bir beşer olarak

Peygamber kesinlikle Allah makamına oturtul-mamalıdır. Peygamber bir melek de değildir. Peygamber Rabbinin kendisine vahy ettiklerine tâbi olan bir beşerdir. Hz. Nuh böylece kendisini ortaya koyunca dediler ki:
32. "Ey Nuh! Bizimle cidden tartıştın; hem de çok tartıştın. Doğru sözlülerden isen tehdit ettiğin azabı başımıza getir" dediler."

Ey Nuh, gerçekten bizimle çok tartışın, çok mücâdele ettin. Yeteri kadar karşılıklı mücâdele ettik. Artık şu bize vaadedip durduğun, bizi kendisiyle tehdit edip durduğun şu azabı getirsen ya. Hani bak bu kadar zamandır sana ve getirdiğin mesaja sırt döndük. Yıllardır seni ve Rabbini reddettik. Haydi artık ne getireceksen getir de görelim. Hani seni ve Rabbini reddettiğimiz takdirde bizim hakkımızda bir azaptan korktuğunu filân söylüyordun? Hani nerede kaldı o azap? Eğer gerçekten sadıklardansan, iddianı eyleme geçirebileceksen haydi getir o azabı da görelim dediler.

Evet gelmiş geçmiş tüm Allah elçilerine söylenen budur. Bakın cahiller Allah'tan beklenmesi gerekeni peygamberden bekliyorlar. Halbuki azabı peygamber değil Allah getirecektir. Azap peygamberin elinde değil ki istediği zaman onu getirsin ve düşmanlarının defterini dürüversin. Hani Rasulullah efendimize de aynı şeyleri söylüyorlar da o şöyle diyordu:
"De ki: Sizin acele istediğiniz şey benim elimde olsaydı, benimle aranızdaki iş bitmiş olurdu." Allah zulmedenleri en iyi bilendir."
(En'âm 58)

Evet sizin acele ettiğiniz, acele istediğiniz azap benim elimde değildir. Eğer o azap benim elimde olsaydı, o azaba benim gücüm yetseydi çoktan sizin işinizi bitirmiş olurdum. Ben Allah değilim, ben Allah'ın bir kuluyum. Ben sizin gibi bir beşerim. Beni Allah makamında görmeyin. Allah'tan istenmesi gereken bir şeyi benden istemeyin. Buna benim gücüm yetmez. Bu benim işim değil, onu ancak Allah gönderir. Eğer benim buna gücüm yetseydi o zaman benimle sizin aranızdaki işi hemen bitirirdim, sizin defterinizi dürerdim diyordu.

Şimdi böyle bir durumda, böyle cahili bir toplum karşısında ne yapsın Nuh (a.s)? Ne yapsın Muhammed (a.s)? Ne yapsın Müslüman? Uyaracaksınız bir toplumu, Allah'a kul olun, değilse sizin için Allah'ın azabından korkuyorum diyeceksiniz, aradan yıllar geçecek ama Allah'ın azabı gelmeyecek. Kâfirler kâfirliklerine devam edecek, zâlimler zâlimliklerini sürdürecek, ama adına uyarıda bulunduğunuz Rabbinizden onlara vaadettiğiniz bir azap gelmeyecek. Ve Allah'ın bir uyarıcısı olarak size dönüp diyecekler ki, hani ne haber? Hani bir Allah'tan, bir azaptan dem vuruyordun? Nerde kaldı o? diyerek seninle alaya başlayacaklar.

Yâni gerçekten çok zor. Hiçbir beşerin, hiçbir peygamberin, hiçbir Müslümanın elinde böyle bir yetki yoktur. Helâki hak Allah düş-manlarını, İslâm düşmanlarını helâk yetkisi peygamberin ve müslü-manların elinde değil, Allah'ın elindedir. Allah bu gücü, bu yetkiyi kul-larından hiçbirisine vermemiştir. Allah düşmanlarına karşı peygamberin bile yapabileceği bir şey yoktur. Bakın elinde böyle bir güç, böyle bir yetki olmayan Allah'ın elçisi kendisiyle azap konusunda, helâk konusunda alay eden kâfirlere şöyle diyor:

33,34. "Ancak Allah dilerse onu başınıza getirir, siz O'nu âciz bırakamazsınız. Allah sizi azdırmak isterse, ben size öğüt vermek istesem de faydası olmaz. O, sizin Rabbi-nizdir, O'na döndürüleceksiniz" dedi."

Muhakkak ki onu size getirecek olan Allah'tır. O azabı size Allah getirir. Eğer dilerse Rabbim onu size getirir, o zaman da asla O'nu âciz bırakamazsınız. Rabbim o azabı getirdiği zaman sizin işiniz de bitmiştir. Ve doğrusu bir nasihatçi olarak, sizler için iyilikten başka bir şey düşünmeyen bir elçi olarak benim size yaptığım nasihatlerim hiçbir fayda vermiyor. Bana düşmanlığınıza rağmen sizin hakkınızda iyilik düşünüyorum, ama Allah da sizin azmanızı istiyor. Sizin bu azgınlaşmanız karşısında benim nasihatlerim hiçbir değer ifade etmi-yor. Evet toplum azdıkça azıyor. Güçlerine, kuvvetlerine güvenerek karşılarındaki güçsüz, kuvvetsiz gördükleri Allah'ın elçisi karşısında azgınlıkları, şımarıklıkları arttıkça artıyor.

Dile kolay. 950 yıllık bir kavga sanki yavaş yavaş sona doğru yaklaşıyor. 950 yıl Nuh (a.s) bıkmadan, usanmadan, büyük bir sabır abidesi olarak nasihatini, dâvetini sürdürürken, karşısındakiler de aynı tavırlarını artırarak sürdürürler. Ve artık küfürde, şirkte ısrarları, Allah elçisi karşısındaki dirençleri iyice belirginleşmeye başlayınca, Müslümanlığa yanaşmamaları kesinlikle açığa çıkınca Allah'ın azabının ucu da görünmeye başlıyor. Burada bir ara cümle geliyor. Bakın Rabbimiz buyuruyor ki:

35. "Ey Muhammed, sana "Kur'an'ı kendiliğinden uydurdu" derler, de ki: "Uydurdumsa suçu bana aittir; oysa ben sizin işlediğiniz günahlardan uzağım."

Ey peygamberim, şu anda senin karşındakiler de tıpkı Nuh (a.s) un toplumu gibi, onların bu tavırlarını duyduktan sonra bu kitabı peygamber uydurdu mu diyorlar? Bu kitabı senin uydurduğunu mu demeye çalışıyorlar? Kur'an'ın bu tarihî bilgisini, Kur'an'ın haber verdiği bu haberleri senin uydurduğunu mu söylemeye çalışıyorlar? Sen Nuh'u nerden bileceksin? Nuh (a.s) la toplumu arasında geçen bu konuşmaları, bu mücâdeleleri sen nereden bilebileceksin? Senin böyle bir şeyi uydurman mümkün mü? Nasıl da diyebiliyorlar bunu? Peygamberim, sen onlara de ki, eğer bütün bunları ben uydurmuşsam cürümüm, günahım bana aittir. Bunun vebali bana aittir, de.

Uzun zaman aranızda yaşamış, emin dediğiniz, kullara karşı, sizlere karşı bile bir tek yalanı görülmemiş, duyulmamış bir peygamber kalkacak bir şeyler uyduracak sonra da işte bunlar Allah'tandır diye Rabbine iftira edecek. Düşünülecek şey mi bu? Buyrulduktan sonra, böyle bir ara cümlesinden sonra Nuh aleyhisselâmın bize örnekliği, Onun Kur'an'daki dosdoğru dâveti ve kavmiyle mücadelesi devam ediyor:

36,37. "Nuh'a, "Senin milletinden, inanmış olanlardan başkası inanmayacaktır; onların yapa geldiklerine üzülme; nezaretimiz altında, sana bildirdiğimiz gibi gemiyi yap. Haksızlık yapanlar için Bana baş vurma, çünkü onlar suda boğulacaklardır" diye Allah tarafında vahy olundu."

Ey Nuh, şu ana kadar toplumundan iman etmiş olanların dışında artık hiçbir kimse iman etmeyecek. Şu ana kadar inananlar inanmış, artık bundan sonra kimse Müslüman olmayacak. Artık bundan sonra o kâfirlerin yaptıklarına üzülme. Artık bundan sonra onlar Müslüman olacaklar diye de bir beklentin, bir ümidin olmasın. Bu iş bitmiştir. Ne müthiş bir şey değil mi? 950 yıllık dayanılmaz bir dâvet, dayanılmaz acılar, ıstıraplar, alaylar, hakaretler. Bütün bunların sonunda iman edenlerin sayısı 10,15,20 en çok rakamla 40 ya da 80 kişi. Hepsi bu. Ve artık dâvet bitmiş, çırpınış bitmiş, hüküm verilecekti.

"Nuh dedi ki: "Rabbim! Yeryüzünde hiçbir inkârcı bırakma. Doğrusu sen onları bırakırsan kullarını saptırırlar; sadece ahlâksız ve çok inkârcıdan başkasını doğurup yetiştirmezler."

(Nuh 26,27)

Evet akıl almaz bir sabırla, Allah'tan aldığı emri savsaklamadan, işi oluruna bırakmadan, sabır sembolü olarak görevini sürdüren, 950 yıl her türlü fırsatı değerlendirerek çevresindekileri uyarmaya çalışan, bıkmadan, usanmadan bu işi sürdüren Hz. Nuh bakın en sonunda bunları söylüyordu. İşi Allah'a havale ediyordu. Ya Rabbi yeryüzünde bir tek kâfir bırakma. Yeryüzündeki tüm kâfirlerin kökünü kes! Çünkü eğer yeryüzünde onlardan bir tek fert, bir tek aile

bırakırsan onlar kâfirden başkasını doğurmazlar. Doğurduklarını kâfir yetiştirirler. Kâfirler, kâfir doğururlar. Kâfirlerin eğitimi insanların kâfirleşmesini sağlar. Kâfirlerin egemen olduğu yerde ancak kâfir yetişir. Bunlara fırsat verirsen yeryüzünde kâfir yetiştirirler ya Rabbi. Binaenaleyh yeryüzündeki tüm kâfirleri yok et, diyordu.

Ama tâbi o ana kadar, Rabbinden onların iman etmeyeceklerine dair bilgiyi alana kadar, dâvetini sabırla sürdürdü. Öyleyse bizler de böyle yapalım. Şu anda Allah bize bunu demediğine göre, karşımızdaki insanların adam olmayacakları bilgisi bize ulaşmadığına göre bizler asla yılgınlık göstermeden, bu insanların helâkini istemeden anlatmaya devam etmek zorundayız. Evet işte bu noktadan sonra Rabbimiz buyurdu ki:

Bizim gözetimimiz ve vahyimiz altında bir gemi yap. Yeryüzünde ilk gemi yapımı da Allah'tandı. Allah emriyle, Allah vahyiyle, Allah gözetimi altında yapılacaktı gemi. Gemi yapımı konusunda bil-gilendirme de Allah'tandı. Evet artık vakit gelmişti. Bir gemi yapılacak Allah'ın emri ve yol gösterisiyle, iman edenler o gemide kurtarılacak ve geri kalanlar da boğulacaklardı. Ve tarihte yeryüzünde ilk helâk hükmü böylece gerçekleşmiş olacaktı. Mü'minlerle kâfirler arasında ilk ayrışma böylece gerçekleşmiş olacaktı. Allah'ın elçisi Rabbinden aldığı bu emirle hemen gemi yapımına başlıyor.

38,39. "Gemiyi yaparken milletinin inkârcı ileri gelenleri yanına uğradıkça onunla alay ederlerdi. O da: "Bizimle alay ediyorsunuz ama, alay ettiğiniz gibi biz de sizinle alay edeceğiz; rezil edecek azabın kime geleceğini ve kime sürekli azabın ineceğini göreceksiniz" dedi."

Nuh (a.s) gemiyi yapmaya başlayınca kavmin ileri gelenleri Nuh (a.s) un yanına uğradıkça Onunla alay ediyorlar. Bu nedir ey Nuh? Bu da peygamberliğinin bir gereği midir? Yoksa meslek mi değiştirdin? Peygamberlik işini bıraktın da bu işe mi başladın? Diyorlar. Nuh (a.s) dedi ki haydi şimdi alay edin bakalım bizimle, yakın da biz de sizinle alay ederiz. Peygamberin tehdidiyle karşı karşıya alaycılar. Alay edin bakalım, biz de sizinle alay edeceğiz. Yakında azabın kime geleceğini? Kimi rezil rüsva edeceğini göreceksiniz. Sürekli bir azap karşısında kim alaya lâyıkmış onu yakında görecek ve bileceksiniz. Kim kaybedecekmiş? Kim kazanacakmış çok yakında anlayacaksınız.

40. "Buyruğumuz gelip tandırdan sular kaynamağa başlayınca, "Her cinsten birer çifti ve aleyhine hüküm verilmiş olanın dışında kalan çoluk çocuğunu ve inananları gemiye bindir" dedik. Pek az kimse onunla beraber inanmıştı."

Ne zaman ki emrimiz geldi, sular kaynamaya, denizler yük-selmeye başladı. Gemi çalışmaya başladı ve Biz dedik ki ey Nuh her bir varlıktan birer

çift al ve üzerine azap hükmü, gazap hükmü, tufan, boğulma, helâk hükmü gerçekleşenler hariç ehlinden çoluk çocuğunu ve toplumundan iman edenleri, tercihini senden yana kullananları al dedik. Zaten Onunla birlikte pek az insan iman etmişti. Çok insan inanmıştı Nuh aleyhisselâma ve onun getirdiği hidâyet hediyesine. İşte tercihini senden yana kullanmış, senin rehberliğini, senin kaptanlığını kabullenmiş o azları al yanına ve:

41. "Allah "Oraya binin; yürümesi ve durması Allah'ın ismiyledir, Rabbin bağışlar ve merhamet eder" dedi."

Rabbimiz buyurdu ki o gemiye bismillah diyerek, Allah adını anarak, Allah izniyle binin. Çünkü gemiyi yaptıran Allah, geminin sa-hibi Allah, suyun sahibi Allah, tufanın sahibi Allah, geminin de, tufa-nın da, kurtuluşun da, helâkin de yasasını koyan Allah'tır. O geminin akışı da duruşu da Allah'ın adıyladır. Onu yürüten de, hareket ettiren de, su üzerinde yüzdüren de, durduran da Allah'tır.

42. "Gemi, dağlar gibi dalgalar içinde onları götürürken, Nuh, bir kenarda ayrı kalmış oğluna "Ey oğulcuğum! Bizimle beraber gel, kâfirlerle birlik olma diye seslendi."

O gemi dağlar gibi dalgaların arasında yürümeye başlar. Yerlerden sular fışkırır, göklerden sular iner ve sular tüm dünyayı kaplar. Gemiye binenler, peygamberle birlik olanlar, tercihlerini Allah'tan ve peygamberden yana kullananlar hariç tüm dünya insanlığı helâk olacaklar. Ve artık biraz sonra yeryüzünde gemiye binenlerin dışında hiç kimse kalmayacak.

Nuh gemiden oğluna nida etti. O şöyle gemiden bir kenarda, kıyıda duruyordu. Gemiye binmemişti. İnananların içinde yerini almamıştı. Ey oğlum, gel bizimle beraber bin gemiye. Gel mü'minlerle beraber sen de bin. Gel şu kurtuluş gemisine sen de bin. Gel sen de kurtulanlardan, felaha erenlerden ol. Sakın gemiye binmeyen, kurtuluşu değil de helâki seçen kâfirlerle beraber olma. Gel beni dinle, de-ğilse helâk olacaksın. Dünyanı da âhiretini kaybedeceksin. Babası-nın merhametle yalvarışlarına karşılık oğlu dedi ki:

43. "Oğlu: "Dağa sığınırım, beni sudan kurtarır" deyince, Nuh: "Bugün Allah'ın buyruğundan O'nun acıdıkları dışında kurtulacak yoktur" dedi. Aralarına dalga girdi, oğlu da boğulanlara karıştı."

Ben dağlara sığınırım, dağlara çıkarım, onlar beni sudan ko-rur. Dağlara güvendi, gücüne kuvvetine güvendi, teknolojisine gü-vendi. Nuh (a.s) dedi ki, ey oğlum, bugün Allah'ın emrinden kendisini kurtaracak yoktur. Bugün Allah'ın emrinden hiç kimse kendisini kurtaramayacak. Ancak Allah'ın rahmet edip

acıdıkları müstesna. Bugün Allah'ın azabı, Allah'ın gazabı, Allah'ın helâk emri herkesi boğacak, herkesi kapsayacak. Gel inat etme de Allah'ın rahmetine hak kazananların içine gir. Gel mü'minlere katıl. Gel Müslüman ol. Gel kurtulanlardan ol. Tam onlar konuşurlarken babayla oğulun arasına bir dalga girdi ve o da boğulanlardan oldu. Onun işi de bitti. Tüm diğer zâlimler gibi Nuh (a.s) un oğlu da boğuldu sular altında. Ebedîyen yok oluşun, ebedîyen kahroluşun ve kaybedişin derinliklerine gömülüp gitti o da.

Dünya üzerinde Allah'ın helâk yasası gerçekleşti ve artık yeryüzünde hiç kimse kalmadı. Tabii tüm yeryüzü mü? Yoksa yeryüzünün o gün için insan yaşayan bölümü mü? Bunu bilmiyoruz. Ama artık yeryüzünde gemiye binenlerin dışında hiçbir insanın kalmadığı ve insanlığın tekrar bu gemiye binenlerden ürediğini biliyoruz. Evet Allah'ın hükmü gerçekleşti, tufan uygulandı, zâlimler, kâfirler helâk oldu.

44. "Yere, "Suyunu çek!" göğe, "Ey gök sen de tut!" denildi. Su çekildi, iş de bitti; gemi Cûdiye oturdu. "Haksızlık yapan millet Allah'ın rahmetinden uzak olsun" denildi."

Sonra denildi ki: Ey arz suyunu yut! Ve ey sema sen de suyunu tut! İki emir, iki ferman. Göklere ve yere egemen olan, göklere ve yere söz geçiren, göklerin ve yerin boynundaki ipin ucu elinde olan Allah'tan iki kuluna iki emir. Ey yer suyunu yut! Ey sema suyunu tut! İş böylece tamamlandı, emir yerine getirildi, hüküm gerçekleşti. Yer suyunu yuttu, sema suyunu tuttu, gemi de Cûdi dağının üzerine yerleşti, oturdu. Ve denildi ki zâlimler güruhu Allah'ın rahmetinden uzak olsun.

Hani sûrenin önceki bölümlerinde Rabbimiz tüm insanlığa bir meydan okumuştu. Eğer ciddiyseniz Allah'ın berisinde Allah'tan başka ne kadar şahidiniz, ne kadar şühedanız ne kadar yardımcınız varsa, yâni inandığı dâvâya canını verecek kadar bağlı ne kadar şehidiniz varsa onların hepsini de toplayın. Allah'tan başka güvendiğiniz ne kadar yardımcınız ne kadar putlarınız ne kadar edipleriniz, şairleriniz, bilginleriniz, filozoflarınız, müdürleriniz, genel müdürleriniz varsa veya size baş olacak, ayak olabilecek ne kadar yardımcınız yardakçınız varsa hepsini çağırın da haydi örnek bir sûre getirin bakalım buyurmuştu.

Yâni madem ki bu kitabı Peygamber uyduruyor diyorsunuz. Bir insanın kendi başına kendiliğinden yapabildiği bir şeyi diğer insanlardan, milyarlarca insanlar içinden herhalde yapabilen bir insan çıkacaktır elbette.

Abdullah İbni Mukaffa diye bir adam var. Arap edebiyatının dahilerinden kabul edilir. Gerçekten bu işi bilen bir adam. "Kelile ve Dimneyi" Arapça'ya

kazandıran bir adam. Günün birinde Kur'an'a benzer bir nazire yapmak çıkmış kafasından. Sen bunu becerirsin, bu işi ancak içimizden sen kıvırırsın demişler. Tamam! Demiş, herhalde bu işi ben kıvıracağım. Şöyle hazırlığını yapmış, enine boyuna bakmış, kendini toplamış ve Kur'an'ı bu gözle bir daha okumuş. Benzerini yapmak adına dikkatlice Kur'an'ı okurken Hud sûresine geliyor. Hud sûresinde Rabbimizin anlattığı bu bölüme gelir. Tufandan önce Allah göğe emretti: Ey gök su indir! buyurdu, gök de bu emre imtisâlen suyunu indirdi. Sonra yere emretti Allah, yer de suyunu fışkırttı, tamam her taraf su. Helâk olacaklar helâk olmuşlar, cezasını çekmesi gerekenler çekmişler cezalarını, artık iş bitmiş ve tufan da bitecekti. Allah birisi semaya, ötekisi de arza olmak üzere iki emir verdi.

"Ey sema artık suyunu tut! Ve ey arz sen de suyunu yut!"

Allah dedi ki göğe: Ey gök artık suyunu tut! Ve ey yer sen de suyunu yut! İki emir veriliyordu: Birisi göğe, ötekisi yeryüzüne. Birisi tut! Diğeri yut! Tamam hepsi bu kadar. Birisi tutmuş, ötekisi de yut-muştu suyunu ve artık yeryüzü kupkuruydu.

Kur'an'ın bu bölümüne gelince adam kara kara düşünmeye başlıyor. Sanki beynini ellerinin arasına alıyor, sıktıkça sıkıyor, kafatasını eritiyor, beynini cıvık cıvık alıyor eline ve sonra diyor ki: Eyvah! Bunu diyebilmek için semaya ve arza söz geçirmek gücünde olmak gerekiyor. Bunu diyebilmek için, böyle bir sözü söyleyebilmek, Kur'an gibisini meydana getirebilmek için ancak Allah olmak gerekiyor. Ben Allah olmadığıma göre ne mümkün öyleyse? Diyor ve sonunda vazgeçiyor bu delilikten.

Öyleyse Kur'an'a benzer yapmanın bu mantığını kaybetmememiz gerekiyor. Değilse yapılır yâni. Bir yığın herze çıkabilir karşımıza. Böyle değil, aya laf edecek adam, güneşe söz geçirecek, arza emredecek, semaya ferman edecek. Bunu Allah'tan başka kimse gerçekleştiremez. Kim diyebilir bunu semaya ve arza? Kim söz geçirebilir bunlara Allah'tan başka? İnsanlar da bir şeyler söylüyorlar ama bunların hiç birisinin onların fermanından haberleri bile yoksa, bu herzeden başka bir şey değildir de nedir?

Evet olan olur ve gemi Cudi dağına yerleşir. Cudi dağı Me-zopotomya bölgesindedir ve işte tarihin ikinci başlangıcı burasıdır. Âdem (a.s) in inip hayatın başladığı ilk nokta yine burasıdır. Cennet-ten indirildikten sonra atamızla, anamızın birleştikleri yer Arafat dağıdır. Hayat bir zamanlar buradan başlar. Nuh kavmi de belli yerlerde yaşar, nihâyet tufan sonunda insanlık hayatı yine Dicle nehri kenarında Cudi dağı çevresinde başlar.

45. "Nuh Rabbine seslendi: "Rabbim! Oğlum benim ailemdendi. Doğrusu Senin vaadin haktır. Sen hükmedenlerin en iyi hükmedenisin" dedi."

Ya Rabbi, oğlum! O benim ehlimdendir ya Rabbi! diye bağırır. O benim oğlumdur, senin vaadin de haktır. Senin vaadettiğin şekilde suda boğulanlar cehenneme gidecek. Ama ben inanıyorum ki Sen Ahkem'ül Hakiminsin. Hüküm verenlerin en iyisisin. En doğru, en gü-zel hükmü Sen verirsin. Ama ne gelir elden? Kolay değil. En sevdiği evlâdı cehenneme gidecek.

46. "Allah: "Ey Nuh! O senin ailenden sayılmaz; çünkü kötü bir iş işlemiştir; öyleyse bilmediğin şeyi Benden isteme. İşte sana öğüt, bilgisizlerden olma" dedi."

Ey Nuh, o senin ehlin değildir. Çünkü o gayr-i sâlih bir amel işlemiştir. O ***gayr-i sâlih*** bir amelin sahibidir. Nuh (a.s) un ehli Müslüman olanlardır. Oğlu bile olsa bir Müslümanın eğer Müslüman değilse ehli sayılmayacaktır. Peygamber çocuğu bile olsa sâlih bir amelin sahibi olmadıkça babasıyla bir ilgisi olmayacaktır. İbrahim (a.s) in babası da böyleydi.

Rabbimizin dünyada en çok sevdiği insanlar peygamberlerdir. En çok değer verdiği insanlar da onlardır, en büyük imtihana tâbi tut-tukları da yine onlardır. İşte görüyoruz birisinin oğlu Müslüman olmu-yor, birisinin babası, birisinin karısı, birisinin baba yerindeki amcası Müslüman olmuyor. Yâni dereceleri yükselsin diye mi? Sabırları artsın diye mi? Yoksa kıyâmete kadar bu elçilerinin hayatında örneklemeler bulunsun diye mi? bilmiyoruz. Bakın Rabbimiz ya Rabbi oğlum diyen Nuh (a.s)'a şöyle buyuruyor:

Ey peygamberim, sakın hakkında bir bilgin olmayan, sana hakkında bilgi verilmeyen bir konuda benden bir şey isteme. Cahil-lerden olmaman için sana vaaz ediyorum. Seninle hiç bir ilgisi olma-yan, imanla, sâlih amelle bir ilgisi olmayan o oğlun hakkında sakın benden af dileyerek cahillerden olma. Eğer o da Müslüman olsaydı, senin imanını ve amelini paylaşsaydı elbette seninle birlikte cennete gidecekti. Ama imanı ve ameli olmayan birisini nesebi kurtaramaz. Bir kimse peygamber oğlu, peygamber babası, peygamber hanımı da olsa iman etmediği, ve bu imana bağlı Müslümanca bir hayat yaşamadığı sürece kurtulması mümkün olmayacaktır.

İşte görüyoruz bir peygamber çocuğu kurtulamıyor. Artık nesep olarak peygamberden daha üstün bir nesep düşünülebilir mi? Peygamber neslinden daha şerefli bir nesil düşünülebilir mi? Öyleyse hiçbir kimse babası sebebiyle, oğlu sebebiyle, hanımı, kocası sebebiyle kurtulamayacaktır. İşte Rabbimizin uyarısını alan Nuh (a.s) dedi ki:

47. "Rabbim! Bilmediğim şeyi Senden istemekten Sana sığınırım. Beni bağışlamaz ve merhamet etmezsen kaybedenlerden olurum" dedi."

Bilmediğim bir konuda, hakkında bilgim olmayan bir konuda Senden bir şey istemekten Sana sığınırım ya Rabbi. Sen beni bağışlamazsan, hatalarımı örtmezsen, kusurumu görmezden gelmezsen ben ne yaparım ya Rabbi? Bana merhamet etmezsen, rahmetinle be-ni bağışlamazsan ben zarara uğrayanlardan olurum. Dünyada ve âhirette kaybedenlerden olurum ya Rabbi.

48. "Ey Nuh! Sana ve seninle beraber olan topluluklarla bizden bir selâmet ve bereketle gemiden in. Ama bir çok toplulukları da geçindireceğiz, sonra onlara can yakıcı bir azap vereceğiz" denildi."

Denildi ki ey Nuh, Bizden bir selâmla in. Haydi buyurun Bizden bir selâmetle, Bizden bir esenlikle yeniden dünyaya inin. Hatırlarsanız ilk defa bu söz Âdem atamıza denilmişti. Cennette dünyaya inerlerken Âdem ve Havva anamıza inin deniliyordu. Şimdi insanlığın ikinci atasına söyleniyor. Selâm ve bereketler, inişin üzerine seninle beraber olsun. Seninle beraber olan, tercihini senden yana kullanan ümmetler üzerine de olsun bereketler, selâmetler, esenlikler. O ümmetleri faydalandıracağız, onlara hayat vereceğiz, nîmetler vereceğiz. Ama onlar da sonradan kendilerine verdiklerimizle tuğyan ederler, başkaldırırlar, kulluktan çıkarlarsa, Bizden onlara da dayanılmaz bir azap dokunacak, onlar da tıpkı öncekiler gibi cezalarını çekeceklerdir. Müslümanca bir hayatı devam ettirenler de hem dünyada hem de âhirette kazananlardan olacaklardır.

49. "Ey Muhammed! Bunlar sana vahy ettiğimiz bilinmeyen olaylardır. Sen de milletin de daha önce bunları bilmezdiniz. Sabret, sonuç Allah'tan sakınanlarındır."

İşte bir peygamberin, bir beşerin asla bilemeyeceği haberler hadiseler. Rabbimiz elçisine bu bilgileri, bu haberleri ulaştırıyor ve elçisi de Allah'tan gelen bu bilgileri insanlığa duyuruyor. Peygamber bu Allah bilgileriyle izzet ve şeref buluyor, Müslümanlar vahiyle izzet ve şeref buluyorlar. Kâfirler, müşrikler yok edilirken peygamber ve onun safında yer alanlar kurtuluyor. Tüm dünyayı tufan kaplasa da, tüm dünyayı küfür ve zulüm kaplasa da peygamber safında olanlar kurtulacaktır.

İşte Rabbimiz bunu anlatıyordu burada peygamberine. Bunu öğrendi Rasulullah efendimiz, bunu öğrendi sahâbe-i kirâm efendi-lerimiz, bunu öğreniyoruz şu anda bizler ve kıyâmete kadar Rabbi-mizin bu sûresini okuyan Müslümanlar. Bizler şu anda Rabbimizin bu yasasını öğrendik ve bu âyetleri kuşandık. Tüm dünya felâketlerin içine düşebilir. Tüm dünyayı tufanlar sarabilir. Ama ne olursa olsun kaptanı peygamber olanlar kesinlikle kurtulacaktır.

Evet şu anda da dünya üzerinde korkunç bir tufan var. İn-sanlığının Allah'a kafa tutma, Allah'ı hayatlarına karıştırmama, Al-lah'tan gelen hayat programına değer vermeme ve Allah'ın elçisiyle ilgilenmeme isyanlarından ötürü tüm dünyada tufan vardır. Tüm dünyada Rabbimizin korkunç bir tufanı vardır şu anda. Ama sünnetullah gereği şu anda gemi de vardır. Bu tufandan sığınmak isteyenlerin sı-ğınabilecekleri gemi de mevcuttur. Bu gemi Son elçinin bina ettiği İs-lâm gemisi, geminin kaptanı da Hz. Muhammed (a.s)'dır. Şu anda bu gemiye binenler, bu geminin kaptanının safında yer alanlar, bu geminin kaptanına evet diyenler, tercihlerini bu istikâmette kullananlar hep kurtuluyor, diğerleri ise helâk olup gidiyor.

Eğer batanların, cehenneme gidenlerin içinde değil de kur-tulanlardan olmak istiyorsanız, helâkin ve helâk yasasının dışında kalmak istiyorsanız o günkü kurtulanların rolünü oynamak zorundasınız. Kurtulanlar safında, peygamber safında yer almak zorundasınız. Safınızı belirlemek zorundasınız.

Yâni eğer sizler de Tâğutlaşan, azgınlaşan, Allah'la ve elçi-siyle savaşa tutuşan, Allah'ın kitabını, Resûlünün örnek hayatını red-deden bu toplumda dalgalar halinde sizi yok etmeye yönelen toplu-mun küfründen, inkârından, ilhadından kurtulmak istiyorsanız, bu kü-für dalgalarının boğucu etkisi altında boğulmamak istiyorsanız o zaman sizler de gemiye binenlerden olmak zorundasınız. Sizler de pey-gamber safında yer almak zorundasınız. Allah düşmanlarından ayrılmak zorundasınız. Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluk yapanlar-dan olmak zorundasınız...

İşte bunlar gayb haberleridir, gaybî bilgilerimizi size ulaştırıyoruz ki bundan önce ne kavmin ne de sen bunları bilmiyordun. Öy-leyse sabret ey peygamberim. Dayan, diren Müslümanca bir hayata. Gelecekte başarı, gelecekte özgürlük, gelecekte devlet, iktidar, izzet ve şeref hayatlarını Allah için yaşayanların olacaktır. 950 yıl sıkıntı çeken Müslümanların sanki hiç kazanma şansları yok gibiydi değil mi? Kazanalar sanki hep kâfirler ve müşriklerdi. Ezilenler, horlananlar Müslümanlardı. Ama işte göklere ve yere egemen olan büyük irade Müslümanların kazanmasına, kâfirlerin helâkine hükmetti ve sonunda o bir avuç insan kazanan taraf olurken, kâfirler geberip gittiler. Ebedîyen kaybettiler.

Allah, düşmanlarının defterini dürüverdi de sonra peygamber safında yer alanları onların yerlerine yurtlarına yerleştirip halifeler kılıverdi. O helâk edilenlerin peşlerinden yeni yeni nesiller getirmiş, onlardan sonra onların yerlerine başkaları vâris olmuş. Öncekiler yok olmuş kayıplara karışmış, yoklukları bile hissedilememiştir. Ama ne yazık ki bu gerçeği insanlar unutuverirler. Allah kendilerine yeryüzünde yerleşme imkânı verince, yerlerini

sağlamlaştırınca hemen bunu unutuverirler de sanki kendilerini yaratan Allah değil de kendileriymiş gibi, sanki kendilerine bu imkânları veren Allah değil de başkalarıymış gibi, sanki kendilerinden önce nicelerini gözlerinin önünde Allah helâk etmemiş gibi Allah'a kafa tutmaya kalkıverirler. Allah'a karşı da Allah'ın âyetlerine karşı da müstekbirce bir tutumun içine giriverirler.

Bakın bir toplum daha gündeme geliyor:

50. "Âd milletine kardeşleri Hud'u gönderdik. Şöyle dedi: "Ey milletim! Allah'a kulluk edin. O'ndan başka ilâhınız yoktur; yoksa sadece yalan uyduran kimseler olursunuz."

Evet Nuh (a.s) un kavmiyle kavgasından sonra şimdi de Hud as'ın toplumuyla kavgasına şahit oluyoruz. Bir gayb bilgisine, bir gayb haberine de Rabbimizin anlatımıyla muttali oluyoruz. Yeryüzünün en süper gücüne sahip olan, Fecr sûresinin beyanıyla:

"Ki ülkeler içinde onun benzeri yaratılmamıştı."
(Fecr 8)

30,40 metre uzunluğunda dev gibi adamlardı. Bu toplum İbni İshak'ın rivâyetine göre Umman'dan Yemen'e kadar uzanan geniş bir bölgede, Ahkâf denen bölgede yaşıyordu. Yemen, Yemame, Cidde, Hadramut arasında yaşamış bir kavimdir. Bu bölgede meskun olan Âd toplumu tüm civar ülkelere de hakim bir durumdaydı. Hâlâ şu anda bile Hadramut taraflarında bunların evlerinin barklarının kalıntılarına rastlanmaktadır. Kur'an'ın bize anlattığına göre Arapların yakından tanıdıkları, bildikleri, şiirlerine konu ettikleri bir toplum. Görkemli şehirleri, üstün teknolojileri, pazıları, güçleri kuvvetleri, medeniyetleriyle hayatlarında Allah'ı diskalifiye etmiş, Allah'ın insan hayatını düzenlemek üzere gönderdiği hayat programını terk etmiş, keyiflerince bir hayat yaşayarak Allah'a karşı bir savaş ilân etme cüretini göstermiş bir kavim.

Kendilerine Hud (a.s) elçi olarak gönderildi. Kendilerini yer-yüzünün en süper gücü olarak gören bu topluma Hud (a.s) Allah'ın dâvetini ulaştırdı, onları Allah'ın âyetleriyle uyardı. Onları sadece Allah'a kulluğa, sadece Allah'ı dinlemeye çağırdı. Bir gün gelip kendilerine verilen bu güç ve kuvvetlerinin biteceğini, kıyâmetin kopacağını, hayatlarının ve saltanatlarının yok olacağını hatırlattı. Allah'ın desteğiyle Allah'ın kendisinden istediği Müslümanca bir dâveti uzunca bir süre devam ettirdi. Anlattı, uyardı, didindi, çabaladı ama kavmin içinde çok az bir Müslüman grup hariç toplum Onun dâvetine hüsnükabul göstermedi.

Âd toplumuna da kardeşleri Hud (a.s)'ı gönderdik, görevlendirdik. Kendi içlerinden, kendi nefislerinden, kendi akrabalarından, kendi topraklarından bir elçi olarak görevlendirdik. Nuh kavminden sonra yeryüzünde Allah'ın kendilerine egemenlik verdiği Âd kavmine kardeşleri Hud (a.s) gönderiliyordu. Bakın Hud (a.s) diyor ki:

Ey kavmim! Ey benden olanlar! Ey benden bir parça olanlar! Ey anam! Ey babam! Allah'a kul olun! Sadece Rabbinize kul olun! Sadece O'nu dinleyin! Sadece O'nun istediği hayatı yaşayın! Ben si-zin için Allah'tan başka bir İlâh, Allah'tan başka bir Rab tanımıyorum. Allah'tan başka sizin için sözünü dinleyeceğiniz, çektiği yere gideceğiniz, yasalarını uygulayıp kendisini hoşnut edeceğiniz bir ilâh ve rab bilmiyorum. Gelin sadece O'nu dinleyin. Sadece O'nun istediği gibi yaşayın. Sadece O'na kulluk edin. Tek Rab, tek İlâh olan Allah'ı bırakıp başkalarına kulluk ederek, başkalarının istediği hayatı yaşayarak, başkalarının yasalarını uygulayarak sizler şu anda Allah'a iftira ediyorsunuz. Bu halinizle müfteri durumundasınız. Gelin vazgeçin bu yaşantılarınızdan da sadece Allah'a kulluğa yönelin.

51. "Ey milletim! Buna karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak beni yaratana aittir. Aklet-mez misiniz?"

Ey kavmim, ben yaptığım bu tebliğimin, bu dâvetimin karşılığında sizden bir ücret, bir mükafat istemiyorum. Benim ücretim, benim mükafatım beni yoktan var eden Rabbime aittir. Benim ecrim beni yaratıp size elçi olarak görevlendiren Rabbime aittir. Yaptığım bu dâvetin karşılığında ne mal, mülk vermenizi, ne bal baklava yedirmenizi, ne çay kahve ikram etmenizi, ne arabalarınıza bindirmenizi, ne bana bir teşekkür etmenizi istemiyorum. Akl etmez misiniz? Düşün-mez misiniz? Akıllarınızı kullanmaz mısınız? Zannetmeyin ki ben bu çalışmalarımın sonunda bir dünya menfaatine ulaşacağım. Zannetmeyin ki bu tebliğimi bir dünya gücüne, bir dünya menfaatine tahvil edeceğim. Ben yokken beni var eden ve beni size elçi gönderen Rabbimden beklerin ben beklediğimi. O bana vaadettiğini verecektir. Benim görevim sizi yalnızca Allah'a kulluğa dâvettir. Ne güzel bir ifade değil mi? Tüm peygamberler toplumlarına bunu söylediler.

Öyleyse bizler de insanlara ulaştırdığımız din karşılığında, du-yurduğumuz âyet ve hadis karşılığında kesinlikle insanlardan hiç bir şey istemeyeceğiz. Eğer böyle insanların elindekilerden müstağni davranırsak o zaman insanlara karşı güvenli olur ve mesajımız insanlar tarafından hüsnü kabul görür. Eğer dünya üzerinde köpeklerin üşüştükleri leşe benzer leşlerden uzak durursak, onun peşinde olan köpeklerden emin oluruz. Eğer bizler de o leşten almaya çalışırsak o zaman köpekler de bizim üzerimize hücum edeceklerdir.

Özellikle dâvetçilerin kendilerini halkın elindekilerden uzak tut-maları gerekmektedir. Şurasını hiçbir zaman unutmayalım ki halkın elindekilere göz diken, halktan bir şeyler istemeye alışmış bir dâvetçi sonunda halkın istediğine göre, halkın hoşnut olduğuna göre dini eğip bükmek ve onların isteyip hoşnut oldukları bir dini anlatmak zorunda kalacaktır. Böyle birisi zenginler karşısında, mal mülk sahipleri karşısında eğilip bükülmekten, dini onların arzularına göre eğip bükmekten kurtulamayacaktır. Halbuki bu Allah korusun nifak alâmetidir. Allah'ın Resûlü malından, zenginliğinden dolayı bir kişiye saygı duymanın münâfıklık alâmeti olduğunu haber veriyor.

Öyleyse insanların mallarında mülklerinde hiçbir zaman gözümüz olmamalı. Bizim vazifemiz sadece onların mallarını fakirlere vermelerini sağlayarak toplumun fakirlerini rahatlatmaya ve onları da dini vazifelerini yapmaya, sorumluluklarını bizzat kendilerinin yerine getirmelerine yönlendirmeliyiz. Bizim görevimiz sadece onları bu hayra yönlendirmek olmalıdır. Ama yanlış anlamayalım zenginlerin paralarını fakirlere dağıtmak üzere onlardan biz almamalıyız. Onların paralarına elimizi bile sürmeden kendilerinin bu işi yapmalarını sağlamalıyız. Değilse biz onların paralarını aldık mı onlar rahatlayacaklar ve fakirlerin durumlarına muttali olamayacaklar ve lüks içindeki hayatlarına devam edeceklerdir. Bırakalım kendileri gitsinler fakirlerin evlerine de kendi hayatlarıyla o fakirlerin hayatlarını mukayese imkanları olsun.

Hz. Ali efendimiz buyurur ki: Özellikle mü'minlerin imamlarının, önderlerinin hayatlarının dünyaya karşı zühd içinde olmaları gerekir ki halkın hayatlarından, sorunlarından haberdar olsunlar. Âlimlerin, imamların, önderlerin zâhid olmadıkları, doyumsuzca dünyaya meylettikleri bir toplumun öteki fertlerinin zâhid olmaları elbette beklene-mez. Öyleyse becerebildiğimiz kadar dünya konusunda zâhid olacak, kendimize yetecek kadar rızkın ötesinde dünyayı kucaklayacakmış gibi bir doyumsuzluğun içine girmeyeceğiz inşallah.

Allah Resûlü hadislerinde bir de: "***insanların elinde bulu-nanlara karşı zâhid ol ki insanlar seni sevsin."*** İnsanların elinde olandan ümidi kes ki sen de zengin olasın ve Allah da seni sevsin buyurur. Öyleyse insanlar nezdinde sevilip sayılan, değer ve-rilen bir kimse olmak istiyorsak insanların ellerindekilerden ümit keselim, onlardan zühd içinde olalım.

Sehl Bin Sâd'den rivâyet edilen başka bir hadislerinde:

"Mü'minin şerefi gece ibâdetidir. Onun izzeti de insanlardan müstağni olmasıdır"

Evet gece kalkıp Allah'a ibâdet eden ve insanlardan müstağni olan, insanların eline bakmaktan uzak duran, insanlardan hiçbir şey istemeyen

mü'min en şerefli mü'mindir. Çünkü bir şeye aşırı düşkünlük, bir şeye aşırı tamah o konuda fakirliktir. Ama ona ve dünyaya önem vermemek ise o konuda zenginliktir. Yani bir insan bir şeye de-ğer vermediği zaman o konuda zengin olur.

Kab'ul Ahbar der ki: Âlimin ilmini ve vakarını üç şey giderir. Bi-rincisi tamah, ikincisi nefsinin mağlubu olması, üçüncüsü de hacetini halktan istemesidir. Demek ki tamah içinde olan, sürekli ihtiyaç içinde kıvranan, nefsinin arzularına mağlup olarak doyumsuzca onun isteklerinin peşine takılan, günah peşinde koşan ve de başkalarının sırtından geçinmeye çalışan, sürekli insanlardan bir şeyler bekleyen âlim vakarını kaybedecektir. İnsanların gözünde silik şahsiyet sahibi bir insan durumuna düşecektir. İnsanlar tarafından sevilmeyen bir insan durumuna düşecektir. Çünkü biliyoruz ki insanlar kendi ellerindekine göz dikenlerden hoşlanmazlar. Çünkü insan oğlu mala mülke düşkündür. Rasûlullah efendimizin beyanıyla bir vadi altını olsa ikinci bir vadinin olmasını ister.

Onun içindir ki insan oğlu fıtraten kendi elindekileri istemeyenleri sever. İnsanlar genellikle kendilerine muhtaç olmayan insanları, kendilerine yük olmayan insanları severler. Sevdiklerine ortak olmaya çalışanlara da düşman olurlar. Mal mülk de pek çok insanın uğrunda ömür tükettiği en büyük sevgilidir. İşte görüyoruz insanlar kendilerinden borç isteyen insanlardan bile köşe bucak kaçmaktadırlar. Halk arasındaki para isteme benden buz gibi soğurum senden gibi sözler bunun en güzel delilidir. Öyleyse bizler de kesinlikle insanların ellerindekilere göz dikmeyecek onlardan zühd içinde olacağız. Biliyoruz ki Allah'ın Resûlü bu konunun önemine binaen ashabından insanlardan bir şey istememe konusunda biat almıştır. Bakın bir hadislerinde şöyle buyurmaktadır:

"Kim ki insanlardan bir şey istememe hususunda bana garanti verirse ben de ona cenneti garanti ederim"

Hattâ bu tavsiyenin kendisine yapıldığı sahâbe Ebu Zer efendimiz der ki: Vallahi Rasûlullah efendimizden bu tavsiyeyi işittikten sonra atımın üzerindeyken kamçım yere düştü de onu bana alıverecek aşağıda pek çok arkadaşım varken kimseden yardım istemeyip atımdan inip kamçımı kendim aldım buyurur. Evet insanlardan bir şeyler istemek kişinin kalbindeki ilmi söküp çıkarır. O ilmin sahibinin vakarını yok eder.

52. "Ey milletim! Rabbinizden mağfiret dileyin, sonra O'na tevbe edin ki, size gökten bol bol yağmur göndersin, kuvvetinize kuvvet katsın; suçlular olarak yüz çevirmeyin."

Ey kavmim, Rabbinize istiğfar edin. Rabbinizden af dileyin. Rabbinizden kusurlarınızın örtülmesini, hatalarınızın kale alınmama-sını dileyin. Estağfurullah deyin. Ya Rab biz Sana bu kadar kulluk yapabildik. Sen bu yaptıklarımızdan daha iyisine, daha güzeline lâyıksın, ama biz bu kadar becerebildik, bizi bağışla, kusurumuza bak-ma deyin. Kötülüklerden, günahlardan, isyanlardan vaz geçip Allah'ın rahmetine yönelin. Rabbinize tevbe edin. Yüzünüzü O'na doğru çevirin. Günah programlarınızdan vazgeçip O'na itaate yönelin ki semadan size O Allah bol bol yağmurlar göndersin. Size bol bol rızklar yağdırsın. Sizin gücünüze güç katsın. Kuvvetinizi artırsın. Daha güçlü, daha kuvvetli bir hale getirsin sizi. Böylece Müslümanca bir hayatın nîmetlerine ulaşarak kulluğunuzu çok daha güzel yapma imkânına ulaşmış olasınız. Ve zinhar mücrimler olarak, günahkârlar olarak Rabbinize isyan içine girmeyin. O'nun bu uyarılarına karşılık kavmi dediler ki:

53. "Ey Hud! Sen bize bir belge getirmeden, senin sözünden ötürü ilâhlarımızı terk etmeyiz ve sana inanmayız."

Ey Hud, sen bize bir beyyine, bir delil getirmedin. İyi güzel konuşuyorsun da, ama hani bir delil göstersene. Yâni şimdi bizler senin elçiliğine, senin bu dediklerinin doğruluğuna nasıl inanacağız? Nasıl güveneceğiz sana? Yıllardır kulluk yaptığımız şu ilâhlarımız ne olacak? Biz alıştığımız bu tanrılarımızı nasıl terk ederiz? Biz senin bu sözlerinle onları asla terk edecek değiliz. Ve biz sana teslim olanlardan, mü'minlerden de olamayız. Bize bir mûcize göster ki inanalım.

İlâhlarını terk etmeye yanaşmadılar. İnanışlarını, anlayışlarını, kulluk programlarını, yaşadıkları hayat programlarını terk etmek istemediler. Güçlerine kuvvetlerine güvendiler. Biz güçlüyüz dediler. Bizden daha güçlü kim var dediler. Kimse bize galip gelemez dediler. Kimse bizimle baş edemez dediler. Güç, kuvvet, saltanat bizdedir dediler. Biz kimseye boyun eğmeyiz dediler. Yaratıcılarını unutup Al-lah'ın elçisine kafa tuttular. Güçlerini kuvvetlerini kendilerinden bildiler. Biz senin bu sözlerinle asla tanrılarımızı bırakmayız dediler. Biz alışılmış hayatımızdan, geleneklerimizden, âdetlerimizden, kültürümüzden, sosyal ve siyasal yapılanmalarımızdan asla senin hatırına vazgeçmeyiz dediler. Bizim şu anda hayatımızı düzenleyen siyasal tanrılarımız, eğitim tanrılarımız, hukuk tanrılarımız, şifa tanrılarımız, oyun eğlence tanrılarımız var. Biz onları asla terk etmeyiz dediler.

54,57. "Bir kısım tanrımız seni çarpmıştır, demekten başka bir şey demeyiz" dediler. Hud: "Doğrusu ben Allah'ı şahit tutuyorum; siz de şahit olun ki, ben O'nu bırakıp koştuğunuz ortaklardan uzağım. Hepiniz bana tuzak kurun sonra da ertelemeyin. Ben, ancak benim de sizin de Rabbiniz olan Allah'a

güvenirim. Hiç bir canlı yoktur ki Allah ona el koymamış bulunsun. Rabbim elbette doğru yoldadır. Eğer yüz çevirirseniz, şüphesiz ben size, benimle gönderileni bildirdim. Rabbim sizden başka bir milleti yerinize getirebilir, O'na bir şey de yapamazsınız. Doğrusu Rabbim her şeyi koruyandır" dedi.”

Herhalde bizim ilâhlarımız seni çarpmış olmalı ki sen saçmalıyor, ne dediğini bilmiyorsun. Biz sana ancak bunu söyleriz. Halbuki Allah’ı bırakıp da tapındıkları İlâhlar ya daha önceki sâlih kişilerin putlaştırılmış isimleri, ya hayatta olan egemen güçler, liderler, önder-ler, siyasiler, ya da kendi elleriyle yontup oluşturdukları taştan tunç-tan putlardı. Tabii bunlar Nuh (a.s)’la birlikte gemiye binen Müslü-manların çocuklarıdır. Yâni böyle aradan çok fazla bir zaman da geç-memiş. Ama insanoğlu işte böyle kısa bir zaman sonra hak yoldan sapabiliyor. Ey Hud! Seni bizim İlâhlarımızın çarptığını görüyoruz şeklindeki sözlerine karşılık Allah’ın elçisi diyor ki:

Ben Allah’ı şahit tutuyorum, sizler de şahit olun ki ben Allah berisinde Allah’a ortaklar koştuğunuz tüm şeriklerinizden, tüm ortaklarınızdan teberrî ediyorum, reddediyorum, hiçbirini kabul etmiyorum.

Haydi hepiniz toplanın, güç birliği yapın ve bana kuracağınız tuzaklarınızı kurun. Ne yapacaksanız yapın da göreyim. Bana da mühlet vermeyin, fırsat vermeyin, göz açtırmayın. Bu bir tehditti. Allah’ın elçisi açıkça toplumunu tehdit ediyordu. Zirvede bir güç kuvvet sahibi olan, yeryüzünün en süper bir toplumu olan Âd toplumuna bir insanın böyle bir tehditte bulunması mümkün değildi. Ama Allah’a güvenen, güç kaynağını bilen, Allah desteğindeki bir peygamberin tüm dünyaya meydan okuyabilecek gücü nasıl kendisinde görebildiğini anlıyoruz.

Ve işte bu âyetlerle Mekke’de Rasulullah efendimize aynı desteğin devam ettiğini ve şu anda da, kıyâmete kadar da Allah desteğinin devam ettiğini anlıyoruz. Evet anlıyoruz ki Allah’a iman etmiş, Allah desteğini almış bir Müslüman dünyada tek başına kalsa bile tüm dünyaya meydan okuyacak güçtedir. Karşısında kim olursa olsun en büyük güç ve kuvvet sahibi Müslümandır, Müslümanlardır.

Ben, benim ve sizin Rabbiniz olan Allah’a tevekkül ettim. Ona dayandım, işimi O’na havale ettim. Haydi elinizden geleni arkanıza koymayın. Benim Rabbim, ama sizin de Rabbinizdir O Allah diyor. Bir taraftan onlara merhamet ettiğini gündeme getirirken, diğer taraftan da yine onları Allah’a imana dâvetini sürdürdüğüne şahit oluyoruz. Onlara acıyarak kurtuluşları için her fırsatta doğruyu göstermeye çalışıyor, akıllarını erdirmeye gayret ediyor. O Rab sadece benim değil aynı zaman da sizin de Rabbiniz diyor ve onları dışlamadığını ihsas

ettiriyor. Sizler kendi kendinize uydurduğunuz şu sahte tanrılarınızı bırakın gerçek Rabbiniz olan Allah'a kulluğa yönelin diyor.

Yeryüzünde debelenen, hareket eden hiç bir canlı yoktur ki onun nasiyesinden, perçeminden Allah tutmuş olmasın. Onu yakalamak Allah'a ait olmasın. Yeryüzünde hiç bir varlık yoktur ki ona egemen olan, ona hükmeden, onu kontrol eden Allah olmasın. Sizler ey gücüne kuvvetine güvenen ve Allah'a kafa tutmaya çalışan kavmim, bilesiniz ki sizlere de Allah egemendir. Sizin sahibiniz de Allah'tır.

Muhakkak ki benim Rabbim sırat-ı müstakîm üzeredir. Benim Rabbim dosdoğru bir yol üzeredir. Anlıyoruz ki bizim şu anda üzerinde olduğumuz yol, sırat-ı müstakîm Allah'ın yoludur. Öncelikle bu yol Allah'ın yoludur, sonra peygamberlerin, sâlihlerin, müminlerin yoludur. Allah'ın kendilerine nîmet verdiği şerefli kulların yoludur. Gazaba uğrayanların, sapanların, sapıtanların yolu değildir. Yâni benim şu anda sizleri dâvet ettiğim bu yol Rabbimin yoludur. Benim üzerinde yürüdüğüm ve sizi çağırdığım bu hayat programı benden değil, Allah'tandır. Ben bunu kendi kendime uydurmuş, ihdas etmiş değilim. Allah'ın istediği, Allah'ın kabul ettiği ve razı olduğu yol işte budur. Şu anda bizlerin de üzerinde yürümek zorunda olduğumuz, insanları çağırmak zorunda olduğumuz yol bu yoldur. En'âm sûresinde de aynı ifade kullanılıyor. Rabbimiz bu dinin kendi yolu olduğunu ifade edi-yor.

Ben bu yolu, bu dini size tebliğ ettim. Size gönderildiğim sırat-ı müstakimi ben size duyurdum. Ben görevimi yaptım. Eğer sizler yüz çevirirseniz, kabul etmezseniz şunu kesinlikle bilesiniz ki:

Eğer Müslüman olmazsanız Rabbim sizi giderip yok eder de sizin yerinize bir başka toplumu getirir. O'na zarar veremezsiniz, bunun önüne de geçemezsiniz. Şüphesiz ki Rabbim her şeyin muhafızıdır, her şeyin koruyucusudur, hiçbir şey Onunla başedemez. Hiç birinizin gücü ve kuvveti O'nunla savaşmaya yetmez. Ne boyunuz posunuz, ne gücünüz kuvvetiniz, ne teknolojiniz, ne de medeniyetiniz asla sizi O'nun yakalamasından kurtaramaz.

Evet her şeyi ortaya koyarak Allah'ın elçisi onları uyarıyor. Onları açık açık Allah'la, Allah'ın gücü ve kudretiyle, Allah'ın âyetleriyle karşı karşıya getiriyor. Vazgeçin Allah'la savaşmaktan. Eğer Müslüman olursanız Allah size daha çok güç ve kudret verecek. Eğer teslim olursanız Allah size nî-metlerini artıracak. Eğer Müslüman olursanız Allah'ın cennetine gideceksiniz.

Yok eğer Müslüman olmazsanız kesinlikle bilesiniz ki Allah sizi yakalayacak ve işinizi bitirecek. Gücünüz kuvvetiniz O'na karşı hiçbir işe

yaramayacaktır. Benim Rabbim güçlüdür, egemendir der. Ama dünyaya tapınan, gücüne kuvvetine mağrur olan toplumun durup dinleyecek zamanı kalmamış. âdeta sarhoş olmuşlar. Dünyayı kıble edinmişler. Allah'ı da Allah'ın elçisini de dinleyecek durumları kalmamış. Siyasal ve teknolojik güçleri kendilerini sarhoş etmiş. Bu sefer Rabbimiz onlara da bir başka ceza takdir eder:

58. "Buyruğumuz gelince, Hud'u ve beraberindeki inananları, rahmetimizle kurtardık. Onları çetin bir azaptan koruduk."

Emrimiz onlara geldiği zaman. Artık tıpkı kendilerinden önce Nuh (a.s) un toplumu gibi Allah'ı ve elçisini reddediyorlar. Allah'ı hayatlarına karıştırmak istemiyorlar. Adam olma istidatlarını kaybediyorlar. İşte bu noktada diyor ki Rabbimiz: Hud (a.s)'ı ve ona iman eden, Onun safında yer alan, tercihlerini peygamberden yana kullanan beraberindeki Müslümanları katımızdan bir rahmetle kurardık. O kötü azaptan o Müslümanları sıyırıp kurtardık.

59. İşte bu, Rablerinin âyetlerini bile bile inkâr eden, peygamberlerine kafa tutan ve her inatçı zorbanın emrine uyan Âd milletidir."

İşte Âd, Rablerinin âyetlerine karşı inkârcı davrandılar. Rablerinden gelen hayat programına karşı büyüklendiler. Rablerinin âyetleriyle ilgilenmediler. Allah'ın âyetlerini örttüler, yok farz ettiler, görmez-den, duymazdan geldiler. Allah'ın kendilerinden istediği kulluğun, ha-yat programının yeryüzünde pratik örneği olan Allah'ın elçilerini gündemlerinden düşürerek, yok farz ederek bir hayat yaşadılar. Peygamberin örnekliliğini reddettiler, dinlemediler. Peygamberleri vasıtasıyla Allah'ın onların hayatlarına müdahalesine izin vermediler. Peygambere isyanı kendilerine din edindiler, peygamberin gösterdiği yol dışında kendilerine yol edindiler. Peygamber mesajına karşı ilgisiz kaldılar. Peygamberin getirdiği hayat programına rağmen kendilerine hayat programı yaptılar. Hayat programlarını peygambere sormadılar, peygamberi kullukta örnek almadılar, peygambere rağmen, peygamberin yoluna rağmen kendilerine başka başka yollar edindiler. Peygamberleri dinlemediler de:

Her bir inatçı zorbanın emrine tâbi oldular. Peygamberi bı-raktılar da zorbaların peşine takıldılar. Zâlimlere boyun eğdiler. Peygamber kendilerine yol gösterdi, hakkı anlattı, hidâyete işaret etti, ama adamlar Allah'ın elçisini dinlemediler. Elçinin uyarılarına kulak vermediler. Elçinin getirdiği hidâyetle ilgilenmediler de içlerinde her bir inatçı zorbaya itaat ettiler. Peygamberi dinlemediler de içlerindeki bir kısım zâlim siyasetçileri dinlediler. Peygambere kulak vermediler de zâlimlere kulak verdiler. Onların yasalarını, onların hayat programlarını sahiplendiler. Kılık kıyafet konusunda, hayat konusunda, hayat programı konusunda, hukuk konusunda, eğitim konusunda, ekonomik ve siyasal yapılanmalar konularında peygamberi değil de başkalarını dinlediler.

Zulümlerinden korktukları için tâğutlarınkini uyguladılar. Ama bu yaptıklarından ötürü:

60. "Bu dünyada da, kıyâmet gününde de lânete uğradılar. Bilin ki Âd milleti Rablerini inkâr etti ve yine bilin ki Hud'un milleti Âd Allah'ın rahmetinden uzaklaştı."

Onlara bu dünyada lânet, kıyâmet gününde de bir lânet hak oldu, realite oldu, yasa oldu. Dikkat edin, Âd kavmi Rablerine küfrettiler. Dikkat edin Hud (a.s) un kavmi olan Âd Allah'ın rahmetinden çok uzak oldu. Allah'ın rahmetini kaybettiler. Rahmetten tart edilip kovuldular.

Kitabımızın başka âyetlerinden anlıyoruz ki Rabbimiz onları rahmetinden, korumasından uzaklaştırdı ve müthiş bir kıtlık verdi. Al-lah'ın bu imtihanının altında çok bunaldılar, perişan oldular. Rabbimiz çeşitli belâlar göndererek adam olmaya yönlendirdi onları ama yine de adam olmadılar. Allah'ın elçisi adam olmaya yanaşmayan bu toplumun helâkinin yaklaştığını anlayınca yalvarıp yakardı. Yapmayın, etmeyin, Allah sizi helâk edecek dedi. Dinlemediler. Ve nihâyet üzerlerine kapkara bir bulut yürüdü. Ama bunu farklı yorumladılar. Hayır hayır, bu bulut bize bir azap değil, yağmur getiriyor, bereket getiriyor dediler, peygamberle dalga geçtiler. Ama bekledikleri şeyi getirmeyecekti o bulut. Onları yerin dibine batırıcı şeyler getirecekti.

Evet Peygamberin kendilerine vaadettiği gökten Allah'ın a-zabını getiren, içinde Allah'ın azabını barındıran ve kendilerini helâk edecek olan bulutu yine kendi menfaatlerine hizmet edecek bir rah-met olarak algılamaya çalıştılar. Gözleri ve gönülleri dünyaya meylet-miş, dünyayı kıble edinmiş, dünyadan ve dünyalıklardan başka hiçbir şey düşünmeyen bir topluluk elbette kendilerine gelen her şeyi arzularına yönelik algılamaya çalışacaklardı. O güne kadar kendilerine rahmet getiren bulutun boynundaki ipin Allah'ın elinde olduğunu nereden bileceklerdi de? Kendi boyunlarındaki ipin ucunu Allah'a teslim etmeyen zâlimler bunu nereden bilebileceklerdi? Kâinattaki tüm varlıkların Allah'ın kulu ve kölesi olduklarını, hepsinin de Rablerinin yasalarına boyun büktüklerini ve sadece O'nu dinlediklerini bilmeleri mümkün değildi.

Halbuki demin söyledi Hud (a.s). Tüm varlıklara egemen olan Allah'tır. Rüzgar Allah'ın ordusudur. Sular Allah'ın ordusudur. Ateş Allah'ın ordusudur. Bulutlar, kuşlar, dağlar taşlar ve tüm varlıklar Allah'ın ordusudur. Tüm varlıkların varlık yasalarını koyan Allah'tır. Suya, buluta, ateşe insanlar için hayat olun! kullarım için hayat kaynağı olun! buyurduğu andan itibaren tüm bu varlıklar Rablerinin emriyle insanlar için hayat kaynağı olurlar. Ama bu varlıklarının yasalarını değiştirip onlar için azap olun dediği anda, tüm bu

varlıklar insanlar için birer azap kaynağı oluverirler. İnsanlara rahmet getiren bulutlar ve rüzgarlar Rablerinin emriyle birden bire tufana dönüşür ve toplumları helâk ediverir.

Evet o bulutun içinden şedit bir kasırga, bir rüzgar esmeye başlayıverdi de yedi gün sekiz gece esen bu dev gibi, güç ve kuvvet sahibi olan bu adamları yerden yere vurup, köklerinden sökülmüş hurma kütüklerine döndürüverdi. Kavmi yerlere seriverdi. Şehirlerinde taş taş üstünde kalmadı. Ve yeryüzünde Âd kavmi diye bir kavim de kalmadı.

Hani güçlüydüler? Hani kimse onlarla başedemezdi? Hani boyları posları vardı? Hani şehirleri, teknolojileri, medeniyetleri vardı? Onlardan arta kalan ne vardı? Her şeyleri bitmişti. Allah'ın karşısında kim durabilirdi? Hangi süper güç Allah'la savaşını sürdürebilirdi? İşte bir rüzgarı, bir zelzelesi insanların işini bitiriveriyor. Hâlâ şu Allah'la çatışma içinde olan zâlimlere şaşmak lâzım. Bakın işte Allah'la çatışma içine giren koskoca bir toplum, koskoca bir medeniyet, eşsiz bir medeniyet bir anda yok olup gidiyor.

İşte önce Nuh kavmi, sonra Âd kavminin helâkleri anlatıldıktan sonra şimdi de sıra Semûd kavminde. Rabbimiz bize karşı sonsuz rahmeti ve merhametinin gereği olarak bizi uyarıyor. Bu anlatılanların tamamı bizim uyarılmamız içindir. Bakın, ben bir zamanlar insanlar şöyle şöyle yaptılar da ben onları yerle bir ettim. Yaptıklarından dolayı onlar benim helâk yasamın mahkumu oldular. Gelin sizler onlar gibi olmayın diye bizi uyarmak için Rabbimiz bunları anlatıyor.

Demek ki kul olarak insan Allah karşısında, Allah âyetleri kar-şısında, Allah sözü karşısında, Allah tehdidi karşısında olduğunu bil-meli, bir an bile bunu unutmamalıdır. Mü'min olsun, kâfir olsun tüm kullar, tüm insanlar bunu bilmek, bunun bilincinde olmak zorundadır. Hz. Adem (a.s) dan bu yana insanlık tarihine baktığımız zaman gerçekten sadece Allah yasalarının geçerli olduğunu görürüz. Devir değişti diyorlar, insanlar değişti diyorlar, çağımız farklı diyorlar. Ama ba-kıyoruz ki tıpkı çağımız insanları öncekilerin yaptıklarının aynısını yapıyorlar. Veya öncekiler de günümüz insanlarının tavırlarını sergi-liyorlar. Onlar da güçlerine, kuvvetlerine, devletlerine, saltanatlarına güveniyorlar.

Şu andaki kâfirler de aynı şeylere güveniyorlar. Mallarına mülklerine, ekonomik ve siyasal güçlerine, askeri güçlerine, sistem-lerine güveniyorlar. Bize bunların hepsi verilmiştir, biz bunların hepsine sahibiz diyorlar. Ama bakıyoruz ki bütün bu güçlerin zirvesine ulaşmış toplumlar Allah'la savaşa tutuşmalarından ötürü helâk ediliyor, yerle bir ediliyorlar. Nice süper güçler yerin dibine batırılıyor. Demek ki insanlar Allah karşısında ne olurlarsa olsunlar,

hangi güce sahip olurlarsa olsunlar Allah'ın helâkinden, Allah'ın intikamından kaçıp kurtulamıyorlar. Günümüz kâfirlerinin de bunu hiç bir zaman unutmamaları gerekecektir.

Ama Allah sadece helâk eden, sadece kullarından intikam alan değildir. Rabbimiz her an, her fırsatta kullarını rahmetine çağırmaktadır. Dünyaya böyle bir program koymuştur. Sürekli bize rubû-biyetini, ulûhiyetini, rahmetini hatırlatarak bizi kendisine kulluğa dâvet etmektedir. Bakın bir hatırlatma:

61. "Semûd milletine kardeşleri Sâlih'i gönderdik. "Ey milletim! Allah'a kulluk edin; O'ndan başka ilâhınız yoktur; sizi yeryüzünde yaratıp orayı imar etmenizi dileyen O'dur. Öyleyse O'ndan mağfiret dileyin, sonra ona tevbe edin. Doğrusu Rabbim size yakın ve duaları kabul edendir" dedi."

Evet Semûd toplumuna da kardeşleri Sâlih'i gönderdik. Demek ki her kavme, her topluma kendi içlerinden, kendi kardeşlerinden birisi gönderiliyor. O toplumu en iyi bilen, onların dertlerini, âdetlerini, hayatlarını, dillerini, problemlerini en iyi bilen onları en iyi tanıyan bir elçi gönderiliyor. Onları Hakka dâvette inandırıcı olsun ve de onların problemlerini çözmede başarılı olsun diye.

Semûd kavmi Âd kavminden sonra gelmiş, onların halefi olarak Mekke ile Kudüs arasında, Hicaz ile Filistin toprakları arasında, Hayber ile Tebûk arasında "Hicr" denilen bölgede yaşamış bir kavimdir. Hattâ Allah'ın Resûlü Tebûk taraflarına giderken ashabına buradan hızlı geçin, zira burası kardeşim Sâlihin devesini katlettikleri yerdir buyurur. Semûd'un en büyük şehirlerinden birisi olan belki de merkezi olan "Medayin-i Sâlih"tir. Daha sonra bu şehrin harabeleri üzerinde yapılan incelemelerden anlaşılıyor ki bu şehrin nüfusu beş yüz bin civarındaymış. Bu toplum herhalde helâk edilen üçüncü toplumdur. Kendilerinden önce sırasıyla Nuh kavmi, Âd kavmi helâk edilmiş ve onların arkasından bu toplum geliyordu. Kendilerine gönderilen Sâlih (a.s) dedi ki:

Ey kavmim, sadece Allah'a kulluk edin, Allah'tan başka ilâh kabul etmeyin. Önceki peygamberlerin dâvetlerinin aynısını görüyoruz. Tüm peygamberler toplumlarını sadece Allah'a kulluğa çağırmışlardır. Ama dikkat ederseniz Allah'ın elçileri ey kavmim, Allah'a iman edin demiyorlar. Toplumlarını Allah'a imana çağırmıyorlar. Neden? Çünkü zaten toplumları Allah'ı tanıyorlar, biliyorlar. Hatta zaman zaman O'na kulluk da ediyorlardı. Ama sadece Allah'a değil, Allah'la beraber O'nun berisinde bir kısım varlıklara da kulluk ediyorlardı. Ha-yatlarının kimi bölümlerinde Allah'ı dinliyorlar, ama öteki bölümle-rinde sözünü dinleyecekleri, yasalarını uygulayacakları başka ilâhları, başka Rableri vardı.

Tamam hayatın ibadet bölümünde Allah'ı dinleyelim, ama hayatımızın hukuk bölümünde, kılık kıyafet bölümünde, ekonomi bölümünde, eğitim bölümünde, sosyal ve siyasal düzenlemeler bölümünde bizim sözünü dinleyeceğimiz, arzularını gerçekleştireceğimiz başka ilâhlarımız var diyorlardı. Onun içindir ki dikkat ederseniz Allah'ın elçileri diyorlar ki ey kavmim, sadece Allah'a kul olun. Hayatınızı parçalamadan hayatın tamamında Allah'a kulluk edin. Hayatınızın tamamında hakim varlık; Allah olsun diyorlar. Kulluğunuz sadece Allah'a olsun, çünkü Allah dışında sizin başka ilâhlarınız yoktur diyor-lar.

Bakın sizi yeryüzünde yaratan O'dur. Sizi var eden O'dur. Sizleri yeryüzüne yerleştiren, orada size imkân veren, coğrafya veren, yeryüzünde hükmetme salahiyeti veren Allah'tır. Sizleri yeryüzünde egemen kılan Rabbinizdir. Dilediğiniz gibi yeryüzüne hükmedecek ko-numa getirdi sizi. Bu yetkiyi kimden aldınız? Kim verdi bütün bu nîmetleri size? Bütün bunları Allah lütfetmedi mi size? Yeryüzünü size boyun büktüren Allah değil mi? Siz kendiniz mi yapıyorsunuz bunları? Yeryüzünün ovalarında köşkler kurup, dağlarında kayaları yontup evler yapıyorsunuz. Hem ovalardan istifade ediyorsunuz hem dağlardan. Dağlarda evler yontuyorsunuz, ovalarda da köşkler yapıyorsunuz. Unutmayın ki tüm bu nimetleri size lütfeden Allah'tır. Varlığınızı O'na borçlusunuz. Bu hayatınız O'ndandır.

Öyleyse kulluk, sadece yaratıcının hakkıdır. Başkalarına karşı sizin hiçbir minnet borcunuz yoktur. Minnetiniz sadece Allah'a aittir. Sizi yaratan Allah yeryüzünü size imar ettiriyor. Öyleyse istiğfar edin Rabbinize. Bağış dileyin sahibinizden. Bu güç ve kuvvetinize güvenerek yaratıcınıza kafa tutmaktan vazgeçin de O'na kulluğa yönelin. Günah programlarınızdan, O'na isyan içinde, O'ndan habersiz bir gi-dişten vazgeçip, tevbe edip Rabbinize itaate yönelin. Çünkü benim Rabbim size yakındır, size icâbet eder. Dönüşünüzü kabul eder. Tev-belerinizi hoş karşılar. Dualarınızı, yalvarıp yakarmalarınızı kabul eder. Sizin dualarınıza mutlaka icâbet eder.

Semûd kavmi daha önce de ifade ettiğimiz gibi Nuh kavminden, Âd kavminden sonra gelmiş bir kavim. Nuh kavminin suyla helâkine, Âd kavminin rüzgarla helâkine şahit olmuş, güya kendilerince atalarının helâkini yorumlayıp ders çıkarmış bir kavimdi.

Evet bunlar kendilerinden önceki toplumların yok edilişlerini görmüşlerdi. Gördükleri, bildikleri bu tecrübelerinden dolayı bunlar kendilerinden öncekilerin âkıbetine uğramamak için yüksek kayaları, kayalıkları yontarak, yüksek yüksek barınaklar yapmışlar. Evlerini, şe-hirlerini yüksek kayalıkların arasında yontarak oluşturmuşlar. Sudan etkilenmeyelim, rüzgardan korunalım diye böyle yaptılar.

Böylece gü-ya kendilerini Allah'tan gelebilecek deprem, zelzele gibi afatlardan garantiye aldıklarını zannediyorlardı.

Artık Allah'la tutuştukları savaşta, peygambere karşı gerçekleştirdikleri mücâdelede Âd kavmini yakalayan rüzgar onları yakalayamayacak, Nuh toplumunu helâk eden su onlara bir şey yapamayacaktı. Onun için kendilerinden önce helâk edilen toplumların yolundan gitmekten korkmuyorlardı. Atalarımız evlerini, şehirlerini düzlük arazilerde kurarak büyük hata etmişlerdi. Bizler bu hataya düşmeyeceğiz. Bizler evlerimizi kayaları yontarak, muhkem yapacağız ve artık bu tür hatalara düşmeyeceğiz. Artık Allah bizimle başedemez diyorlardı.

Tıpkı şu Marmara bölgesindeki depremi yorumlayan bizim kâfirler gibi. Yok inşaat hatasıymış, yok yapılar sağlam değilmiş filân falan. Aynen Semûd da böyle yorumlamıştı Allah'ın bu âyetini. Kayaları yontup mağaralara girdiler. Ölümsüzlüğü aradılar dünyada. Artık kimse bizim bu evlerimizi yıkamaz. Kimse bizim hayatımıza son vere-mez dediler. Sel de gelse, rüzgar da gelse bize hiç bir şey yapamaz dediler. Dünyaya kazık çakma sevdasına kapıldılar. Hiç ölmeyecekmiş gibi bir hayat programının içine daldılar. Sâlih (a.s) gelin bu gidişlerinizden vazgeçip Allah'a kul olun deyince onlar dediler ki:

62. "Ey Sâlih! Sen bundan önce, aramızda kendisinden iyilik beklenen bir kimseydin; şimdi babalarımızın taptıklarına bizi tapmaktan men mi ediyorsun? Doğrusu bizi çağırdığın şeyden şüphe ve endişedeyiz" dediler."

Ey Sâlih, sen bundan önce aramızda iyi, saygın bir kimseydin. Hepimizin sevip saydığı bir insandın. Kendisinden iyilik beklediğimiz, hayır umduğumuz bir kişiydin daha önce. Bizimle iyi geçiniyordun. İlerisi için senden çok şeyler bekliyorduk. Toplumumuz için büyük adam, yararlı adam olacağını bekliyorduk. Bundan önce bu peygam-berlik misyonunu üstlenmeden önce bizim ne mallarımıza, mülklerimize, ne saraylarımıza, köşklerimize, ne kazanmamıza, harcamamı-za, ne de hayatımıza karışmıyordun. Nereden çıktı şimdi bu? Biz atalarımızın yolunu güzel güzel takip edip gidiyorduk. Şimdi sen bizi atalarımızın taptıklarına tapmaktan menetmeye mi çalışıyorsun? Şim-diye kadar yaşamaya alıştığımız bir hayat tarzından uzaklaştırmak, kurulu düzenimizi bozmak mı istiyorsun?

Mekke'de Allah'ın Resûlüne de aynı şeyleri söylüyorlardı. Bugün biz Müslümanlara da aynı şeyleri söylüyorlar. Tabii peygamberler ve onların kutlu yollarının takipçisi olan Müslümanlar toplumun bozuk düzen gidişini sorgulamazlarsa gâyet iyidirler. Toplumun kurulu düzenini eleştirmezlerse bir problem yoktur. İşte görüyoruz Allah'ın elçileri doğup büyüdükleri toplumlarının içinde peygamber olmadan önce, topluma Allah'ın âyetlerini duyurmaya, toplumun hayatını Allah'ın âyetleriyle sorgulamaya başlamadan,

böylece toplumun iştahını kaçırmaya başlamadan önce gâyet iyidirler. Edepleriyle, ahlâklarıyla, diğer gamlıklarıyla, adâletleriyle, güvenleriyle, emânete riâyetleriyle, komşuluklarıyla herkesin parmakla gösterdikleri insanlardır. Herkes tarafından sevilen, güvenilen, emânetler kendilerine teslim edilen insanlardır. Hakemliklerine başvurulan insanlardır.

Ama ne zaman ki Allah elçileri Allah'tan mesaj alıp bu mesaj-la toplumu sorgulamaya başlarlar, ne zaman ki toplumun zulmüne, haksızlıklarına, güçlülerin zayıfları ezmelerine, insanların insanlar üzerinde Rableşmelerine karşı çıkmaya başlarlarsa artık toplum içinde o saygın kimseler birdenbire toplumun düşmanı oluverirler. Halbuki kendilerinin hayrına hareket eden bu Allah elçilerini daha çok sevmeleri, hemen bu peygamberlerin dâvetlerine kulak vermeleri gerekiyordu. Öyle yapmıyorlar hainler de diyorlar ki sen şimdiye kadar aramızda iyi ve saygın birisiydin. Bu ne iştir ki:

Şimdi sen atalarımızın ibadet ettiklerine ibadetten bizi alıkoymak mı istiyorsun? Biz atalarımızın yolundan gitmek istiyoruz. Atalarımızı neyin üzerinde bulmuşsak, neye ibadet eder bulmuşsak biz de ona ibadet etmek istiyoruz. Atalarımız yanlışta mıydı? Bu kadar tanrı boşuna mıydı? Atalarımızın bu hayatı boş muydu? Bu tanrılar ne olacak? Bu içimizdeki egemen güçler ne olacak? Tamam Allah'ı da dinleyelim, Allah'a da kulluk edelim, ama biz atalarımızdan intikal eden bu öteki tanrılarımızı da dinlemek zorundayız. Bu hukuk tanrılarımızı, bu siyasal tanrılarımızı, bu kılık kıyafet tanrılarımızı, bu ekonomik tanrılarımızı, bu yasaları, bu yönetmelikleri, bu âdetleri de dinlemek zorundayız diyorlar. Hele hele şu içimizdeki dokuzlu çeteyi mutlak dinlemek zorundayız diyorlar.

Akla hayale gelmedik zulümleri irtikap eden dokuzlu bir çete vardı Sâlih (a.s) in toplumu içinde. Bunlar toplum içinde siyasal, ekonomik ve askeri güce sahip oldukları için kimse onlara karşı gele-miyordu. Gece zayıfları öldürürler, gündüz başkalarının üzerine atarlardı. Geceleyin çalarlar, gündüzün başkalarının üzerine atarlardı. İn-sanların mallarını gasp ederler, ırzlarına, namuslarına tasallut ederler, dinlerine küfrederlerdi.

Toplum diyor ki biz onları da dinlemek, onlara da itaat etmek zorundayız. Hayatımızda onlara da karışma alanı bırakmak, onların arzu ve isteklerini de yerine getirmek zorundayız. Onların yasalarını da uygulamak zorundayız. İşte böyle birbirlerini tanrı kul edinmiş, hükmedenlerin hükmedilenlerin, hayata program yapanların o programları uygulamadan yana olanların, yâni tanrıların ve kulların bulunduğu, zalimlerin egemen olduğu bir topluma elçi olarak gönderilen Sâlih (a.s) dedi ki:

63. "Ey milletim! Eğer Rabbimden bir belgem olur ve bana rahmet eder de ben O'na baş kaldırırsam, söyleyin, Allah'a karşı beni kim savunur? Bana zararımı artırmaktan başka bir şey yapamazsınız" dedi."

Ey kavmim, ne dersiniz? Gördünüz ya ben Rabbimden bir beyyine üzereyim. Rabbim bana kendi katından bir rahmet vermiştir. Rabbim beni elçi seçmiş ve bana katından vahiy göndermiştir. Rab-bim bana bir Risâlet görevi vermiştir. Ben şu anda böyle bir belgeyle hareket ediyorum. Şimdi söyleyin bana, eğer Rabbimin görevli bir elçisi olarak ben tutar O'na isyan edersem, O'na karşı bana kim yardım edecek? Rabbimden gelebilecek bir cezaya karşı beni kim koruyabilecek? Yâni doğrusu siz beni zarara sokmak istiyorsunuz. Benim zararımı artırmaktan başka bir şey istemiyorsunuz. Sizler benim ziyanıma fazlalık getirmeden yanasınız.

Gerçekten bu toplum peygamberi de kendi pis hayatlarına çekmeye çalışırlarken büyük bir zulüm ve haksızlık içindeydiler. Kendi hayatlarını mahvettikleri gibi peygamberi de mahvetmek istiyorlardı. Peygamber diyor ki:

64. "Ey milletim! Bu, size bir âyet olarak, Allah'ın devesidir. Bırakın onu, Allah'ın toprağında otlasın; ona fenalık etmeyin, yoksa siz hemen azaba uğrarsınız."

Ey kavmim, işte Allah'ın devesi. Bu deve sizin için bir âyettir. Rabbimiz böyle materyalist bir toplumun gözleri önünde taştan bir deve çıkardı ve onların kalplerini, duyularını açıp Allah'a kulluğa götürecek bir deve, bir âyet çıkarıverdi. Şüphesiz tüm develer Allah'ın âyetidir, ama bu deve ötekilerden farklıydı. Rabbimin öteki develer için takdir ettiği bir yaratılış yasasının dışında yaratılıyordu bu deve. Allah'ın elçisi diyor ki, ey kavmim, onu serbest bırakın, yeryüzünde yiyip içsin. Kötülükle dokunmayın ona, ilişmeyin Allah'ın devesine. Yoksa yakın bir azap size dokunur da sizleri perişan ediverir.

Sâlih (a.s) in toplumu dediler ki: Ey Sâlih, bizler senin elçiliğin konusunda şüphe içindeyiz. Allah tarafından gönderildiğin konusunda emin olmamız için Allah bize bir âyet, bir mûcize göndersin demişler. Yâni bize böyle reddedemeyeceğimiz cinsten bir mûcize getirirsen Rabbinden de o zaman sana ve Rabbine iman etsek demişler. Rab-bimiz de onlara bir dişi deve göndermiş. Rabbimiz sert bir kayadan böyle dişi bir deve çıkarmış. Tabii ki bu deve böyle normal bildiğimiz bir deve değil. Allah'ın âyeti dendiğine göre mûcize bir deveydi bu. Harikulade bir deve. O'na inanmak Allah'a iman demek olan, ona iliş-mek de Allah'a ilişmek olan, yâni Allah âyeti olan bir deve.

İşte bu Allah âyetine ilişmeyecekler, kötülükle dokunmayacaklardı. Çünkü arz da Allah'ındı, deve de Allah'ındı. Ve Allah'ın âyeti olan bu deveye karşı Allah'ın istediği gibi davranmak zorundaydılar. Allah'ın âyetine hayat hakkı tanımak zorundaydılar. Allah'ın arzında Allah'ın yasalarına, Allah'ın âyetlerine hayat hakkı tanıyacaklardı.

Sâlih (a.s) öyle diyor. Ben Rabbimden bir beyyine üzereyim. Ben bunları kendimden söylemiyorum. Gelin Rabbinizin elçisi olarak beni dinleyin. Yâni Sâlih (a.s) peygamber olmadan önce, o Beyine'-lere muttali olmadan önce toplumuna hiçbir sorgulama getirmiyordu. Toplumuna karşı herhangi bir uyarıda bulunmuyordu. Böyle bir şeyi bilmiyordu diğer peygamberler gibi. Ama o andan itibaren Allah ken-disini seçmiş ve ona toplumunu uyarmak üzere vahiy göndermişti. Onları cahilce cehenneme gidişlerine kayıtsız kalamazdı. Allah zaten onu bunun için gönderiyordu. Allah onların cehenneme gidişlerini istemiyor ve elçisini gönderiyordu. Rabbimiz kendisine, âyetlerine, elçilerine, Müslümanlara hayat hakkı tanımayan bu insanları kendi hallerine bırakmıyor. Onlara acıyor, merhamet ediyor ve onları bu kö-tü gidişten uzaklaştıracak elçiler gönderiyor, kitaplar gönderiyor, yol gösteriyor...

İşte Rabbimiz Sâlih (a.s)'a da toplumunu uyaracak beyyine-ler, deliller gönderiyor. Allah'ın elçisi diyor ki: Ey kavmim, ben Rab-bimi ve O'nun istediği hayat programını bildiğim halde eğer sizin isteklerinize uyarsam, Rabbime isyan ederek sizin hevâ ve heveslerinize tâbi olursam bu benim zararımı artıracak. Allah'la benim aramı açmak mı istiyorsunuz? Rabbim beni cezalandırmayı murad ederse bana kim yardımcı olabilir? Bakın istediğini yerine getirip Rabbim ka-yalıkların içinden gözlerinizin önünde bir deve çıkardı, gücünü, kudretini size gösterdi. Bu Allah'ın apaçık bir âyetidir.

Kuyulardan bir gün bu deve içecekti, kavim içmeyecekti, ikinci gün de kavim içecek deve içmeyecekti. Ve deve o bir gün içtiği suyu ertesi gün süt olarak kavme ikram edecek, tüm kavim onun sütünden istifade edecekti. Allah böyle bir nîmet ve rahmet sunmuştu onlara.

Bir manada Allah'ın elçisi Sâlih (a.s) Allah'ın gönderdiği bu deveyle toplumun en büyük zenginliğinin yarısını halka bedava aktarmış olacaktı. Yâni düşünün ki bu ülkede şu anda insanların elinin karışmadığı, alın terinin devreye girmediği zenginlikleri var değil mi? Meselâ ne gibi? Meselâ ormanlar, orman ürünleri, deniz ürünleri, elektrik enerjileri, madenler vs. Bu nîmetlerin olduğu gibi halka aktarılmasının yarısını ifade eden bir anlayış. Veya meselâ petrol bölgesi olan bir bölgede çıkarılan petrollerin yarısını Allah kullarına aktarılmasını eline geçirmişti. Veya altın ve gümüş rezervlerinin çok olduğu bir bölgede çıkarılan altın ve gümüşün yarısının halka aktarılması imkânına sahip

olmuştu. Yarısı diyorum, çünkü bir gün onlar içecekti kuyudan suyu, diğer gün de bu deve içecekti. Yâni yarısı bu devenindi.

Eğer dün ve bugün Allah'ın arzlarında Allah kullarına egemen güçler Allah'ın arzından verdiği bu nîmetlere sahiplenmeyi bir tarafa bıraksalar, bunlar Allah'ındır, bunlara herkesin sahip olması gerekir deyiverseler, herkesin bunlardan kullanma hakkı vardır deyiverseler toplumda denge ve adâlet gerçekleşecektir. Ama insanlardan egemen güçler Allah'ın tüm insanlara lütfettiği bu karşılıksız zenginlikleri, nîmetleri kendileri sahiplenmeye ve bunları diğer insanlara satmaya kalkışınca elbette yeryüzünde adâlet ve denge kalmayacaktır. Tüm bu zenginlikler toplumu sömüren birkaç insana açılıp ötekilere kapalı kalınca zulüm başlayacaktır.

İşte bu deve bize bunları hatırlatıyor. Allah kullarının, Allah'ın yarattığı ortak nîmetlere ortak ulaşmaları gerektiğini hatırlatıyor. Deve işte böyle bir hayatın, böyle bir anlayışın sembolüdür. Ama bu karşılıksız nîmetin ulaştırılması o materyalist dokuzlu çetenin, mafyanın ağırına gitti. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Nasıl olurdu da halk bizim sahip olduğumuz nîmetlere böyle bedava ulaşabilirdi? Suyu da, sütü de satmaya alışmış materyalist zâlimlerin böyle bir şeyi kabullenme-leri mümkün değildi. Dünyada, ülkede ne kadar zenginlik varsa onlara önce kendileri sahip olmalıydılar. İnsanlar hiç onlara para ödemeden süte ulaşacak ve sömürü oranları düşecekti hainlerin. Çetelerin işi bitiyordu. Onun için bu devenin varlığına tahammül edemediler. Bu devenin sütünü önce bu mafya kendi aralarında pay edecekler, egemen güçlere yüzde elli atmışı verilecek, askeri güçlerin temsilcilerine yüzde otuz kırk, geriye kalan da toplumun geri kalan kesimine dağıtılmalıydı. İşte bu deveyle böyle bir zulüm sisteminin önünü kesiyordu Rabbimiz. İşte böyle bir adâlet sistemini tesis etmenin kavgasını veren Sâlih (a.s)'a karanlık güçler karşı gelirler.

İşte şu anda da görüyoruz ki petrollere, altın madenlerine, su enerjilerine, orman ürünlerine, gıda maddelerine halkın kendileri aracılığı olmadan ulaşmasını istemiyor sömürücü zâlimler. Halklarını sömürüp kendi ekonomik güçlerinin artmasını, kendi hegemonyalarının sürmesini isteyen tüm zâlimler böyle bir peygambere de, böyle bir Allah âyetine de tahammül edemediklerini görüyoruz.

Yâni bugün bir peygamber çıkacak, bir peygamber yolunun yolcusu çıkacak ve diyecek ki: Halkın malı halkındır. Bunlardan, bu temel ihtiyaç maddelerinden herkes eşit seviyede istifade edecek. Yeryüzünde herkes müreffeh bir hayata ulaşacak diyecek, buna hiçbir zaman tahammül edemezler. Çünkü herkesin Allah'ın verdiği nîmetlere kimseye sömürülmeden ulaşmasına sömürücülerin rızası olmaz.

İşte Sâlih (a.s) in kavmi de, kavmin egemen sınıfı da mahza hayır olan, karşılıksız veren bu devenin varlığına tahammül edemediler. Bu deve sayesinde halkın müreffeh bir hayata ulaşmasını istemediler de:

65. "Buna rağmen onu kesip devirdiler. O zaman Sâlih: "Yurdunuzda üç gün daha kalın. Bu, yalanlanmayacak bir sözdür" dedi."

Onu çöktürdüler, deveyi ıhtırdılar ve ayaklarından biçip öl-dürdüler. Bu öldürme eylemini de o dokuzlu çetenin, mafyanın için-den gönderdikleri en azgını, en zâlimi gerçekleştirir. Kimsenin deve-ye yaklaşması mümkün olmadığı için ona içki içirirler, aklını başından alırlar, duyularını iptal ederler, saldırgan hale getirirler ve o da bu öldürme işini gerçekleştirir. Bunun üzerine Sâlih (a.s) dedi ki: Haydi üç gün daha yurdunuzda yaşayın bakalım. Haydi size üç gün daha müsaade. Ondan sonra görürsünüz gününüzü. Üç gün daha yaşayın bakalım. Unutmayın ki bu yalanlanmayan, asla yalanı olmayan bir vaaddir.

Tüm topluma söylüyordu bunu Allah'ın elçisi.

Halbuki deveyi boğazlayanlar, Allah'ın âyetini ortadan kaldırmaya çalışanlar, Allah'a kulluk sembolünü yok etmeye atılanlar o toplumun içinde bir kaç kişiydi, ya da onların da içinden, o dokuzlu çeteden bir tanesiydi. İç-lerinden bir tek kişi gerçekleştirmişti bu işi, ama dikkat ederseniz Rabbimiz bu işi toplumun tümüne teşmil ediyor. Tüm toplumu suçlu kabul ediyor. Neden? Çünkü devenin öldürülmesi konusunda ötekiler de ona yardımcı oldular. Veya ötekiler de onun bu eylemine ses çıkarmadılar, engel olmadılar, karşı koymaya çalışmadılar. İçlerinden bir şakinin Allah'ın âyetini kaldırmasına göz yumdular. İşte onların bu tavrı o şâkiye en büyük destekti ve Rabbimiz bu konuda onların tümünü bu suça ortak kabul ediyordu. O deveyi hep beraber boğazladılar, Allah'ın âyetini hep beraber ortadan kaldırdılar diyor.

Yâni işte bundan da anlıyoruz ki bir toplum içinden bir şâki çıkıp Allah'ın sistemini kaldırırsa, Allah'ın âyetlerini silmeye, Allah'a kulluk sembollerini, İmâm Hatipleri, Kur'an kurslarını, baş örtülerini yok etmeye çalışırken toplumun diğer üyeleri onu bu işten engellemeye çalışmazsa tüm toplum suçludur diyor Rabbimiz. Evet toplum içinde şirke, toplum içinde ahlâksızlığa, toplum içinde İslâm dışı uygulamalara ses çıkarmayan herkes ondan sorumludur.

Toplum içinde varlığıyla, görüntüsüyle Allah'ı hatırlatan bir sembolü kaldırmaya çalıştılar. Rabbimiz ve O'nun elçisi de kendilerine üç gün mühlet verdi. Bu üç gün içinde gâyet rahat hayatları devam etti. Bu arada Sâlih (a.s)'a ve ailesine baskın yaparak öldürmeyi planlıyorlar. Yıllar sonra aynı misyonla ortaya çıkan Rasulullah efendimizi öldürmeyi planlayanların ilk tatbikatını

yapıyorlardı. Rabbimiz onların bu tuzaklarına fırsat vermiyor. İstedikleri kadar biz deveden kurtulduk, şimdi de Sâlih'ten kurtulacağız diye sevinip, planlar yapsınlar. Onların bir hesabı varsa elbette Allah'ın da bir hesabı vardı. Bakın Rabbimiz buyuruyor ki:

66. "Buyruğumuz gelince, Sâlih'i ve beraberindeki inananları katımızdan bir rahmet olarak o günün rezilliğinden kurtardık. Doğrusu Rabbin pek kuvvetli ve güçlüdür."

Ne zaman ki onlara emrimiz geldi, Sâlih'i ve beraberindeki iman edenleri katımızdan bir rahmetle o günün rüsvalık azabından kurtardık. Şüphesiz ki Rabbin Gavî'dir, Azîzdir, güç ve kuvvet sahi-bidir, hüküm ve hâkimiyet sahibidir. Rabbin izzet ve şeref sahibidir, intikam sahibidir.

67. "Haksızlık yapanları bir çığlık tuttu, oldukları yerde diz üstü çöküverdiler"

Mü'minleri çekip kurtarırken zâlimleri bir sayhayla, bir çığlıkla yakalayıverdi de yurtlarında diz çöküp kaldılar. Güvendikleri evleri, villaları, saltanatları, medeniyetleri bir anda çöküverdi. Güçleri, kuvvetleri, teknolojileri bir sayha ile bir anda çöküverdi. Bir sa'ika, bir yıldırım, bir titreşim, ya da geberin diye bir ses geliverdi de ne evleri, ne köşkleri, ne medeniyetleri, ne güçleri kuvvetleri kendilerini helâkten kurtaramadı. O ölümsüz diye övünüp güvendikleri dağ evlerinin içinde dizlerinin üzerine çöküverdiler. Keşke alçaklar daha önce diz çökselerdi. Keşke daha önceden secdeye kapansalardı. Keşke daha önceden Rablerinin emirlerine boyun büküp O'nun istediği hayatı yaşamaya yönelselerdi. Onlar böyle *tav'an* diz çökmeye yanaşmayınca Rabbimiz zorla diz çöktürüverdi onları.

Kamer sûresinin beyanıyla hayvanların yemeyip de ahırlarda bıraktıkları kesmik kırıntılarına döndüler. Gerçekten büyük saray ve köşk sevdalısı bir toplumun, ölümsüzlüğü arayan, dünyayı kıbleleştirmiş bir toplumun sonu. Tabii mesaj tüm dünya insanlığınaydı. Ey insanlar, eğer sizler de bunlar gibi dünya sevdalısı olursanız, dünyayı cennetleştirme cinnetine kapılır, cenneti dünyaya taşıma çılgınlığına kapılır, Rabbinizle kavganın içine girerseniz, yüzlerce insanın hakkını sadece bir insana vermeye kalkışırsanız, insanlara zulmederseniz, insanları sömürürseniz kesinlikle bilesiniz ki aynı acı son sizi de beklemektedir.

68. "Sanki orada hiç yaşamamışlardı. Bilin ki, Semûd milleti Rabbini inkâr etmişti. Bilin ki, Semûd milleti Allah'ın rahmetinden uzaklaştı."

Sanki orada hiç yaşamamışlardı. Sanki orada, o Medayin'de böyle bir toplum hiç yaşamamıştı. Sanki Medyen diye bir ülke hiç olmamıştı. Sanki orada böyle bir toplum hiç zevk yapmamış, sanki orada hiç bayram yapmamışlar,

yaşamamışlar, hiç şenlikte bulunmamışlar, şen şakrak bir toplum yaşamamıştı artık orada. Onlardan arkaya kalan hiç bir iz, hiç bir eser yoktu.

Gece vakti o kavmin ileri gelenleri Sâlih (a.s)'ı gizlice öldürmeye karar verdiler. Öldürelim Sâlih'i de kim vurduya gitsin diye kararlaştırdılar. Ama Allah buna izin vermeyecekti. Üç gün sonra korkunç bir sayha, bir titreşim onları yok ediverdi. Güya evlerini Âd kavmi gibi düzlük arazilerde değil de kayalıkların arasında yonttukları mağaralarda kurmuşlardı. Güya sudan, tufandan ve rüzgardan etkilenmeyeceklerdi. Ama Allah'ın bunlardan başka âyeti yok muydu? İşte Allah'ın bir başka âyetiyle korunma felsefeleri de bir işe yaramıyordu. Bir sayha ki kapı pencere de tanımadığı için işleri bitiverdi. Sâlih (a.s)'ı öldürme planları boşa çıkıyor, müslümanları yok etme desiseleri boşa gidiyor, Rabbimiz korumayı murad ettiklerini koruyor ve bir çığlıkla Semûd kavmi de hayata veda ediyordu. Kurtulan yine Müslümanlar, kaybedenler yine kâfirler ve zâlimler. Helâk olanlar yine Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın elçileriyle ve Müslümanlarla savaşa tutuşanlar.

Dikkat edin, Semûd Rabbine küfretmişti, Rabbini, Rabbinin âyetlerini örtmüş, Rabbinin hayat programını örterek bir hayat ya-şamaya yönelmişti de Allah'ın rahmetinden uzaklaşarak ebedîyen kaybettiler. Halbuki Allah'ın rahmeti kendilerine ne kadar da yakındı değil mi? Eğer elçilerini dinleyip Müslüman oluverselerdi Allah'ın rahmetiyle güzel bir dünya yaşayabilirlerdi. Allah'ın rahmetiyle cennete gidebilirlerdi. Ama alçaklar ayaklarına kadar gelmiş rahmeti teptiler. Allah'ı, Allah'a kulluğu unutup dünyayı kıbleleştirdiler. Güçlerine, kuvvetlerine güvenerek Allah'la savaşa tutuştular da sonunda geberip gittiler. İşte bir helâk yasası daha ve işte yeryüzünden silinip giden bir toplum daha. Ama yeryüzünde hayat devam ediyor. Yeryüzünde insanlar hayat sürmeye devam ediyor. Yine Müslümanların yolunu devam ettiren Müslümanlar, yine zâlimlerin bu helâk yasasından ibret almayan kâfirler ve zâlimler. Bundan sonra İbrahim (a.s) dan söz edecek Rabbimiz:

69. "Andolsun ki, elçilerimiz müjde ile İbrahim'e geldiler. " Selâm sana" dediler, "Size de selâm" dedi, hemen kızartılmış bir buzağı getirdi."

İbrahim (a.s)'a Allah'ın elçileri geldi. Allah'ın müjdeci melekleri geldi. Allah'ın melekleri İbrahim (a.s) in misafirleridir. Elçilerimiz, meleklerimiz İbrahim'e müjde getirdiler, müjdeyle geldiler. Dediler ki: "***selâma***". Selâm, selâmetlik, esenlik, Allah'ın rahmet ve bereketi se-nin üzerine olsun ey İbrahim. O da dedi ki Allah'ın selâmı sizin üzerinize olsun. Şu anda Halilü'rrahmân kentindeyiz. Bir peygamber şehrinde, bir peygamber evinde, bir peygamber ocağındayız. Allah'ın kutlu bir peygamberinin, hem de bizim babamız olan bir peygamberin evine misafir olduk ve Rabbimizin bilgilendirmesiyle binlerce yıl önce gerçekleşmiş bir konuşmayı, bir misafirliği, bir ağırlamayı, bir tarihi

öğreniyoruz. Başka hiç bir kaynaktan öğrenme imkânımız olmayan bir olayı yaşıyoruz.

Allah'ın melekleri Allah'ın elçisi İbrahim'in evine geliyorlar misafir olarak ve selâmlaşıyorlar. İbrahim (a.s) misafirlerinin önüne bir kızartılmış bir buzağı getiriverdi. Atamız İbrahim (a.s) misafirlere çok çok ikramlıydı. Kıyâmete kadar gelecek tüm Müslümanlara en güzel bir cömertliğin, en güzel bir misafirperverliğin örneğini sunuyordu ata-mız. İşte bir gün kendisine misafirler gelir. Ama bu defa gelen misafirler öteki misafirler gibi değildi. İbrahim (a.s) da bundan habersizdi. Yâni insan sûretinde gelen bu misafirlerin melek olduklarını bilmiyor-du. Her zaman gelen misafirlere yaptığı gibi cömertçe davranıyor ve hemen bir buzağıyı kızartıp önlerine koyuyor.

70. "Ellerini ona uzatmadıklarını görünce, durumlarını beğenmedi ve içine korku düştü. Onlar, "Korkma, biz Lût milletine gönderildik" dediler."

Ama baktı gördü ki o misafirler sofraya, buzağıya ellerini u-zatmıyorlar, sunmuyorlar. Onları yadırgadı, ve onların bu durumlarından dolayı içine bir korku, bir ürperti düştü. Acaba bu nasıl bir şeydi? Yâni birileri hem evinize misafir gelecek, siz onlara karşı son derece cömert davranıp malınızın en iyisinden, en temizinden ikram edeceksiniz, ama onlar sizin ikramınıza el uzatmayacaklar. Gerçekten çok garip bir şey. Bu durum ne misafirlik yasasına, ne de misafir kabul yasasına uygun bir hareket değildir. Misafirlik yasasına göre bir Müslüman evine gelen misafirlerine elinden gelen ikramını yapacak, cömert davranacak, gelen misafir de ev sahibinin ikramını kabul edecek. Böylece her iki tarafın da kötü bir niyet taşımadıkları açığa çıkmış olacak. Her iki taraf da birbirlerine güven vermiş olacaklar.

Evet misafirlerin bu alışılmadık tavırları İbrahim (as)'ı korkuttu. Çünkü o dönemde gelen misafirler kendilerine ev sahibi tarafından ikram edileni reddetmemeliydiler. Eğer bir eve gelen misafirler ev sa-hibinin ikramını reddediyorlarsa o zaman işin içinde başka şeyler var demekti. Bir düşmanlık için gelmişler demekti. İbrahim (a.s) yemeğine el uzatmayan bu misafirlerin kendisine bir düşmanlık niyetiyle geldiklerini zannetti, ya da yemek yemeyişlerinden onların insan sûretinde gelen melek olduklarını hissetti. Meleklerin böyle insan sû-retinde gelişleri de çok ciddi durumlarda olurdu. Bu yüzden vahiy getirmediklerine göre azap getirdikleri endişesiyle korkmaya başladı, acaba niye geldiler diye. Onun korktuğunu anlayan misafirleri dediler ki:

Ey İbrahim sakın korkma, biz Lût kavmine gönderildik. Biz Lût kavmi için Rabbimiz tarafından görevlendirilmiş elçileriz, melekleriz dediler. İbrahim (a.s)

artık onların melek olduklarını, niye yemek yemediklerini ve yeğeni Lût (a.s) un kavmine görevli olarak geldiklerini anlıyor. Sıkıntısı biraz biraz gidiyor.

71. "Bu arada, İbrahim'in ayakta duran karısı gülünce, "O'na İshak'ı ardından Yakub'u müjdeleriz" dediler."

İbrahim (a.s) in karısı bu arada o da merak içinde ayakta beklemektedir. İbrahim (a.s) in yaşı epey ilerlemiş, 90,100 e yaklaşmış, karısı Sâre annemiz de 70-80 yaşlarında, o da ihtiyarlamış bir durumda. Gelen misafirlerden İbrahim (a.s) tedirgin, Sâre annemiz merak içinde ve melekler diyorlar ki biz Lût kavmini helâk etmek üzere Rabbimiz tarafından görevlendirilmiş elçileriz. Bu sözü duyan İbrahim (a.s) rahatlamış, karısı da kapının eşiğinde ayakta bekliyor. Annemiz gülümsedi. Misafirlerin zararlı olmadıklarına sevinip gülümsedi. O arada melekler İbrahim (a.s) ve hanımına hemen İshak'ı ve ardından da Yakub (a.s)'ı müjdeliyorlar.

Başka sûrelerde anlatıldığına göre İbrahim (a.s)'a çok bilgin bir oğul müjdelediler. Yâni Allah bilgisine lâyık görülecek, vahiyle şe-reflendirilecek, ileride peygamber olacak bir oğul müjdelediler Ona. Bu âlim oğul İshak (a.s)'dı, Sâffât sûresinde de Ona halîm bir oğul müjdesi veriliyordu ki bu da İsmail (a.s)'dı. Yine bakın burada İshak (a.s) vasıtasıyla kendisine Yakub (a.s) gibi şerefli bir torun peygamber müjdesi de veriliyordu. Tabii İshak (a.s) ın müjdesinin verildiği bu dönemde az evvel ifade ettiğim gibi İbrahim (a.s) yüz yaşını aşkın ihtiyar bir çağda bulunuyordu. Karısı da o yaşlarda çocuktan kesilmiş bir durumu yaşıyordu. Melekler böyle bir durumdaki yaşlı bir ana-babaya bir evlât ve torun müjdeliyorlardı.

72. "Vay başıma gelenler! Ben bir koca karı, kocamda ihtiyar olmuşken nasıl doğurabilirim? Doğrusu bu şaşılacak bir şey" dedi."

Dedi ki Sâre anamız: Bana yazıklar olsun! Eyvah bana! Vah bana! Ben bu yaştayken nasıl bir çocuk dünyaya getirebilirim? Bu yaşta ben çocuk mu dünyaya getireceğim? Ben ihtiyar bir kadın, şu kocam da yaşlı bir şeyh iken. Yâni bu nasıl olabilir? Ben ihtiyar bir kadın, kocam yaşlı birisi. İki ölüden bir diri, nasıl olacak bu iş? diyor. Kitabımızın bir başka bölümünde konu anlatılırken, Zâriyât sûresinde Sâre anamız çığlık atıyor, feryat ediyor elleriyle yüzünü kapatıyor veya elleriyle yüzüne vurarak, hayretini gizleyemeyerek hem ihtiyar, hem de kısır bir koca karı ha! diyor. Öyle ya, şimdiye kadar gençlik döneminde bile hiçbir çocuk dünyaya getirememişken şimdi bir çocuk dünyaya getirecekti. Gerçekten hayret edilecek bir şeydi bu. Ve işte hayretini gizleyemiyordu anamız. Gerçekten bu çok tuhaf bir şey diyordu.

73. "Ey evin hanımı! Allah'ın rahmeti ve bereketleri üzerinize olmuşken, nasıl Allah'ın işine şaşarsın? O, övülmeye lâyıktır, yücelerin yücesidir" dediler."

Onun bu taaccübü karşısında Allah'ın elçileri dediler ki: Al-lah'ın emrini tuhaf mı görüyorsunuz? Allah'ın hükmünü şaşkınlıkla mı karşılıyorsunuz? Ey hane sahipleri, Allah'ın Rahmeti ve bereketi sizin üzerinize olsun. Evet Allah'ın rahmeti ve bereketi bu aile üzerinedir. Bizler de şu anda namazlarımızın tahiyyatında sürekli bu duayı yapıyor ve gündemde tutuyoruz. Tabii sadece namazlarımızda gündeme almakla kalmıyoruz, aynı zamanda pratik hayatımızda da, aile hayatımızda da, toplumsal hayatımızda da örnek almak zorunda olduğumuzu biliyoruz. Bizler de Allah'ın rahmetinin ve bereketinin bizim ailelerimizin üzerine olmasını istiyorsak bu örnek aileyi örnek almak zorunda olduğumuzu unutmayacağız. Tabii yine örnek alabilmek için de bu aileyi yakından tanıyacağız. Elimizdeki şu kitabın âyetleriyle o mübarek aileyi tanıyacak ve adım adım onları takip edeceğiz, onlar gibi olmaya, onların teslimiyetlerini kendimize örnek almaya çalışcağız.

Şüphesiz ki O Allah Hamîd'dir, hamde lâyıktır. Övülmeye lâyık sadece Allah'tır. Gönderdikleri övülmeye lâyıktır. Kitabı övülmeye lâyıktır. Hayat programı uygulanmaya lâyıktır. Arzuları yerine getirilmeye lâyıktır.

74. "İbrahim'in korkusu gidip de müjde kendisine ulaşınca, Lût milleti hakkında elçilerimizle tartışmaya girişti."

İşte meleklerin bu ifadelerinden, bu müjdelerinden sonra İbrahim (a.s)'dan korku zail oldu. Bir taraftan korkusu giderilirken diğer taraftan da bir müjdeyle de karşı karşıya kaldı. Ne güzel bir müjdeydi bu? Allah ihtiyar halinde kendisine bir evlât verecek ve onun soyundan kimler dünyaya gelmeyecekti? Yakub, Yusuf, Mûsâ, Harun, Dâ-vûd, Süleyman, Zekeriya, Yahya, Îsâ (a.s) lar hep o oğuldan dünyaya gelecekti. Bir peygamberler silsilesi o çocuğu takip edecekti. Bundan daha büyük bir müjde olur muydu? Bu kadar çok cennet meyveleri sunuluyordu atamıza. Eğer sizler de, bizler de Allah'ın tüm insanlığa imâm kıldığı İbrahim ailesini örnek alırsak elbette bizim çocuklarımızdan da Rabbimiz bize cennet meyveleri lütfedecektir.

Tabii otuz yaşından sonra çocuk yapmanın yasak olduğuna inanan, hayatı çocuklarıyla paylaşmak istemeyen bencil kadınların, materyalist erkeklerin bunu anlamaları mümkün olmayacaktır. Kendileri örnek olması gereken İbrahim ailesini bir kenara bırakıp da kâfir aileleri, müşrik aileleri örnek almaya çalışan, daha dünyaya gelmeden çocuklarını öldürmeye soyunan aileler bunu nasıl anlayabilecekler de? Hem çocuklarınızı öldüreceksiniz, hem de İbrahim (a.s)'a komşu olacaksınız öyle mi? Kocaları öldükten sonra bir daha evlenmeyen kadınlar, boşandıktan sonra bir daha evlenmeyi düşünmeyen erkek ve kadınlar, evlenmemeyi mârifet sayan erkek ve kadınlar İbrahim ailesini örnek almaya

yanaşmayan kimselerdir. Bunlar kimleri örnek aldıklarını, kimlerin yolunu takip ettiklerini bir düşünsünler Allah için.

Evet İbrahim (a.s)dan korku gitti, müjde geldi ve Bizimle Lût kavmi hakkında tartışmaya başladı diyor Rabbimiz. İbrahim (a.s): Ey Allah'ın melekleri orada Lût var diyerek melekleri bu işten vazgeçirmek için mücâdeleye tutuştuğu anlatılıyor.

75. "Doğrusu İbrahim çok içli, yumuşak huylu ve kendini Allah'a vermiş bir kimse idi."

Çünkü İbrahim halimdi, çok yumuşak huylu, Allah'a çok çok yalvarıp yakaran bir elçiydi. Bağrı yanık, yüreği dağlıydı. Hep Rabbine yönelen, hep Allah'ın arzularına koşan, itirazsız, aklı işin içine karıştırmadan, hesapların içine girmeden Allah'ın her emrini yerine getirmeye koşan bir elçiydi. Yüreği dayanamadı bu habere. Allah'ın elçileri Lût kavminin helâki için geldiklerini söylemişlerdi. İbrahim (a.s)'ı bir telaş almıştı. Orada Lût var, orada Müslümanlar var diye onları bu işten vazgeçirmek için var gücüyle mücâdeleye tutuşuyordu. Melekler dediler ki:

76. "Elçilerimiz, "Ey İbrahim! Bundan vazgeç, doğrusu Rabbinin emri gelmiştir. Onlara, şüphesiz, geri çevrilemeyecek bir azap gelmektedir" dediler."

Ey İbrahim, bu işten vazgeç artık. Doğrusu Rabbinin emri geldi. Rabbin karar verdi bu iş olacak. Bu işte dönüş yoktur. Yâni o kavim helâki hak etti, helâk olacak. Yıllarca Allah'a isyan eden, Allah'ın elçisini dinlemeyen, Lût (a.s) un uyarılarına kulak vermeyen o toplum çaresiz helâk olacak. Çünkü o toplum gerçekten âdi, günahkâr, suçlu bir toplumdur. Onlarda âlemlerde görülmemiş, yeryüzünde hiçbir kavmin yapmadığı korkunç bir hastalıkları vardı. Lûtîlik. Erkeğin kadınları bırakıp erkeklere gitmesi. Kadınlar erkeklerden, erkekler de kadınlardan hoşlanmıyorlar, hemcinslerine gidecekleri yerde eş cinslerine gidiyorlar. Tatminsizlikte zirve noktasına ulaşmış rezil bir toplum. İnsanlıktan çıkmış, Allah'ın sınırlarını aşmış, tatminsizlik içinde kıvranan bir toplum. Hayvanları bile utandıracak ilişkilere dalmış bir toplum.

Lut (a.s) un toplumunun pisliği buydu. Allah'ın elçisi yıllarca yapmayın! Etmeyin! Sizler fahişeye mi gidiyorsunuz? Aşırılığa, fah-şaya mı gidiyorsunuz? Dünyalarda sizden önce hiçbir kavimde görülmemiş, hiç kimsenin yapmadığı bir hayasızlığı mı yapmak istiyor-sunuz? İnsanların dışında hayvanlar âleminde bile benzeri görülmemiş çok çirkin bir şeyi mi yapmaya gidiyorsunuz? Allah'ın varlığınızı, soyunuzu, neslinizi devam ettirmek üzere verdiği bu erkeklik, kadınlık güçlerinizi boşa akıtan ısrafçılar mı oluyorsunuz? Allah'ın istemediği bir hayatı yaşamaktan vazgeçin diye ısrarla onları uyardığı halde bir türlü pislikten vazgeçmemiş bir toplum olarak onlar Allah'ın azabını hak ettiler.

Evet melekler Lût (a.s) un kavmi hakkında bizimle tartışmayı bırak diyorlardı İbrahim (a.s)'a. Çünkü o toplum adam olma yeteneğini kaybetmiştir. O günlerde azgınlıklarını, Allah'a, peygambere ve Müslümanlara karşı düşmanlıklarını artırmışlar ve şöyle diyorlardı: Çı-karın bu peygamberi şehrimizden. Atın bu adamları şehrimizden. Çı-karın onları beldemizden. Atın bu adamları okullarımızdan. Sürün bu adamları kentimizden. Yok edin bunları. Temizleyin bu adamları sokaklarımızdan. Çünkü bunlar temizlenmek isteyen kimselerdirler. Te-mizlik istiyorlar bunlar. Aşırı temizlikten yanalar bunlar.

Madem ki temizlik istiyorlarmış, madem ki temizlikten yanalarmış, öyleyse çıkarın bunları şehrimizden de diledikleri yerde diledikleri kadar temizlensinler. Bunlar memleketin düzenini bozuyorlar. Bunlar ülkenin yeknesaklığını zedeliyorlar. Bunlar bizim ülkemizde fitne çıkarıyorlar. Bizler ne güzel erkek erkeğe, kadın kadına bir ayırım yapmadan cinsel arzularımızı tatmin edip keyiflerimize bakarken, bu adamlar Allah'tan, dinden, iffetten, hayadan, Allah yasalarından bahsederek homoseksüelliğe, zinaya karşı çıkarak bizim huzurumu-zu kaçırıyorlar.

Yok haramdı, yok helâldi diyerek bizim iştahımızı kaçırıyorlar. Huzurumuzu kaçıran, bize Allah'ı, bize âhireti, bize haramı helâli, hesabı kitabı hatırlatan ve böylece zevklerimizi kaçıran bu insanları çıkarın ülkemizden de biz de rahat bir şekilde yapacaklarımızı yapalım diyorlardı.

Bakıyoruz bugün de aynı şeyleri söylüyorlar Müslümanlara. Atın bunları okullarınızdan. Temizleyin bunları askeriyenizden. Kovun bunları mahallenizden. Çıkarın bu adamları akrabalığınızdan. Çünkü temizliği istiyor bu adamlar. Bu sofuları sürün başka yerlere. Bu tesettürlüleri uzaklaştırın üniversitelerinizden. Bu sakallıları, bu rüşvet yemek istemeyenleri, bu temizlikten yana olanları atın dairelerinizden...

Evet pislikten yana olanların bugün de aynı şeyleri söylediklerine şahit oluyoruz. Çünkü hakkı bâtıldan, doğruyu yanlıştan, güzeli çirkinden, pisi temizden, namusu namussuzluktan ayırabilme özelliklerini kaybetmiş bu insanlardan bundan başkası da beklenmeyecekti elbette. Elbette kirlilerin içinde temizlerin yaşaması zor olacaktı. Pislerin içinde az da olsa temizlerin varlığı, pislerin pisliklerini açığa çıkardığı için pisler kesinlikle onların varlığına tahammül etmeleri düşünülemeyecekti. Sistemleri pis olan, hukukları pis olan, kazanmaları harcamaları pis olan, eğitimleri pis olan, erkek kadın ilişkileri pis olan, her şeyleri pis olan, her tarafları kokuşmuş, fıtratları pisliğe alışmış in-sanların temizlikten ve temizlerden hoşlanmaları asla mümkün olmayacaktı.

Allah’ın melekleri de diyorlar ki onlara Allah’ın korkunç bir azabı gelecek ve bu azap asla onlardan geri çevrilmeyecek. Onlara gelecek bu azap kıyâmete kadar böyle bir ahlâksızlığa düşen tüm kavimlere, tüm toplumlara örnek olacak. Kıyâmete kadar kim Allah’ın helâl yoldan gösterdiği tatmin yolunu bırakır da kadın kadına, erkek erkeğe haram bir yola giderse aynı azapla uyarılmış olacak.
77. “Elçilerimiz Lût’a gelince, O'nun fenasına gitti; çok sıkıldı, "Bu çetin bir gündür" dedi.”

Vaktaki elçilerimiz Lût’a geldiler. Lût (a.s) İbrahim (a.s) in yeğenidir ve İbrahim (a.s) in kavmiyle Lût (a.s) un toplumu arasında 40-50 kilometre kadar bir mesafe var. İbrahim (a.s) Kudüs yakınlarında Halilürrahmân şehrinde, Lût (a.s) da bugünkü Lût gölünün bulunduğu bölgede yaşamaktadır. Allah’ın melekleri önce İbrahim (a.s) in yanına uğradılar. Sonra da hemen yakınlarında bulunan Lût (a.s) un yanına geldiler.

Elçilerin Ona gelmesi gerçekten Onu büyük bir sıkıntıya düşürdü. Onların insan sûretinde gelişlerinden dolayı daraldı Lût (a.s), perişan bir vaziyete düştü. Üzüldü, içi daraldı. Ve dedi ki gerçekten bugün zor bir gündür. Misafirler insan sûretinde rezil bir hayat yaşayan toplumun içindeki Lût (a.s) un evine gelmişlerdi. Şimdi ne yapacaktı Allah’ın elçisi? Biraz sonra alçak kavim gelecek ve misafirleri isteyeceklerdi. Önceden de uyarmışlardı Lût (a.s)’ı. Kesinlikle ey Lût sen gelen misafirlere evini açmayacaksın. Kimseyi misafir almayacaksın. Böylece onlar, o gelen misafirler bizim elimize düşecekler ve biz onları istediğimiz gibi kullanacağız demişlerdi.

Yâni oraya gelen garip insanlara kimse evini açmayacak, kimse onları korumayacak ve onlar da o kavmin kalma yerlerine dü-şecekler, han, hamam, otel cinsinden yerlere düşecekler ve ora-lardaki bekleyen hainlerin cinsel sömürülerinin içinde bulacaklar kendilerini. Hem yatma parasıyla sömürülecek, hem yeme içme masraflarıyla sömürülecek, hem de oralarda kendilerine hazırlanan tuzaklarla cinsel yönden sömürülecekler. Tıpkı şimdi şu bizim içinde bulunduğumuz pislik anlayışları gibi. Sahi bizim toplum kime benziyor şu anda? Onu siz düşünün.

Evet Lût (a.s) Müslümanca bir anlayışı sergileyip gelen mi-safirleri evine alınca onların sömürü düzenlerine engel olmuştu. İşte biraz sonra geleceklerini bildiği için Lût (a.s) daralıyor, üzülüyor. Onları kavimden gizlemesi de mümkün değil, çünkü hanımı da o hainlerden olduğu için hemen onları kavmin ahlâksızlarına haber verecektir. Bizim evde yakışıklı gençler var onlardan istifade etmek istiyorsanız haydi gelin diyecek. Biraz sonra ahlâksızlar tarafından Lût (a.s) un evi çevrilecek, muhasara edilecek.
78,79. “Milleti ona koşarak geldiler. Daha önce kötü işler işliyorlardı. "Ey milletim! İşte bunlar benim kızlarım, onlar sizin için daha temizdir. (Size

nikâhlayabilirim!) Allah'tan sakının, konuklarımın önünde beni rezil etmeyin. İçinizde aklı başında kimse yok mudur?" dedi. Andolsun ki, senin kızlarınla bir işimiz olmadığını biliyorsun; doğrusu, ne istediğimizin farkındasın" dediler."

Evet işte oldu bile. Kavim koşarak Onun yanına geldiler, ki onlar o kötü işi yapıyorlardı. O pisliğin içindelerdi. Dediler ki ey Lût o evindekileri bize teslim et. Biz onlara sahip olmak istiyoruz dediler. Lût (a.s) dedi ki: Ey kavmim, işte kızlarım. Ya kendi kızları ya da üm-metin kızları. İşte bunlar tertemizdir sizin için dedi.

Misafirlerini kendi elleriyle bu ahlâksızlara teslim etmek durumunda kalmak onu çok üzdü de onlara: Ey kavmim işte kızlarım! Gerçekten evlenmek istiyorsanız onları alın ve bu misafirlerime dokunmayın dedi. Allah'tan korkun ve misafirlerin konusunda beni rezil rüsva etmeyin dedi.

Tabi bu, "işte kızlarım" ifadesi işte ümmetimin kadınları, eğer evlenmek istiyorsanız bu kadınlarla evlenin, cinsel ihtiyaçlarını kadınlarınızla giderin. Hiç sizin içinizde akıllı uslu bir adam yok mu? Aklınız başınızda değil mi sizin? Vazgeçin bu misafirlerimden ve erkeklere gitmekten anlamına geliyordu.

Onlar dediler ki: Ey Lût, bizim ne istediğimizi sen pek âlâ biliyorsun. Bizim senin kızlarında gözümüz yoktur. Kızlarında bir hakkımız yoktur. Biz kızları değil erkekleri istiyoruz ve onları almadan da buradan bir adım bile atmayacağız. Evet alçakların kızlardan, kadınlardan yana bir arzuları kalmamış, onların gözleri erkeklerde. Bizim ne istediğimizi biliyorsun, bize nasihat edip durma dediler. Allah'ın elçisi dedi ki:
80. "Keşke size yetecek bir kuvvetim olsa veya sağlam bir yere sığınsam" dedi."

Ah keşke sizlere karşı şu anda benim bir gücüm kuvvetim olsaydı. Yahut keşke böyle güçlü kuvvetli bir kaleye, bir sığınağa sığınabilseydim. Keşke sizin bu rezilliklerinizden, kepazeliklerinizden uzak kalmış olsaydım diyordu. Ne müthiş bir durum değil mi? Evine misafir geliyor ve toplum onlara saldıracak kadar hayasızlaşmış. Çaresizlik içinde kıvranan Allah'ın elçisi onlara kendi kızlarını gösteriyor.

Evet daraldı Allah'ın elçisi. Çünkü o da bilmiyordu aynen İbrahim (a.s) gibi gelen misafirlerin melek olduklarını. Sıkıntı içinde onları kavmin sapıklarına teslim etmemek için bir içeri, bir dışarı koşturup çırpınıyordu. İşte o esnada onun bu telâşını gören Melekler şöyle dediler:
81. "Ey Lût! Biz Rabbinin elçileriyiz, onlar sana ilişemeyecekler; geceleyin bir ara, ailenle beraber yola çık; karının dışında kimse geri kalmasın. Doğrusu

onların başına gelen onun başına da gelecektir. Vadeleri gün doğana kadardır. Gün doğması yakın değil mi?" dediler."

Allah'ın melekleri dediler ki: Ey Lût! Korkmana gerek yok! Çünkü biz Allah'ın elçileriyiz ve bu ahlâksızlar asla sana ulaşa-mazlar! Bunlar asla sana ilişemezler! Biz bu ahlâksızların defterlerini dürmeye geldik! Gecenin bir parçası olduğu zaman ehlini yürüt! Ehlinle birlikte yola çık! Sizden hiçbiriniz geriye bakmasın! Hiçbiriniz geriye iltifat etmesin! Karın hariç hiç kimse geride kalmasın! Hiçbirinizin o pis hayatta gözünüz olmasın! Geceleyin bu toplumu terk et! Ama karısına isâbet edecekti o kavme isâbet eden azap, çünkü o Müslüman değildi. Müslüman olmadığı için o da o rezil rüsva azabın mahkumu olacaktı.

Onların randevu zamanı, vaadleşme vakti sabah vaktidir. Onların yaşama süreleri gün doğana kadardır. Sabah vakti yakın değil mi? Evet Allah'ın elçileri böyle diyorlar. Lût (a.s) ehliyle beraber, zaten ehlinden kendisine iman eden sadece iki kızıydı. İki kızından başka hiç kimse iman etmemişti. Evet cinsel ahlâksızlığı doruklaştıran, Allah'a ve peygamber isyanı doruk noktaya çıkaran bir kavim biraz sonra helâk olacak. Şu anda gece vakti. Lût (a.s) gecenin yarısından sonra kızlarını alıp yola çıkacak, yanında hanımı da olacak ama, o iman etmediği için, sapıkların küfrünü tercih ettiği için kavimle birlikte helâk olacak. Kurtulanlar sadece Lût (a.s) ve iki kızcağızı olacak. Ve işte sabah vakti, helâk vakti yakındır.

82,83. "Buyruğumuz gelince oraların altını üstüne getirdik; üzerine de Rabbinin katından, işaretli olarak yığın yığın sert taş yağdırdık. Bunlar zâlimlerden hiçbir zaman uzak olmayacaktır."

Evet emrimiz geldi ve o ahlâksız toplumun kentinin altını üstüne getirdik. Melekler kaldırıyorlar şehri tepe taklak yere vuruyorlar. Ve hepsinin üzerine de belirlenmiş, çamurdan taşlaştırılmış taşları yağdırdık ve Rabbin tarafından belirlenmişti o taşlar. Yâni her bir taş kimin beyninde patlayacak belli idi. Gerçekten o taşlar zâlimlerden uzak değillerdi. Lût kavminin Kur'an'da bir başka ismi de **"Mu'tefikat"** tır. Yâni altı üstüne getirilmiş bir toplum manasına.

Allah üzerlerine bir yağmur göndermiş, o yağmurun arasında taş yağdırmış ve melekler de her bireri beş bin kişiden ibaret olan iki şehrin altını üstüne getirivermişlerdir.

Bu toplumun bulunduğu yer bugünkü Lût gölü ve çevresidir. Burası deniz seviyesinden çok daha aşağılarda bir çukurdur ki bu toplumun yere battığının göstergesidir. Ama şu anda insanlar Allah'ın bu helâk yasasını yanlış yorumlamaya çalışıyorlar. Allah'ın bu helâk yasasını insanların gözlerinden gizleyebilmek için atlaslardan Lût gölünün adını değiştirmeye çalışıyorlar. Aman bu insanlar Lût (a.s) ve onun yere batan ahlâksız toplumuyla ilgi kurmasınlar diye buranın adına ölü deniz demeye çalışıyorlar.

Evet böylece insanlık Allah'a kafa tutan bir toplumun helâkine daha şahit oluyordu. İnsanlık Allah'ın gücüne kuvvetine bir daha şahit oluyordu. İşte Allah'ın elçisi yıllarca anlatmış, yıllarca uyarmış, yapmayın, etmeyin demiş. Bu gidişiniz dünyada azaba, âhirette de cehenneme doğru bir gidiştir. Gelin ey insanlar, Rabbinize iman edin. Gelin Rabbinizin sizden istediği bir hayatı yaşayın. Gelin kendi hayatınızı kendiniz belirlemeye ve keyfinizin istediği şeyleri yapmaya kalkışmayın. Sizin bir sahibiniz ve yaratıcınız vardır. Sizler hayatınızı Rabbinize borçlusunuz. Rabbiniz denemek için sizi bu dünyaya getirdi. Sizden öncekiler gibi şu anda sizler de imtihandasınız.

Öyleyse gelin inadı bırakın da Müslüman olun. Gelin Rabbi-nize teslim olun diye yıllarca uyardı onları, ama dinlemediler. Yan çiz-diler. Keyifleri ağır bastı. Şehvetleri ağır bastı. Menfaatleri ağır bastı da Rablerine ve Rablerinin elçisine isyan edince Allah da onların defterlerini dürüverdi.

Ama ne gariptir ki insanlar gözlerinin önünde cereyan eden bu helâk yasasından ibret almıyorlar. Zâlimlerin sonu hep böyle olduğu halde yine de insanlar onların hemen arkasından hiç bir şey olmamış gibi zâlimliklerine devam edebiliyorlar. Bakın işte bundan sonra Rab-bimiz bir zâlim dosyası daha açacak. Bu da Şuayb (a.s) ın toplumunun dosyası. Bakın Rabbimiz onu da şöylece anlatmaya başlıyor:
84. "Medyen halkına kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. Şöyle dedi: "Ey milletim! Allah'a Kulluk edin; O'ndan başka ilâhınız yoktur. Ölçüyü tartıyı eksik tutmayın. Doğrusu ben sizi bolluk içinde görüyorum ve hakkınızda kuşatıcı bir günün azabından korkuyorum."

Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. Medyen halkı Akabe körfezinin Suudi Arabistan taraflarına doğru bakan bir bölgede yaşamış bir toplumdur. Bugünkü Tebûk taraflarında Afrika'yı Asya'ya bağlayan uluslararası ticaret yollarının geçtiği çok önemli bir ticaret ülkesinde yaşamış bir toplum. Önceki âyetlerde anlatılan toplumlardan farklı olarak ekonomik hayatı ön plana çıkaran bir toplum. Yine aynen öteki helâk edilen toplumlar gibi Allah'a inanan ama şirk içinde bir hayattan yana olan, ya da inandıkları Allah'ın hayatlarına karışmasını istemeyen bir toplum.

Belki hayatlarının ibadet bölümünde Allah'ı söz sahibi kabul edip, muamelât konularında başkalarını dinleyen, ya da keyiflerince hareket etmek isteyen bir toplum. Ekonomik insan denen bir tipin belki tarihte ilk örneğini sergileyen bir toplum. Dünya ticaret yollarının merkezinde bulunmaları sebebiyle tüm dünya insanlığı onlara muhtaç bir durumdaydı. Çok zengindiler ama Allah'ın istemediği bir hayatın içine giriyorlar, ölçüde tartıda hile yapıyorlar, insanların haklarını yiyorlardı. Ticarette her türlü oyun ve dalaverin içine giriyorlardı. İşte Hud sûresinin bu bölümünde Şuayb (a.s)'ın hayatı parçalayıp bir bölümünde Allah'ı, öteki bölümünde de başka Rableri dinleyen bu toplumunu sadece Allah'a kulluğa ve tevhide dâvetine şahit oluyoruz. Gerçekten günümüz ekonomik insanların toplumumuzu kuşattığı bir atmosferde bu bilgilere çok ihtiyacımız var.

Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı gönderdik. Ya öteki peygam-berlerin kardeşi Şuayb, ya da toplumun kardeşleri Şuayb'ı Medyen toplumuna peygamber olarak gönderiyor Rabbimiz. İşte böyle bir topluma elçi olarak Hz. Şuayb (a.s) diğer elçiler gibi toplumuna şöyle sesleniyor: Ey kavmim! Allah'a kulluk edin! Çünkü sizin O'ndan başka kulluk yapacağınız ilâhınız yoktur. Allah'tan başka sözünü dinleye-ceğiniz, kendisine ibadet edeceğiniz sizin üzerinizde yetki ve otorite sahibi yoktur. Allah'tan başka hiç kimsenin ne ekonomik hayata, ne siyasal hayata karışma yetkisi yoktur. Tüm hayatınıza karışıcı olarak sadece Allah'ı dinleyin.

Ölçüyü tartıyı da eksiltmeyin. Ölçüye ve tartıya riâyet edin. Düzgün yapın bu işi. Haksızlıkla insanların mallarını yemeye çalışmayın. Zulmetmeyin insanlara. Ben sizi hayra ulaşmış, hayır içinde görüyorum. Hayır mal-mülk anlamınadır. Ben sizi malı mülkü çok gö-rüyorum. Allah size içinde bulunduğunuz coğrafya sebebiyle bol bol nîmetler vermiş. Gelin size bütün bunları lütfeden Rabbinizin istediği gibi bir hayat yaşayın ki Allah size daha çok lütuflarda bulunsun, nîmetlerini artırsın. Helâl yollardan kazanın. Helâl yollardan ticaret yapın. Gelin Allah'ın istemediği haram yollara saparak, ölçüyü tartıyı eksilterek Allah'a isyan içinde bir hayatı terk edin. Ben gerçekten sizi kuşatacak, sizi sarıverecek bir günün azabından korkuyorum. Bir azapla yok olup gidersiniz diyordu Allah'ın elçisi Şuayb (a.s).

85. "Ey milletim! Ölçüyü ve tartıyı tamamı tamamına yapın; insanlara eşyalarını eksik vermeyin; yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın."

Ey kavmim, ölçüyü ve tartıyı adâletle yerine getirip uygulayın. Ölçüyü tartıyı adâletle îfâ edip ikâme edin. Gerek alırken gerek satarken, gerek kendinize ölçerken, gerek başkalarına ölçerken adâletten ayrılmayın. Eksiltme çoğaltma yollarıyla, gasp yollarıyla, reklam yollarıyla, insanların gözlerini boyayarak ihtiyaç olmayan şeyleri ihtiyaçmış gibi göstererek, haram yolları meşrulaştırarak ekonomik hayatı bozmayın. İnsanların mallarını eksiltmeyin.

İnsanların ekonomik güçlerine darbe indirmeyin. Enflasyon, devalüasyon gibi numaralarla insanların ceplerine el atıp onların mallarını eksiltmeden yana olmayın. Âhireti, âhiretin hesabını kitabını diskalifiye edip putlaştırdığınız dünyalıklara ulaşabilmek için her şeyi meşru görmeden yana olmayın. Kapitalist ve materyalist bir anlayışın kurbanı olmayın. Böylece yeryüzünde bozgunculuk yapmayın, Allah'ın koyduğu düzeni değiştirmeyin diyordu Allah'ın elçisi Şuayb (a.s).

Allah'ın peygamberi evvela toplumunu tevhide, yalnız Allah'a kulluğa dâvet ettikten sonra ölçü ve tartı konusunu, ticarette dürüst davranmaları konusunu gündeme getiriyor. Elbette tevhidi kavrayamamış, Allah'a Allah'ın istediği biçimde inanamamış bir insanın, içine iman ve akide yerleşmemiş bir toplumun ameli hayatının düzelmesi de mümkün olmayacaktır. Allah'ı Allah'ın kendisini tarif ettiği biçimde tanımayan ve inanmayan bir adama bir kısım amellerden söz etmenin anlamı yoktur.

İnsanlara önce Allah anlatılacak, cennet anlatılacak, cehennem anlatılacak, hesap kitap anlatılacak, yâni cenneti ve cehennemi olan, sonunda hesaba çekecek olan bir Allah anlatılacak ve ondan sonra da işte bu Allah hatırına şunları şunları yapman lâzım denilecektir. Sadece Allah'ı dinlemen ve Allah'tan başka hiç kimseyi dinlememen gerekir diyeceğiz. Yâni insanları şirkten, küfürden arındırıp onların kalplerine imanı yerleştirmeliyiz. İşte Sâlih (a.s) da böyle yapıyordu.

86. "İnanıyorsanız, Allah'ın geri olarak bıraktığı helâl kar sizin için daha hayırlıdır. Ben size bekçi değilim."

Eğer iman ediyorsanız, eğer mü'min iseniz Allah'ın sizin için helâl yollardan bıraktığı kârlar daha hayırlı ve bereketlidir. Kazanma-nın helâl yolları her zaman açıktır. Rabbimiz her zaman helâl olarak kazanma, helâl olarak evlenme, helâl olarak yaşama kapısını açık tutmuştur. Fıtratı en iyi bilen Rabbimiz insanın tüm ihtiyaçlarını en gü-zel yollardan temin imkânı vermiştir. Hiç bir kimse hiç bir probleminin çözümsüzlüğünden söz edemez. Her konunun yasalarını koyan Rab-bimiz helâl bir ticaretin kurallarını belirlemiş, insanlar Allah'ın belirlediği ölçüler içinde helâl yollardan ihtiyaçları olan şeylere ulaşma hakkına sahip kılınmışlardır.

Artık insanların haramlara tevessül ederek hem bu dünyada, hem de âhirette Allah'ın gazabına götürecek bir yanlışlık içine girmelerinin ne anlamı vardır? İşte Şuayb (a.s) diyor ki, eğer iman ediyorsanız Allah'ın sizin için ayırdığı helâl kazanç sizin için o haram kazançlardan çok daha hayırlıdır. Ben sizin üzerinize muhafız da değilim. Gelin kendi kendinizi helâke sürüklemeyin. Allah'ın elçisinin bu uyarına karşılık dediler ki:

87. “Ey Şuayb! Babalarımızın taptığını bırakmamızı emreden veya mallarımızı istediğimiz gibi kullanmanızı me-neden senin namazın mıdır? Sen doğrusu aklı başında, yumuşak huylu birisin" dediler.”

Ey Şuayb, babalarımızın ibadet ettiklerine ibadet etmemizi terk etmeyi sana namazın mı emrediyor? Mallarımız konusunda keyfimize göre hareket etmemize senin namazın mı engel oluyor? Sen gerçekten yumuşak, halim selim, akıllı uslu bir adamdın. Ne oldu sana? Niye değiştin böyle? Dün böyle değildin sen? Namazın mı değiştirdi seni? Dün hiçbir şeyimize karışmayan sen, şimdi tüm hayatımızı sorgulu-yorsun. Namazlı hayatın mı seni bunlara zorluyor? Bizim ekonomik özgürlüğümüze namazın mı sınır getirmek istiyor? diyorlar.

Şuayb (a.s) ın peygamberlik öncesi hayatında namaz yoktu. Ama peygamber olup da hayatı düzenleme unsuru olarak, Allah’tan mesaj alma makamı olarak namazla beraber olmaya başlar başla-maz hayatında namazın fonksiyonu gündeme geldi.

Çünkü namaz hayatı düzenleme özelliğine sahip bir ameldir. Namaz kişinin bireysel, toplumsal, ekonomik, ahlâkî, ailevî tüm ha-yatını düzene koyma özelliğine sahip olduğu gibi, aynı zamanda o kişinin içinde yaşadığı toplumun yanlışlarını düzeltme eylemine de sevk edici bir ibadettir. Namaz kılan bir mü’min kendi hayatını na-maza özdeş, namaza endeksli bir hale getirdiği gibi çevresini de namaza, Allah’a kulluğa endeksli bir hale getirir.

İşte Allah’ın elçisi, elçiliğinden ve namazı ikâmesinden sonra toplumun yanlışlarını gündeme getirmeye, toplumu sorgulamaya başlayınca toplum öyle diyordu: Ey Şuayb! Senin namazın mı emrediyor bunları sana? Atalarımızın babalarımızın senelerdir tapındıkları tanrılara, babalarımızın, atalarımızın senelerdir uyup geldikleri bu yasalara itaat etmememiz gerektiğini ve sadece Allah’a kulluk etmemiz gerektiğini sana söyleyen, sana emreden senin namazın mıdır?

Veya hayatımızı düzenleyen yasalar konusunda, ticaret hayatımızı belirleyen, hukukumuzu, eğitim hayatımızı düzenleyen yasalar konusunda sadece Allah’ı dinlememiz gerektiğini sana emreden senin namazın mı? Veya mallarımız konusunda dilediğimiz gibi tasarrufta bulunmaktan senin namazın mı menediyor? diyorlar.

Demek ki Allah’ın istediği biçimde ikâme edilecek bir namaz bütün hayatı düzenleme fonksiyonuna sahiptir. Namaz kişiye sadece Allah’a kulluğu, sadece Allah’ı dinlemeyi ve Allah’tan başkalarını dinlememeyi, Allah’tan başkalarına

kulluk etmemeyi öğretmesi lâzımdır. Namaz bunu amir olmalı. Namaz kişiyi tüm hayatında Allah'a teslimiyete götürmelidir. Malı konusunda, evlâdı konusunda hanımı konusunda, zamanı konusunda dilediği gibi hareket etmemesini, tüm bu konularda sadece Allah'ı dinlemesini emreden bir fonksiyona sahip olması gerekmektedir. Namaz insanı tüm kötülüklerden nehy etmeli. İşte âyet bize bunu anlatıyor.

Yâni namaz kişinin tüm hayatını düzenleyen bir özelliğe sahiptir ve böyle bir namaza namaz denir. Değilse namaz kıldığı halde hayatını Allah'a teslim etmeyen, namaz kıldığı halde ticaret hayatı bozuk olan, namaz kıldığı halde ailevî hayatı bozuk olan bir kişinin kıldığı namaza namaz denmez. Namaz kıldığı halde malı konusunda Allah'ı söz sahibi bilmeyen, namaz kılığı halde o malını kazanacağı yerleri de, harcayacağı yerleri de Allah'a sormayarak kendisi belirlemeye kalkışan kişi namaz kılmıyor demektir. Namaz kıldığı halde hukukunda Allah'ı söz sahibi bilmeyen, ekonomik anlayışında Allah'ı söz sahibi bilmeyen, eğitimi konusunda Allah'tan başkalarının yasalarını uygulayan bir adam namaz kılmıyor demektir. Evet kavminin ey Şuayb sen önceden aramızda iyi bir kimseydin. Ne oldu, bunları sana namazın mı emrediyor? şeklindeki sorulara karşılık Şuayb (a.s) şöyle diyordu:
88. "Ey Milletim! Rabbimden benim bir belgem olduğu ve bana güzel bir rızık da verdiği halde, O'na karşı gelebilir miyim? Söylesenize! Size yasak ettiğim şeylerde, aykırı hareket etmek istemem; gücümün yettiği kadar ıslah etmekten başka bir dileğim yoktur. Başarım ancak Allah'tandır, O'na güvendim: O'na yöneliyorum" dedi."

Ey kavmim gördüğünüz gibi ben Rabbimden bir beyyine üzereyim. Rabbim beni elçi seçti ve bana hayatımı ve hayatınızı düzenleyeceğim vahiy gönderdi. Beni size görevlendirdi. Sizin hayatınızdaki yanlışları düzeltmek üzere beni gönderdi. Ben O'nun elçisiyim. Bana çok güzel rızklar verdi. Hidâyet rızkı verdi bana. Şimdi böyle bir durumda ben sizi nehy ettiğim şeylere nasıl muhalefet edebilirim? Nasıl yapabilirim bunu? Hem sizi hayra, hakka dâvet edeyim, hem de kendim buna aykırı davranayım. Ben sizin yanlışlarınıza nasıl göz yumayım? Sizin bozuk düzen anlayışlarınıza, uygulamalarınıza ses çıkarmayarak ben nasıl ortak olabilirim? Ben gücüm yettiğince ıslah istiyorum, düzeltmek istiyorum. Sizin hayatınızı düzeltmek, sizinle Rabbinizin arasını düzeltmek ve sonuçta da kendim Rabbimle barışmak istiyorum.

Ben beni görevlendiren Rabbimin istedikleri doğrultusunda hareket ederek Rabbimin rızasını kazanmak istiyorum. Tüm hayatımda O'nun kulu olmak istiyorum. Gelin siz de Rabbinizin size gönderdiği elçisini dinleyin. Gelin sadece ekonomi düşünen, sadece para düşünen insanlar olmaktan vazgeçin. Ekonomi hayatın tamamı değildir. Hayatın sadece bir parçası olan

ekonomiyi kıble edinmeyin. Ekonomiyi hayatın temeli yapmayın. Ekonomik bir insan olmayın diyordu.

Çünkü eğer bir toplumun hayatı Allah'a iman esasına dayanmıyor, ekonomik hayatı Allah'a teslimiyet esasına dayanmıyor, kapitalist yahut materyalist bir anlayışa dayanıyorsa, küfre ve şirke dayanıyorsa o toplumda mutlaka zulüm olacak, insanlar her şeyi kendi menfaatlerine göre yontacak ve mutlaka o toplumda ezenler ve ezilenler olacaktır. Çünkü hayatları Allah'a iman esasına dayanmayan, hayat programlarını Allah'tan almayan toplum ferleri bencildirler, sadece kendilerini düşünen, kendilerinden başka hiç kimseyi düşünmeyen, tüm dünya kendilerine verilse bile bir türlü doymayan insanlardır. Bundan dolayıdır ki daha çok kazanabilmek için insanlara ölçüp tartarken hep eksik ölçüp tartacaklar ve insanlara zulmedeceklerdir. Gelin vazgeçin bu işten ve Allah'ın istediği bir hayatı yaşayın. Allah'la barışık olun diyordu Allah'ın elçisi.

Benim başarım da Allah'tandır. Ben ancak başarıyı Allah'tan beklerim. O'ndan başka kimseye güvenmem. Ben ne ekonomik hayatıma, ne siyasal gücüme, ne bunlara sahip olanlara güvenip bel bağlarım. Çünkü onların hepsi fânidir, Bâkî olan sadece Allah'tır. Mu-vaffakiyetimin, başarımın kaynağı Allah'tır. Ben sadece O'na tevekkül ettim, işimi O'na havale ettim. Benim vekilim O'dur, vekaletin O'nun elindedir. O'na güvenip dayandım ve sadece O'nun benim hakkımdaki verdiği karaları yerine getiririm.

89,90. "Ey Milletim! Bana karşı gelmeniz, Nuh milletine veya Hud milletine veya da Sâlih milletine gelen felâketin bir benzerini, sakın başınıza getirmesin. Lût milleti sizden uzak değildir. Rabbinizden mağfiret dileyin; O'na tevbe edin; Doğrusu Rabbim merhamet eder ve çok sever."

Şuayb (a.s) ın toplumuyla kavgası devam ediyor. Ey kavmim, bana karşı gelmeniz, bana düşmanlık etmeniz sakın ha daha önce Nuh milletine, Hud toplumuna ve Sâlih milletine İsâbet eden bir felâketin size de gelmesine sebep olmasın. Dikkat edin sizden öncekiler de Rabbimin kendilerine gönderdiği elçilere kulak asmadılar. Tıpkı onların peygamberlerine yaptıkları gibi şimdi sizler de benimle bir ça-tışma içine giriyorsunuz. Bana düşman kesiliyorsunuz. Unutmayın ki bu kavga size pahalıya mal olacak. Tıpkı öncekiler gibi sizler de helâk olacaksınız. Allah ve elçisiyle savaşa tutuşmanın sonucu mutlak bir helâk kaçınılmazdır.

Bu Allah'ın yeryüzünde değişmez bir yasasıdır. Sizler sizden öncekilerin yolunda olduğunuz sürece aynı âkıbetin size de gelmesi kesindir. Lût (a.s) ın kavmi de sizden çok uzak değildir. Çok geçmedi o toplumun helâkinin üzerinden. Sizler o kavmin nasıl helâk edildiğini biliyorsunuz. Tarihi unutmayın. Sizden öncekilerin helâki sizin için bir ibret levhasıdır.

Bu uyarıları unutmayın da Rabbinize istiğfar edin. Elinizden geldiği kadar O’na kulluk yapın da beceremedikleriniz konusunda, kusurlarınızın konusunda O’nun affını isteyin. Tevbe edin Rabbinize. Yönelin Rabbinize. O’nun yörüngesine girin. Çünkü Rabbim Rahîmdir, merhametlidir, Vedûd’dur sevgilidir, kullarını sevendir. Sadece O’nu sevin, sadece O’nun sevgisine, beğenisine ulaşmaya çalışın.

91. “Ey Şuayb! Söylediklerinin çoğunu anlamıyor ve doğrusu seni aramızda güçsüz görüyoruz. Eğer taraftarların olmasaydı seni taşlardık. Esasen bizim gözümüzde pek itibarın da yoktur" dediler.”

Allah’ın elçisinin kendileri hayrına bu çırpınışları karşısında dediler ki: Ey Şuayb, biz senin söylediklerinin bir çoğunu anlamıyoruz. Sen neden söz ediyorsun? Bizi neye çağırıyorsun? Biz senin ne dediğini? Neye dâvet ettiğini anlayamıyoruz dediler. Halbuki Şuayb (a.s) onlar gibi bir insandı. Onların içinde yaşayan, onların dilini konuşan, kendi kardeşlerinden, kendi içlerinden bir elçiydi. Peki acaba niye anlayamıyorlardı Onun dediklerini? Anlıyorlardı hainler de kendilerini sorumluluktan kurtarmak için böyle diyorlardı. Çünkü Şuayb (a.s) onlara yanlışlarını söylüyordu, hayatlarını sorguluyordu. Bu yaptık-larınız yanlış diyordu. Sadece Allah’a kulluk edin, Allah’tan başkala-rından yüz çevirin diyordu. Bal gibi anlıyorlardı peygamberin dedik-lerini ama hayatlarının değişmesini, keyiflerinin kaçmasını isteme-dikleri için anlayamıyoruz diyorlardı.

Ekonomik insan olup çıkmışlardı. Ekonomiden, ekonomik büyümeden, paradan, altından, gümüşten başka bir şey düşünemeyen insanlar olup çıkmışlardı. Dünyanın ve dünyalıkların esiri ve sarhoşu olarak ne Allah’ı, ne peygamberi, ne daha önce helâk edilen toplumları duymayan, düşünmeyen bir toplum olmuşlar, cenneti ve cehennemi gündemlerinde düşürmüşler, hatırlamaz olmuşlardı.

İşte şu anda aynen onların sarhoşluğuna kapılıp parayı, ekonomik büyümeyi kıble edinmiş şu topluma peygamber gelse ne ya-zar? Kim dinler? Kim anlar peygamberi? Kimin gündeminde âhiret? Kimin gündeminde cennet, cehennem? Gündeminde olmayan bir konuyu nasıl anlayacaklar bu insanlar? Paradan bahsetsen, ekono-mik büyümeden bahsetsen, karıdan kızdan bahsetsen anlarız, ama bu dediklerine bizler çok yabancıyız ve anlayamıyoruz diyorlardı.

Yâni attan, arabadan, fabrikadan, çekten, senetten vakit bu-lamıyorlar ki Allah’la, Allah’ın elçilerinin mesajıyla ilgilenebilsinler. Şimdi adamlar dünya ekonomisine sahipken yanlış yoldasınız diyen bir peygamberi nasıl anlasınlar? Bu ekonomik saygınlıkları karşılık kendileri gibi bir ekonomik güce sahip olmayan birisini nasıl dinleyebilirlerdi? Şimdi böyle saygın bir hayatı bırakıp nasıl âhirete yönelebilirlerdi? Bu paranın, pulun, şöhretin, alkışın arasında

cennet hesabına nasıl girilebilirdi? İşte onun için diyorlardı ki ey Sâlih biz senin dediklerinden bir şey anlamıyoruz. İşte âyetin devamındaki şu sözleri de bunu açık açık ortaya koyuyordu:

Ey Sâlih, seni aramızda zayıf görüyoruz. Sen zayıfsın. Malın yok, mülkün yok, ekonomik gücün, siyasal gücün yok. Sen bizim aramızda zayıf birisisin. Doğru dürüst bir evin, bir araban, bir fabrikan, şirketin, holdingin, bir siyasi gücün yok. Sen nesin ki? Sen kim oluyorsun ki bizim hayatımıza karışıyorsun? Bizler şu anda dünya çapında ticaretlerimizle ülke ekonomisini elimizde tutuyoruz. Siyasi hayatta söz sahibi bizleriz. Ülke sorunları bizden sorulur. İnsanlar bizim ekonomik, siyasal ve askeri gücümüzün önünde eğiliyorlar. Sense çulsuzun tekisin, gelmiş bize ahkam kesiyorsun. Bizim yolumuza çomak sokmaya çalışıyor, bizim büyüme hedeflerimize engel olmaya çalışıyorsun diyorlar. Bakın bu sözleriyle Sâlih (a.s)ın sözlerini çok iyi anladıklarını ortaya koyuyorlar hainler. Anlıyorlar ama reddediyorlar. Sonra da şu tehditleri savurmaya başlıyorlar:

Ey Şuayb, eğer senin aramızda kavmin, kabilen, ailen olmasaydı seni taşlar, recm eder ve işini bitirir, sesini keserdik. Senin bizim üzerimize bir izzetin, bir gücün kuvvetin de yoktur. Bizimle baş edecek bir durumun yoktur senin. Onların bu tehditlerine karşı Şuayb (a.s) dedi ki:

92. "Ey Milletim! Benim taraftarlarım size göre Allah'tan daha mı değerlidir ki Allah'a sırt çevirdiniz? Doğrusu Rabbim yaptıklarınızı bilgisiyle kuşatmıştır" dedi."

Ey kavmim, ne oluyor size? Nasıl düşünüyorsunuz böyle? Nasıl diyebiliyorsunuz bunu? Yâni şimdi benim kabilem, benim ailem size Allah'tan daha mı güçlü geliyor? Allah'tan çekinmiyorsunuz da ailemden mi çekiniyorsunuz?

Evet ekonomiyi temel kabul eden, ekonomik gücü temel kabul eden insanlar kendilerinin güç ve kuvvetleriyle doğru orantılı olanlardan çekinirler. Eğer hayatlarında ekonomiyi değil de Allah'ı, Allah'a imanı temel kabul etseler o zaman zaten her şeyleri, tüm hedefleri, tüm hayatları boşa çıkacak.

Hayatlarında Allah'ın değer yargıları olmayacak ki kendi kendilerine oluşturdukları değer yargılarıyla bir yarışın içine girecekler ve insanlar arasında bir yer tutunabilsinler. Kendi değer yargılarıyla birilerine üstünlük taslayabilsinler.

Ama Allah'ın değer yargıları devreye girdi mi bu üstünlüklerinin orada beş para etmediği anlayacaklar ve rezil olacaklar.

O zaman tüm bu ekonomik kavgaları, siyasal ve askeri kav-gaları boşa çıkacaktır. Bu büyüme hedefleri hiç bir değer ifade et-meyecek, Allah'ın değer yargılarına göre çok küçük ve değersiz mahluklar olduklarını anlayacaklardır. Onun için reddediyorlar hainler ken-di yöntemleriyle, kendi değer yargılarıyla karşılarına çıkmayan Allah elçisini.

Öyleyse bizler de zinhar bu adamların kendi değer yargılarıy-la onların karşısına çıkmayacağız. Efendim bak bunlar zengin, bunların ekonomik güçleri var, bizler de bu adamların karşısına onların elindekilerle çıkmalıyız filân demeyeceğiz. Onların karşısına Allah'ın değer yargılarıyla çıkacağız, tıpkı işte bu sûrede anlatılan Allah elçileri gibi, bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım.

Allah'ı arkanıza mı atıyorsunuz? Allah'la ilginizi kesiyor mu-sunuz? Halbuki Rabbim sizi de yaptıklarınızı da kuşatmıştır. Nasıl unutuyorsunuz Allah'ı? Halbuki Allah sizi çepeçevre kuşatmıştır. Beni yalnız mı zannediyorsunuz? Beni sadece ailemle mi değerlendiriyorsunuz? Sizi kuşatan, size egemen olan, sizin her şeyinizden haberdar olan Allah'ın gücünden gafil misiniz? Aklınız yok mu sizin?

93. "Ey Milletim! Durumunuzun gerektirdiğini yapın, doğrusu ben de yapacağım. Kime rezil edici bir azabın geleceğini, kimin yalancı olduğunu bileceksiniz. Gözleyin, doğrusu ben de sizinle beraber gözlüyorum."

Öyleyse ey kavmim! Buyurun konumunuzun gereğini yapın! Haydi bulunduğunuz makam ve mekânda gücünüz neye yetiyorsa yapın! Öldürecek misiniz? Recm edecek misiniz? Asacak, kesecek, susturacak mısınız? Haydi elinizden geleni geri bırakmayın. Ben de yapacağımı yapacağım diye onlara hücuma geçer Allah'ın elçisi.

Artık aradan yıllar geçmiş, savaşın sonuna gelinmiş, son raunda ulaşılmış. Allah desteğindeki Şuayb (a.s) Allah'tan aldığı izzet ve şerefle onlara meydan okuyordu. Haydi buyurun ne yapacaksanız yapın, ben de yapacağımı yapıyorum diyordu. Çünkü Allah elçisinin Rabbine güveni tamdır. Allah'ın onları helâk edeceğine itimadı, tevekkülü tamdır. Onlar kendisini tehdit edince O da onları tehdit etti. Çok yakında rezil rüsva eden azabın kime geldiğini? Kimin galip, kimin mağlup olduğunu görecek ve bileceksiniz diyordu.

O zaman yalancı kimmiş bileceksiniz diyordu. Allah'a imanı temel kabul eden mi doğrudaymış? Yoksa ekonomik anlayışı hayatın temeli kabul eden mi doğrudaymış bunu yakında bileceksiniz diyordu. Ekonomik güce sahip olanlar mı üstünmüş? Her şeyi ekonomide görenler mi izzet ve şeref sahibiymiş?

Yoksa hiçbir şeyleri olmasa da Allah'a iman edenler mi? Yakında anlayacaksınız diyordu. İşte bu tartışmaların hemen ardından:
94. "Buyruğumuz gelince, Şuayb'ı ve beraberindeki inananları katımızdan bir rahmet olarak kurtardık. Haksızlık yapanları bir çığlık yakaladı, oldukları yere diz üstü çöküverdiler."

Ne zaman ki emrimiz geldi, Şuayb ve beraberindeki mü'min-leri katımızdan bir rahmetle kurtardık, zulmedenleri bir sayha yakaladı da oldukları yerde diz üstü çöküverdiler. Korkunç bir gürültü, korkunç bir ses, bir çığlık, bir zelzeleyle Şuayb (a.s) ın kavminin de defteri dürülüverdi. Medyen bölgesi, o büyük ticaret merkezi bir azap ve gazap ortamı oluverdi. Dünyanın en büyük ekonomik gücü tarihin karanlıklarına gömülüverdi.

Tıpkı öncekiler gibi ebedîyen kaybedenlerden oluverdiler. Ne ekonomik, ne siyasal, ne de askeri güçleri hiçbir işe yaramadı. İşte böylece kimim üstün, kimin alçak olduğu, kimin izzet ve şerefli, kimin izzetsiz ve şerefsiz, kimin kazanıp kimin kaybettiği ortaya konuverdi.

95. "Sanki orada hiç yaşamamışlardı. Bilin ki Semûd milleti Allah'ın rahmetinden uzaklaştığı gibi Medyen halkı da uzaklaştı."

Sanki onlar orada hiç yaşamışlar. Sanki orada hiç hayat sür-memişler, hiç şenlik yaşamamışlar. Sanki hiç oralara ticaret kervan-ları gelmemiş. Dikkat edin Medyen tıpkı Semûd'un Allah'ın rahmetin-den uzak olduğu gibi rahmetten uzak oldu. Medyen dünyada helâki tattığı gibi öbür tarafta da ebedîyen kaybedenlerden oldu. Onlar hayata veda edip giderlerken ekonominin üstünlüğü üzerine hayatlarını bina eden, ekonomik güçlerine güvenerek Allah'a savaş açan kıyâmete kadar gelecek tüm insanlığa bir mesaj sundular.

Gelin ey bizi takip edenler! Ey bizim gibi dünyayı kıbleleştirip Allah'ı unutanlar! Ey dünyaya tapınıp âhireti hesaba katmayanlar! Bizim durumumuza bakıp ibret alın. Nasıl ki bizi sahip olduklarımız kurtaramadıysa bilesiniz ki sizi de sahip olduklarınız kurtaramayacaktır. Kurtuluş Allah'a imandadır. Kurtuluş Allah ve peygamberlerin gösterdiği yolda yürümektedir, hayatın Allah'a teslimiyetin esas alınarak yaşanmasındadır diye insanlığa mesaj veriyorlardı.

Evet bir toplumun daha helâkine şahit olduktan sonra Rab-bimiz sanki insanlık tarihini gözümüzün önüne sunuyor. Nuh (a.s), Hud (a.s), Sâlih (a.s), İbrahim (a.s), Lût (a.s), Şuayb (a.s) la insanlık tarihinin birinci dönemi biterken

şimdi de karşımızda Mûsâ (a.s) var. Mûsâ (a.s) nın gönderildiği Firavun toplumu ve İsrâil oğulları. Bir kavgaya daha şahit olacağız. Bakın Rabbimiz onu da anlatmaya başlıyor:

96,97. "Andolsun ki Mûsâ'yı Firavun ve erkanına mûcizelerimizle, apaçık bir delil ile gönderdik. Firavunun buyruğuna uydular, oysa Firavunun buyurduğu sağduyuya uygun değildi."

Şüphesiz ki Biz Mûsâ'yı âyetlerimizle, mûcizelerimizle ve apaçık bir sultayla, apaçık bir haklılık ve delillerle Firavun ve toplumuna gönderdik. Rabbimizin Mûsâ (a.s)'a verdiği apaçık delil asa, Yed-i Beyza, Tur'da verilen âyetlerdir. Ama insanlar kendilerine gönderilen bu rahmet elçisine itibar etmediler, ona tâbi olmadılar, onu dinlemediler de Firavuna tâbi oldular, Firavunun emrine boyun eğdiler. Halbuki Firavunun emri, Firavunun yasaları, Firavunun hayat programı hiç de doğru değildi, hiç de hak değildi. Firavun doğru bir hayatın içinde değildi. Firavun Allah'a baş kaldıran, Allah'a isyan eden, kendi Rabliğini, ilâhlığını iddia eden, küfür ve şirk bataklığına gömülmüş bir zâlimdi.

İşte böyle insanları köleleştirip kendisine kulluğa, kendi yasalarını uygulamaya zorlayan bir zâlime ve toplumuna elçi olarak gelen Hz. Mûsâ onunla ve toplumuyla amansız biz savaş başlatır. Kitabımızın pek çok yerinde bu konu bize anlatılır. Ayrıntılarını önceki sûrelerde uzun uzun gördüğümüz bu savaşın son raundunu burada anlatıvermiş Rabbimiz.

98. "Firavun, kıyâmet gününde milletine öncülük eder, onları cehenneme götürür. Gittikleri yer ne kötü yerdir!"

Kıyâmet günü o hain kavminin önüne düşecek ve onları ateşe götürecek. Ateşte sulamaya, ateşte onların su ihtiyaçlarını giderme-ye götürecek. Onun mihmandarlığında gidilen o ateş, o cehennem ne kötü bir yerdir? Eğer insanlar yaratıcılarına kulluğu bırakırlar da kendilerine rablik, ilâhlık iddiasında bulunan Firavunları dinlerler, Firavunlara itaat ederler, Firavunların yasarıyla bir hayat yaşamaya kalkışırlarsa elbette onlar da o Firavunların gittiği yere gideceklerdir. Dünyada Firavunları önlerine geçirenlerin, Firavunlar rehberliğinde bir hayat yaşayanların öbür tarafta da Firavunların arkasında, Firavunların rehberliğinde cehenneme gideceklerdir.

İşte o gün insanlar kendilerine gönderilen Allah elçisine tâbi olmadılar, Allah elçisi rehberliğinde bir hayata yanaşmadılar da Firavunun peşine düştüler. Tabii Firavun da bu gönüllü kullarını küçümsedi ve onların düşüncelerine inanışlarına ve değer yargılarına ipotek koydu. Siz de böyle inanacaksınız! Siz

de böyle benim gibi düşüneceksiniz diyerek onları kendisi gibi düşünmeye, kendisi gibi inanmaya zorlayarak, kendi anlayışını zorla onlara empoze etti. Sizler beni dinlemek zorundasınız. Benim dediklerimin dışına çıkmamak zorundasınız. Sizin nasıl düşüneceğinizi? Nasıl inanacağınızı ben bilirim! Nasıl giyineceğinizi ben belirlerim! Siz anlamazsınız diyerek onları aptal yerine koydu.

Şimdi de öyle değil mi? Şimdi de aynı şeyleri söylemiyorlar mı Firavunlar? Sizler anlamazsınız! Sizler bilmezsiniz! Sizler bizi dinlemek zorundasınız! Eğer okulu bitirmek istiyorsanız, eğer diploma al-mak istiyorsanız, eğer dükkan açmak istiyorsanız, eğer bakan olmak, dekan olmak istiyorsanız, müdür olmak, doçent olmak istiyorsanız, sanayici olmak istiyorsanız benim dediğimi yapacak ve benim sözümden çıkmayacaksınız. Şöyle şöyle davranmadan, şunları şunları yapmadan bunları yapamazsınız diyerek şu anda bu Müslümanlarla alay eden, onların her tür özgürlüklerine ipotekler koyanlar da aynı şeyi yapmıyorlar mı? Ama tabii Allah'a ve elçisine itaatten çıkıp Firavunlara kulluğa yönelen insanlar bunu hak ediyorlar.

Yâni eğer onlar onlara değer vermeseler yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Zaten zâlimin yanı başında ona koltuk değnekliği yapan mazlum olmasa, zâlim asla ayakta duramaz. Zâlimin varlığı mazlumun varlığına bağlıdır. Bu tür sahte Rablerin hayatını sürdüren mazlumun varlığıdır.

99. "Hem burada ve hem kıyâmet gününde lânete uğ-ratılırlar. Bu ne kötü bir bağıştır!"

Bu dünyada onlara lânet olduğu gibi kıyâmet gününde de onlara lânet üstüne lânet var. Yaptıklarına karşılık kıyâmet gününde onlara ateş ikram edilecek, dayanılmaz azaplar ikram edilecek. İnsanlara rablik ve ilâhlık iddiasında bulunan bir sahte tanrıya ve o tanrılara itaat eden, onların istediği gibi bir hayat yaşayan zavallı kul-larına bitmeyen, tükenmeyen azaplar var. Tanrılar da, kulları da birlikte cehenneme gidecekler ve buradaki beraberliklerini orada da sür-dürecekler cehennem azabının içinde.

100. "Ey Muhammed! Bu sana anlattıklarımız, kasabaların başından geçenlerdir. Onların bir kısmı hâlâ duruyor, bir kısmı ise silinip gitmiştir."

İşte ey peygamberim bu haberler, bu gaybî bilgiler, bu başka hiçbir kaynaktan öğrenme imkânına sahip olmadığın kasabaların, şehirlerin haberleridir. Bin yıllar önce yaşamış Nuh kavminin, Âd kav-minin, Semûd'un haberleri. İşte biz bunları sana anlatıyoruz. Biz bunları sana kıssa ediyoruz ki onlardan kimilerinin izleri, kalıntıları hâlâ duruyor, kimilerinin emareleri de silinip gitmiş. Hepsi sana haber verdiğimiz bir helâk yasasıyla yok olup gitmişler. Hani nerede onlar şimdi? O uzun ömürlerine güvenerek peygamberlerine kafa tutan Nuh kavmi nerede? Yeryüzünün en süper gücüne

sahip olan, 30,40 metre boyundaki tuttuğunu deviren o büyük teknolojinin sahibi Âd kavmi nerede? Dünyayı kıbleleştiren, yeryüzüne kazık çakma sevdasına kapılan, yeryüzünde Allah'a, Allah'ın âyetlerine, Allah'ın elçilerine ha-yat hakkı tanımayan o Semûd nerede?

İşte hepsi yok olup gitmişler. Şehirlerinde, saraylarında, köşklerinde baykuşlar ötüyor şimdi. Cinsel ahlâksızlığı peygamberin misafirleri meleklere saldıracak boyuta ulaştıran Lût kavmi şu anda Lût gölünün altında yatıyor. Hani onlardan bir hareket, bir ses bile duyul-muyor. O rablik ve ilâhlık iddiasında bulunan Firavun Kızıl denizin altında yatıyor. Hangi hatıra kalmış kendisinden? Ama şunu kesinlikle bilesiniz ki:

101. "Onlara Biz zulmetmedik, fakat onlar kendilerine yazık ettiler. Rabbinin buyruğu gelince, Allah'ı bırakıp taptıkları tanrılar kendilerine bir fayda vermedi, kayıplarını artırmaktan başka bir şeye yaramadı."

Biz onlara zulmetmedik. Onlar kendi kendilerine zulmettiler. Kendi kendilerini harcadılar onlar. Onlar kendilerini Rablerine kulluk ortamından çıkararak kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde, Firavunlar istikâmetinde bir hayat yaşayarak kendilerini bozuk para gibi harcadılar. Allah asla zâlim değildir. Zâlim olanlar kendileridir. Zulmeden de kendileri, zulmettikleri de kendileridir. Bu insanlar kendilerinin hem zâlimi hem de mazlumudurlar. Her bir dönem uyarıcılar göndererek onları azapla, cehennemle, cennetle uyarmıştır Rabbimiz. Ama onlar ateşi tercih etmişler, cehennemi tercih etmişler Rabbimiz de onların hür iradeleriyle yaptıkları bu tercihlerini onaylamıştır. Bu âyetlerde gördüğümüz helâkler Allah'ın keyfi hareketi değildir. Onlar nefislerine zulmettikleri için helâk edildiler.

Onlar bu dünyada helâki yudumlarlarken Allah berisinde dua ettikleri, sözünü dinleyip arzularına tâbi oldukları ilâhlarının da kendilerine bir faydası olmadı. Allah'ın emri geldikten sonra Allah berisinde tapındıkları ilâhları onlara hiçbir şey sağlayamadı.

Öyleyse ey insanlar, nereye gidiyorsunuz? Hangi tarafı tercih ediyorsunuz? Batanların yolunu mu? Kurtulanların yolunu mu? Nuh kavminin batanları gibi mi yaşıyoruz? Yoksa Nuh (a.s) ve beraberindeki Müslümanlar gibi mi? Âd kavmi gibi dünyayı kıble mi ediniyoruz? Dünyada hiç ölmeyecekmiş gibi plan program mı yapıyoruz? Semûd kavmi gibi hayırlıyı hayırsız, hayırsızı hayırlı mı görüyoruz? Allah'ın âyetlerine onlar gibi ilgisiz veya düşmanca bir tavır mı sergiliyoruz? Yoksa Sâlih (a.s)ve beraberindeki Müslümanlar gibi mi davranıyoruz? Lût kavmi gibi ahlâksız bir hayatın adamı mıyız? Yoksa Lût (a.s) ve beraberindeki Müslümanlar gibi iffet ve haya sahibi miyiz? Medyen-liler gibi

ekonomik bozukluğu Allah'a ve peygambere kafa tutacak boyutta doruklaştıranlardan mıyız? Yoksa Sâlih (a.s) gibi mi? Haya-tımız helâk olanlara mı benziyor yoksa kurtulanlara mı? Yolumuz Firavun yoluna, tavrımız Firavun tavrına mı benziyor? Yoksa Mûsâ (as)'ın yoluna mı? Durumumuzu, konumumuzu iyi belirlemek için bu âyetlerle bilgilenmemiz ne kadar? Bunu çok iyi düşünmek zorundayız. Değilse siz bilirsiniz:
102. "Allah, kasabaların zâlim halkını yakalayınca, böyle yakalar; yakalaması da şiddetli ve elimdir."

Rabbinin zâlimleri yakalayışı işte böyledir. Zâlim olan, Allah'a, Allah'ın âyetlerine, Allah'ın elçilerine zulmeden, kendilerini Allah'a kulluk ortamından kopararak kendi kendilerine zulmeden köyleri, ka-sabaları kentleri Rabbin işte böylece yakalayıverir, işlerini bitiriverir. Unutma ki Rabbinin yakalaması çok şedittir. O'nun yakalaması karşısında hiçbir güç ve kuvvet duramaz, hiç kimse kurtulamaz. Bazen bir rüzgarla, bazen bulutla, bazen bir ses, bir sayha, bir çığlıkla, bazen suyla, bazen bir sinekle, bazen bir denizle bazen da birkaç tane melekle yakalayıverir Allah.

Tarih bunun şahitleriyle doludur. Allah'la savaşa tutuşan za-limlerin hepsi de sonunda mağlup oldular. Hepsi de ellerindeki güç ve kuvvetlerinin, imkân ve saltanatlarının hiçbir işe yaramadığını gördüler. Hiç birisi Allah'ın âyetlerini yalanlamalarının ve onlarla savaşa tutuşmalarının karşılığı olarak Allah'ın kendilerine takdir buyurduğu azaptan kurtulamadılar.

103. "Âhiretin azabından korkanlara, bunda, hiç şüphesiz ibret vardır. Bu, insanların toplanacağı gündür; bu, görülecek bir gündür."

İşte âhiretin azabından korkanlar, âhiretin hesabından endişe duyanlar için bunlarda âyetler, ibretler, uyarılar vardır. O âhiret günü öyle bir gündür ki tüm insanlık onda toplanacaktır. Ve o gün şahitlerin hazır edilip dinlenecekleri de bir gündür. Arz şahit, sema şahit, melekler şahit, insanlar şahit, insanların azaları şahit. İşte tüm bu şahitlerin şehadeti altında herkesin hesapların açıktan açığa görüleceği bir gündür o gün.
104. "Biz, o günü, ancak belli bir süreye kadar geciktiririz."

Ve biz o günü, o hesap kitap gününü belli bir ecele kadar tehir ediyoruz. Biz o gün için belli bir zaman tayin ettik. Eğer Biz böyle bir karar vermiş olmasaydık çoktan bu zâlimlerin işlerini bitirirdik. Bu emir sadece Allah'a aittir. Bu emri verecek olan sadece Allah'tır. Ne melekler, ne Cebrâil, ne İsrâfil, ne peygamber hiç kimse bilemez bunu. Zamanını vaktini bilmesek de bizler kesinlikle şunu biliyoruz ki attığımız her adımla, aldığımız her nefesle ona doğru yaklaşmaktayız. Her saniye ona biraz daha yaklaşıyoruz.

105. “O gün gelince, Allah'ın izni olmadan hiç kimse konuşamaz; içlerinde bedbaht olanlar da, mes'ud olanlar da vardır.”

O gün geldiği zaman, o kıyâmet günü, o hesap günü, o azap, o mükafat günü gelip çattığı zaman Allah’ın müsaadesi olmadan hiçbir kimse konuşamaz. Hiç kimse konuşmaya muktedir olamaz. Herkes Allah’ın hükmüne teslim, herkes Allah’ın hükmüne boyun bükmüş, herkes Allah huzurunda suspus olmuş. Hiç kimsenin Allah’ın kararına isyan etme, kafa tutma gücü de, yetkisi de yoktur. İbadet etme, kulluk etme hakları da bitmiştir, isyan etme hakları da bitmiştir. Kimileri mesut, kimileri de bedbahttır o gün. Kimileri kazanmış, kimileri de kaybetmiştir o gün.

İşte sûrenin önceki bölümlerinde kaybedenleri, kazananları anlatmıştı Rabbimiz. Âdem (a.s) dan bu yana Müslümanlar hep ka-zanmışlar, kâfirler de hep kaybedenler olmuşlardı. Orada da kaza-nanlar, mes’ud olanlar Müslümanlar, bedbaht olanlar, hüsrana mahkum olanlar kâfirler ve zâlimler olacaktır. Dünyada da bunun örneğini sunuyordu Rabbimiz.

106. “Bedbaht olanlar cehennemdedirler. Onlar orada ah edip inlerler.”

Şakiler, bedbaht olanlar, kem talih olanlar, analarından do-ğumlarıyla birlikte şakilik, bedbahtlık yolunu seçen, Allah’a isyan yolunu seçenler var ya, onlar cehennemdedirler. Onların ateşin için-dedirler ve onlar için korkunç bir soluma vardır. Bir soluk alışverişleri var ki; korkunç. mu korkunç, iğrenç mi iğrenç. İnsanın yüreğini hoplatan bir ah edip inlemeleri vardır orada onların. Ah! Keşke dünyada böyle bir hayatın adamı olmasaydık! Ah! Keşke kendimizi Rabbimize kulluk ortamından uzaklaştırmamış olsaydık. Ah! Vah! Keşke Rabbi-mizin kitaplarına ve elçilerinin dâvetlerine kulak verseydik. Keşke kendi hevâ ve heveslerimiz istikâmetinde bir hayat yaşamamış olsaydık diye bir ahu figanları olacak ki çok korkunç.

107. “Rabbinin dilemesi bir yana, gökler ve yer durdukça, orada temelli kalacaklardır. Rabbin, şüphesiz, her istediğini yapar.”

Onlar orada ebedîyen kalacaklar. Gökler ve yer durdukça cehennemde ebedîyen kalacaklar, ancak Allah’ın diledikleri müstesna. Evet Allah’ın dilemesi, ya da Allah’ın diledikleri müstesna orada ebedîyen kalacaklar onlar. Demek ki âyet-i kerîmenin ifadesinden anlı-yoruz ki cehennemde ebedîyen kalmayanlar da olacaktır. Demek ki kimileri belli bir süre yandıktan sonra oradan çıkarılacaktır. Bunlar Müslümanların günahkârlarıdır. Onlar orada günahları kadar yandıktan sonra çıkarılacaklardır biliyoruz. Sünnet bunun böyle olduğunu haber verir.

İşte Rablerinin hükmüne boyun bükerek birileri gitti cehenneme. Halbuki dünyada ne saltanatları vardı, ne güçleri vardı, ne zevk-ü sefaları vardı. Ama orada her şey bitti. Hiçbir varlıkları onlara fayda vermedi.
108. "Mes'ud olanlar ise cennettedirler. Rabbinin dilemesi bir yana, sonsuz bir lütuf olarak, gökler ve yer durdukça, orada temelli kalacaklardır."

Ama beri tarafta mesutlara, bahtiyarlara, Müslümanlara ge-lince onlar da cennettedirler. Onlar da O cennette gökler ve yer durdukça kalacaklardır. Rabbin dilemesiyle. Hayat Allah'ın dilemesiyle ebedîleşecek. Allah kime ebedî bir mükafat, kime ebedî bir ceza vermişse onların bu hakkı doğmuş olacaktır. Bu hak sadece Allah'ın elindedir. İşte bitmeyen, tükenmeyen, kesintiye uğramayan bir atâ, bir mükafattır. Öyleyse ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları sakın ha:
109. "Ey Muhammed! Bu putperestlerin taptıklarının bâtıl olduğunda şüphen olmasın; daha önce babalarının tapmış oldukları gibi onlar da taparlar. Onlara paylarını şüphesiz eksiksiz olarak ödeyeceğiz."

Bu insanların, bu müşriklerin, bu kâfirlerin Allah'ı bırakıp da tapındıklarından şüpheye düşme. Bunlar sapıktırlar, bunlar yanlış yol-dadırlar. Bunlar bilgisizce atalarının yolunun takip eden insanlardır. Ataları daha önce neye tapınmışlarsa, ataları neyi putlaştırmışlarsa, ataları nasıl bir yanlış yola girmişlerse onlar da atalarının aynı yanlışlarını sürdürüyorlar. Şunu kesinlikle bilesiniz ki onlara yaptıkları bu sapıklıklarından meydana gelen nasipleri eksiksiz ödenecektir. Yaptıklarının karşılığı tastamam ödenecektir onlara.

Öyleyse ey peygamberim ve ey Müslümanlar bu karşınızdaki kâfirlerle, müşriklerle vereceğiniz savaşı Allah vahyiyle Allah bilgisiyle, Allah desteğiyle götürmek zorundasınız. Kâfirlerin size karşı kullandıkları hayali güçleri, baskıları karşısında, Allah'ın kendilerine verdiği geçici yetkileri karşısında sakın onların bir güçlerinin kuvvetlerinin olduğu zehabına kapılmayın. Siz kendinizi Allah'a teslim edin diyor.

Kâfirlerin bu geçici güç ve kuvvetlerinin karşısında peygamberin bile bir etkilenmesi söz konusu olabilir. Rabbimiz buyuruyor ki sakın ha onların tanrılarını, ibadetlerini bir şey görme. Onların tüm hayatları, tüm yaptıkları yanlıştır, sapıklıktır, ne kendilerinin ne de tanrılarının sana verebilecekleri hiç bir zararları yoktur. Bu konuda zerre kadar bir endişen, bir kuşkun olmasın. Sen Rabbine kul olduğun sürece, Rabbinin istediği gibi bir hayat yaşadığın sürece sen doğrudasın. Onların dayandıkları hiç bir şey yoktur. Onlar sadece babalarının yoluna dayanıyorlar. Kör bir taklidin peşindedirler. İşte şu anda da bakıyoruz yeryüzünün neresinde bir kâfir, bir müşrik varsa mutlaka kendilerinden öncekilerin şirkini, küfrünü devam ettirmekten başka yaptıkları bir şey yoktur.

110. “Andolsun ki, Mûsâ'ya Kitap verdik; onda ayrılığa düştüler. Eğer Rabbinin verilmiş bir sözü olmasaydı, aralarında çoktan hükmedilmiş olurdu. Doğrusu onlar, Kitabın Allah katından olduğunda şüphe ve endişe içindedirler.”

Burada tekrar Mûsâ (a.s)’a dönüldüğünü görüyoruz. Firavunun helâkinden sonra Mûsâ (a.s)’a Tevrat’ın verilmesiyle yeni bir çağ başlamıştır. Bu yeni çağın özelliği kitaplar dönemidir. Müslümanların yeryüzünde özgürlük döneminin başladığı bir dönemdir bu dönem. Bundan önce insanlık tarihinde herhangi bir kitap göremiyoruz. Peki bundan önceki elçilere vahiy gelmedi mi diyeceğiz? Hayır, tarihin hiçbir döneminde insanlık vahiyden mahrum olmamıştır. Ama bundan önce elçilere sözlü vahiyler geliyordu. Sözlü vahiyler, yahut sahifeler söz konusudur.

Allah’tan gelen bu sözlü vahiylerle peygamberler hareket ediyorlar ve bu vahiy nîmetinden insanları istifade ettiriyorlardı. Ama Rabbimizin bu sûresinde ve kitabımızın öteki sûrelerinde anlattığı bu helâklerden sonra, en son Mûsâ (a.s) nın suhuf’u döneminde de Firavun ve hempaları denizde boğuldu, İsrâil oğulları sağ salim karşıya geçtiler, işte bu zamandan itibaren Mûsâ (a.s)’a Tevrat verildi ve artık insanlık kitaplı bir döneme girmiş oldu. Artık bundan sonra toplumlar Allah’tan bir azapla helâk olmayacaklar, o zâlimlerin hakkından Müslümanlar gelecek ve Rabbimiz Müslümanlar eliyle kâfirlerin ve zâlimlerin cezasını verecek.

İşte Mûsâ (a.s)’a Tevrat veriliyor, o kitap konusunda da in-sanlar ihtilâfa düşüyorlar. tâbi o dönemde olmuyor da bu iş, kitabın gelişinden yıllar sonra insanlar o kitap hakkında kuşkuya düşüyorlar. Kitabı terk ediyorlar, kitapsız bir hayatı tercih ediyorlar. Eğer Rab-binden bir hüküm olmamış olsaydı, elbette Allah onların aralarında hemen hükmünü verirdi. Onların hemen defterini dürerdi, ama Allah verdiği hüküm gereği, koyduğu yasa gereği onları hemen yok et-meyip mühlet tanıdı. Kitabı kabul edip etmemelerinin sonucunu âhi-rete bıraktı. Dileyen kitaba iman eder, kitapla hayatını düzenler Cen-nete gider, dileyen de kitapsızlığı tercih eder ve sonunda Cehen-neme gider buyurarak onlara bu hayatta imkân ve fırsat tanıdı Allah.

111. “Rabbin, onların işlerinin karşılığını elbette tamamen verecektir. O, şüphesiz, onların yaptıklarını bilir.”

Rabbin onların her birine amellerinin karşılığını verecektir. Zaten yaşanılan bu hayatın manası da budur. Burada bu hayat bunun için vardır. Kim nasıl bir hayat yaşayacak? Kim güzel ameller işleyecek? Kim Rabbini razı edecek? Kim de kötü ameller işleyerek imtihanı kaybedecek? İşte bu dünya, bu hayat bunun için vardır. Hayatın sebebi de budur, öte âlemde dirilişin sebebi de

budur. İnsanlar bu dünyada kendilerine tanınan imtihan süresi içinde yaptıklarının karşılığını görmek için dirilecekler.

Allah'a isyan ya da itaatle bir dünya hayatı yaşayan insanlar, Tevrat'ı kabul eden ya da etmeyenler, İncili kabul edenler ya da etmeyenler, Kur'an'ı kabul edenler ya da etmeyenler yaşadıkları bu ha-yatın sonunda tekrar dirilecekler ve Allah'ın bu dünyada kendilerine verdiği özgürlükle bu tercihlerinin karşılığını göreceklerdir. Allah hiç kimseyi bu dünyada imana, ya da küfre zorlamadı. İmanı da, küfrü de, cenneti de, cehennemi de kendi hür iradeleriyle kazanmaları için onlara fırsat tanıdı. Eğer Bana kul olur, Benim istediğim gibi Müslü-manca bir hayat yaşarsanız cennete gidersiniz, aksini yaparsanız cehenneme gidersiniz dedi. Ne yaparsanız, neyi tercih ederseniz mutlaka onun karşılığını göreceksiniz buyurdu. Hiçbir kimseyi karşılıksız bırakmadığını bildirdi.

Evet Allah insanların yapıp ettiklerinin tümünden haberdardır. Herkesin yaptığını bilmektedir. Her şey Levh-i Mahfuz'da yazılıdır. Melekler yaptığımız her şeyi yazmaktadırlar. Allah'a gizli kalacak hiç bir şey de yoktur.
112. "Ey Muhammed! Sen, beraberindeki tevbe edenlerle birlikte emrolunduğun gibi dosdoğru ol. Aşırı gitmeyin, doğrusu Allah yaptıklarınızı görür."

Ey peygamberim, sen emrolunduğun şekilde dosdoğru ol. Ve yanındaki tevbe edenlerle birlikte dosdoğru ol. Sakın azgınlaşma. Sakın azgınlardan, azgınlığı seçenlerden olma. Muhakkak ki Allah yaptıklarınıza Basîrdir. Allah yaptıklarınızı görmektedir. İşte Rasu-lullah efendimizin bizzat kendi beyanlarıyla onu ihtiyarlatan bir âyetle karşı karşıyayız. Beni Hud ve kardeşleri ihtiyarlattı buyurur Allah'ın Resûlü. Rasulullah efendimizin başındaki saçları ağartan sûre ve o sûrenin bu âyetidir. Ulemâ bu konuda der ki, Allah'ın Resûlünü ihti-yarlatan Hud sûresinin işte bu 112. âyeti ve ahavatından maksat da Şûrâ sûresinin 15. âyetidir. Oradaki âyet de şöyleydi:

"Ey Muhammed! Bundan ötürü sen birliğe çağır ve emrolunduğun gibi dosdoğru ol; Onların hevâ ve heveslerine uyma ve şöyle söyle: "Ben Allah'ın indirdiği kitaba inandım ve aranızda adâletle hükmetmekle emrolundum. Allah bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbinizdir. Bizim işlediklerimiz bize, sizin işledikleriniz de sizedir. Bizimle sizin aranızda tartışılacak bir şey yoktur. Allah hepimizi bir araya toplar, dönüş onadır."
(Şûrâ 15)

İşte Allah'ın Resûlünün sakallarının ve saçlarının ağarmasına sebep olan âyetler bunlardı. Her iki âyette de ona diyordu ki Rab-bimiz: "Ey Resûlüm! Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!" Allah senden nasıl olmanı istiyorsa öylece ol!

Allah senden nasıl bir kulluk istiyorsa öylece Rabbine kulluk yap! Kıyâmete kadar tüm insanlığa örnek olacak bir şekilde yamulmadan, inhiraf etmeden, eğrilmeden, kaçamak yapmadan, yan çizmeden Rabbinin emirlerini yerine getir! Tüm insanlığa örnek olacak dosdoğru bir Müslümanlık sergile diyordu. İmanıyla, takvasıyla, teslimiyetiyle, ameliyle, bireysel, sosyal ve ailevî yönüyle kıyâmete kadar tüm insanlığa örnek olacak Müslümanca bir yaşantı biçimi sergile. İnsanlığın örnek alıp uyguladıkları zaman cennete, reddettikleri zaman da cehenneme gidecekleri bir örnek kulluk sergile. Bu yolun pratiğini ortaya koy diyordu Rabbimiz ona. Gerçekten kolay bir şey değildi bu. Ama bu zoru başarmalıydı Rasulullah efendimiz. Bu zorda yardımcısı, destekçisi Allah'tı ve Rabbimiz yardım etti ona.

Allah peygamberinden böyle bir teslimiyet, böyle emrolundu-ğu gibi bir dosdoğru oluş istiyordu. Ama bu peygamber için zor değildi. Zira Allah'ın Resûlünde hiç eksiklik yoktu. O bunu yerine getirme konusunda kesinlikle yorulmamıştır.

Vakıa, biliyoruz ki vahyin gelişi Allah'ın Resûlünü yoruyordu. Âyetlerle karşı karşıya gelişi onu sarsıyordu. Zira o mütekelliminden dinliyordu onu. Allah'ın Resûlü Kur'an âyetlerini bizzat o âyetlerin mütekellimi olan Allah'tan dinliyor, bizzat O'ndan ahz ediyordu. Nitekim bir defasında bir sahâbenin dizindeyken vahiy gelmişti de o sahâbe sandım ki dizim felç oldu, kemiklerim eridi zannettim demiştir. Yine Kusva isimli devesinin üzerindeyken bir defasında toptan En'âm sûresi nâzil olmuştu da devenin ayakları kuma gömülüvermişti. Yine Ayşe annemiz ve diğer sahâbenin rivâyetlerine bakılırsa kış gününde vahiy gelirken Allah'ın Resûlünün mübarek yüzlerinde buram buram ter görünürdü.

Evet vahyin gelişi peygamberimizi yoruyordu ama bütün vahiy için geçerliydi bu. Bütün âyetler için geçerliydi. Halbuki burada asıl onu ihtiyarlatan bölümün:

"Peygamberim! Sen beraberindeki tevbe edenlerle beraber emrolunduğun gibi dosdoğru ol!"

İfadesiydi. Yâni sen dosdoğru ol! Ama seninle beraber olan-ları da, sana tâbi olanları da kendin gibi dosdoğru hale getir! Seninle birlik olanlar da aynen senin gibi dosdoğru olsunlar! İfadesiydi onu ihtiyarlatan. Allah'ın Resûlü zaten kendisi dosdoğruydu, ama kendisine tâbi olanları da aynen kendisi gibi dosdoğru yapma derdi var ya, işte Allah'ın Resûlünün belini büken dert buydu. Onu ihtiyarlatıp saçlarını ağartan endişe buydu işte. Sadece kendisinin doğruluğu istenseydi iş kolaydı, ama beraberindekileri de dosdoğru hale getirilmesi isteniyordu ondan.

Evet yanındakileri dosdoğru hale getirme derdi Allah'ın Re-sulünün bile belini bükerken, onun mübarek saçını, sakalını ağar-tırken ya biz ne yapacağız? Ya bizim beraberimizdekiler? Ya bizim çevremizdekiler? Ya bizim hanımlarımız? Ya bizim analarımız? Ba-balarımız? Ya bizim çocuklarımız? Ya bizim komşularımız? Ya bizim dükkanımızdakiler? Biz de aynen Allah'ın Resûlü gibi onları da dosdoğru hale getirme derdiyle uykularımızı kaybedecek duruma gelebildik mi? Biz de bunun sorumluluğunu omuzlarımızda hissedebildik mi? Çevremizdekilerin dirilmeleri adına çareler aramaya koşabildik mi? Yoksa ne yapayım beceremiyorum diyerek yan çizme ye mi kalkıştık? Yoksa onları diriltme konusunda bir kaç gün uğraştık da sonunda usanıp bunlar adam olmuyorlar diye kırıp döktük mü onları? Allah'ın Resûlünün elinde de vardı kırıp dökmek ama Allah'ın Resûlü bunu asla kullanmamıştır. Taif'ten dönüşünde kan revan içinde bile meleğin kendisine teklifi karşısında onun cevabını çok iyi biliyoruz. Nesillerinden bir tek kişi bile iman edecekse ya Rabbi onları helâk etme! diyordu.

Öyleyse biz de ana babalarını kaybettiklerimizin çocuklarını kazanmaya çalışalım. Mü'minleri müminleştirmede, kâfirleri İslâmlaş-tırmada Allah'ın Resûlü ne kadar harisse biz de öyle olmaya çalışalım. Allah'ın Resûlünün belini büken sorumluluğu biz de üzerimizde hissedelim. Çoluk çocuğumuzu, hanımlarımızı, komşularımızı, arkadaşlarımızı İslâmlaştırma derdi bizim de belimizi büksün. Biz de hem kendimizi dosdoğru yapmaya, hem de çevremizdekileri dosdoğru hale getirmeye çalışalım. En büyük derdimiz bu olsun.

Dosdoğru olma bize Fâtihayı hatırlatır. Orada dosdoğru yol Kur'andı, Kur'an'ın hidâyetine tâbi olmaktı. O halde peygamber (a.s) da onun yolunun yolcusu olan bizler de sürekli bu kitapla beraber olacak, yolumuzu bu kitapla bulacak ve bu kitabın tarif ettiği gibi dos-doğru olmaya çalışacağız. İşte bu dosdoğru olmanın en önemli gereklerinden birisi bundan sonraki âyette ortaya konuyor. Bunun için ne yapılacakmış? Bakın Rabbimiz şöyle anlatıyor:
113. "Haksızlık yapanlara yönelmeyin, yoksa ateş size de dokunur. Sizin Allah'tan başka dostunuz yoktur; sonra, yardım da göremezsiniz."

Sakın ha sakın zâlimlere yönelme! Zâlimlerden yana olma! Zâlimlere meyletme! Zâlimlerle beraber olup onları savunma! O zaman kesinlikle bilesiniz ki ateş size dokunuverir. Ateş ashabından oluverirsiniz. Sakın ha sakın ey peygamberim ve ey peygamber yo-lunun yolcuları zulümden yana olmayın. Zulümden ve zâlimden yana bir tavır sergilemeyin. Müslüman hiçbir zaman zâlimden yana olamaz. Hayatta adâlet ve hak hakim olacaktır. Çünkü hayatın sahibi olan Allah Âdil ve Haktır.

Öyleyse Allah'a, Hak olan Allah'a iman eden Peygamber ve Müslümanlar hakça bir hayat yaşamak zorundadırlar. Günah işle-yerek, hainlik yaparak, Allah'a kulluktan çıkarak kendi kendilerine zul-metmekte olan, hainlik eden, hainliklerinde ısrar eden, tevbe ederek hainliklerinden vazgeçmeyen kimselerle beraber olan, onların zulümlerine destek olanlar elbette sonunda onların gittikleri Cehenneme gideceklerdir. Böyle insanları Allah sevmezken, bir Müslüman nasıl sevebilir? Allah'ın müdafaa etmediklerini bir Müslüman nasıl müdafaa edebilir?

Evet Allah'a karşı, peygambere karşı, Allah'ın kitabına karşı, mü'minlere karşı, paralarına karşı, mallarına karşı, hanımlarına ve çocuklarına karşı zâlim davranan, yapmamaları gerekeni yapan, her şeye zulmeden onlarla ilişkilerini Allah'ın istediği gibi ayarlamayan, Allah'ın kendisine emânet ettiği dine karşı zâlim davranan, tüm emânetlere hıyanet eden, emânetlerle alâkalı emânetin sahibinin dis-kalifiye ederek yaşayan insanlara gerek zâlim davrandıkları konularda, gerekse başka konularda asla destek olmayacağız. Zulümlerine ve hıyanetlerinde yardımcı olmayacağız.

Bakın Rabbimiz peygamberini şiddetle uyarıyor bu konuda. Biz biliyoruz ki Rasulullah efendimiz asla zâlimlere meyletmedi. Asla zâlimlerden yana olmadı. Biz Müslümanlar bu konuda çok titiz davransınlar diye onun şahsında bu uyarısını bize ulaştırıyordu Rabbi-miz.

Bunlar egemendir diye, bunlar güç ve kuvvet sahibidir diye, bunların ekonomik, siyasal ve askeri güçleri var diye zâlimlerin emrine girmeyecek Müslümanlar. Zâlimlerin zulümlerine destek vermeyecekler. Peygamber ve Müslümanlar hakkın yanında, adâletin yanında, zayıfların yanında yer alacaktır. Peygamber ve Müslümanlar toplum içinde Allah'ın istemediği tüm sınıf ayırımlarını bir kenara atarak tavırlarını Allah'tan, adâletten, haktan yana belirleyecekler.

Eğer Allah'ın razı olmadığı bir tavır sergilerseniz, haktan yana, adâletten yana değil de güçlülerden yana, egemenlerden yana, zenginlerden ve zâlimlerden yana bir tavır sergilerseniz, zâlimlerle beraber olur, onlara destek olursanız, onların destekçisi olursanız kesinlikle bilesiniz ki Ben sizin dostunuz ve yardımcınız değilim diyor Rabbimiz. Sizin Allah'tan başka dostlarınız yoktur. Sonra yardım da olunmazsınız. Kendinize bir yardımcı da bulamazsınız. Allah desteğini kaybetmiş bir kimseye kim yardım edebilecek?

Evet demek ki dosdoğru olmanın yolu kâfirlere, zâlimlere destek olmamaktan, onlara meyletmemekten, onlardan uzak durmaktan geçmektedir. Sonra bu iş için bir de şuna dikkat edin:

114. "Gündüzün iki ucunda ve gecenin gündüze yakın zamanlarında namaz kıl. Doğrusu iyilikler kötülükleri giderir. Bu, öğüt kabul edenlere bir öğüttür."

Gündüzün iki tarafında, yâni sabah ve akşam ve geceye yakın zamanlarda namazı ikâme edin. Beş vakit namazı ikâme edin. Çünkü muhakkak ki iyilikleriniz kötülüklerinizi giderir. Hasenatınız seyyiatınızı yok eder. İşte bunun için bize namazı emrediyor Rabbimiz. Bize olan sonsuz rahmetinin gereği namazı emrediyor. Namazların arasında işlenen günahların silinmesi için gösteriyor bize namazı. Namaz iki namaz arasındaki günahların affına sebeptir. Görüyor musunuz? Rabbimiz bize rahmeti gereği bir günün aralarını namazlarla ayırmış ve o zamanlar içinde işlediğimiz günahları o namazlarımızla silmeyi murad buyurmuş.

Bakın bir gün bir günah işleyen bir sahâbe Rasulullah'a gelerek: Ya Rasulullah! Ben yapılmaması gereken bir şey yaptım! Evi-mize bir şey istemeye gelen bir komşumun karısına bakılmaması gereken bir bakışta bulundum! Benim durumum ne olacak? Allah için söyle yoksa ben helâkte miyim? der. Rasulullah efendimiz bir süre sükut eder ve işte bu âyet-i kerîme inzal buyurulur:

"Gündüzün iki ucunda ve gecenin gündüze yakın zamanlarında namaz kıl. Doğrusu iyilikler kötülükleri giderir. Bu, öğüt kabul edenlere bir öğüttür."

Evet namaz kıl, çünkü iyiliklerin kötülüklerini giderir buyuruyor Allah'ın Resûlü. Demek ki namaz artının eksileri götürdüğü gibi kişinin günahlarını götüren, silip süpüren bir ibadettir. Çünkü namaz başlı başına bir tevbe, bir yöneliş ve Allah'tan yardım isteme makamıdır.

Buhârî ve Müslim'de verilen nehir misâli bu türdendir. Allah'ın Resûlü sizden birinizin evinin önünden bir nehir aksa ve her gün beş defa bu nehirde yıkansa o kimse de kir kalır mı? Buyurur. Sahâbe-i kirâm efendilerimiz de elbette kalmaz deyince, Allah'ın Resûlü buyurur ki, işte beş vakit namaz da bu nehir gibi hataları siler, yıkar gider buyurur.

"Beş vakit Namaz aradaki işlenenlere kefarettir, Ramazan da iki ramazan arasında işlenenlere kefarettir, büyük günahlardan sakınıldığı müddetçe"
(Buhârî,Müslim)

Ebu Dâvûd, Tirmizî, İbni Mâce'nin Hz. Ebu Bekir efendimizden şunu rivâyet ederler:

"Bir adam Rasulullah'a gelip: Ya Rasulallah ben bir suç işledim, Allah'ın kitabında cezam nedir? Onu ikâme et dedi. Rasulullah bir süre sükut buyurdu. Nihâyet namaz vakti geldi. Sahâbeyle birlikte namazı kıldılar. O

adam Rasulullah'a dönüp bir daha tekrarlayınca Rasulul-lah şöyle buyurdu: "Söylesene! Sen bizimle birlikte namaz kılmadın mı? Allah senin haddini affetmiştir."

Evet büyük günahlardan, Kebair'den sakınıldığı müddetçe iki namaz arasında işlenen ufak tefek günahlara bu namazlar kefarettir. Ramazan da böyledir. İki Ramazan arasında işlenmiş günahlara da Ramazan kefarettir.

İşte bu zâkirler için, zikir ehli için, Allah'ı Allah'ın kitabını, Allah'ın âyetlerini, Allah'ın emir ve yasaklarını sürekli gündemde tutarak O'nun istediği gibi bir hayat yaşamaya çalışanlar için bir gündemdir, bir öğüttür. Öyleyse ey peygamberim:

115. "Sabret, Allah iyi davrananların ecrini elbette zâyi etmez."

Sabret! Dosdoğru, sırat-ı müstakîm üzere Müslümanca bir ha-yata dirençli ol! Rabbinin istediği kulluğa diren, dayan! Muhakkak ki Allah kendisini görüyormuşçasına, kendisine lâyık kulluk yapanların mükafatlarını asla zâyi etmez. Müslümanlar sabrettikleri müddetçe, geriye dönüşü akıllarının ucundan bile geçirmeden her şart altında Allah'ın istediği gibi bir hayata direnç gösterip, Müslümanca kalabilmenin kavgasını verdikleri sürece kesinlikle bilelim ki Allah'ın mükafatına lâyık olacaklardır.

116. "Sizden önceki nesillerin ileri gelenleri, yeryüzünde bozgunculuğa engel olmalı değil miydiler? Onlardan kurtardıklarımız pek azdır. Kendilerine verilen nîmete karşı haksızlık edenlere uyanlar ise suçlu oldular."

Sizden önceki nesillerde, toplumlarda ileri gelen akıl sahipleri yeryüzünde fesada engel olmalı değiller miydi? İnsanları bozgunculuktan alıkoymalı değiller miydi ? Toplum içinde bu görevi üstlenen akıl sahipleri bulunmalı değil miydi? Evet o toplumların içinde bu görevi üstlendiklerinden ötürü kurtardıklarımız çok az kimselerdir. Halbuki böyle değil de bu tür insanlar toplum içinde çok olmalılardı. Çün-kü hayırlı insanlar bunlardı. Allah'ın rızası buradaydı. Toplum içinde insanları hayra, Hakka teşvik edecek, insanları ıslah edecek, onları zulümden alıkoyacak akıl sahiplerinin olması gerekiyordu. Dünya onlarla dengeye gelecek, insanlar onlar sayesinde cennet yolunu bu-lacaklardı. İşte Allah bunu istiyordu. Allah bundan razıydı. Ama bunlar işte önceki toplumlarda anlatıldı ki çok azdı.

Zâlimler o mütraf'ların, şımarıkların, azgınların yoluna tâbi ol-dular. Onlar mücrim kimselerdi. Onlar bu dünyada Allah'ı, Allah'ın yasalarını reddederek kendi hevâ ve hevesleri istikâmetinde bir hayata yöneldiler. Allah'ın kendilerine verdikleriyle şımarıklıkları, azgınlıkları, tuğyanları artıkça arttı. Hayatı ve elindekileri kendilerine veren Rablerine kulluk yapacakları yerde, Rablerine şükredecekleri yerde Rablerine isyan içinde bir hayattan yana oldular.

117. "Rabbin, kasabaların halkı ıslah olmuşken, haksız yere onları yok etmez."

Rabbin toplumları, kavimleri, şehirleri zâlimce helâk edici değildir. İnsanları haksız olarak cezalandırıcı değildir. Hiç bir topluma onlar helâki hak etmedikleri halde keyfine göre, haksız yere bir helâk emri vermemiştir Allah. Her zaman onları uyarıcı elçiler göndermiş, âyetleriyle onları yüz yüze getirmiş, zaman tanımış, mühlet vermiş, sonra da adam olmayacakları ortaya çıkınca adâletle karar vermiştir. Ehli Allah'la barışmadan yana olduğu halde hiç bir toplumu helâk etmemiştir. Ama ne zaman ki insanlar Allah'a, Allah'ın elçilerine düşmanca bir tavır takındılar, Allah ve elçileriyle savaşa tutuştular işte o zaman onlar hakkında helâk kararını vermiştir.

118,119. "Eğer Rabbin dileseydi insanları tek bir ümmet kılardı. Fakat, Rabbinin merhamet ettikleri bir yana, hâlâ ayrılıktadırlar, esasen onları bunun için yaratmıştır. Rab-bin "Andolsun ki cehennemi hep insan ve cin ile dolduracağım" sözü yerine gelmiştir."

Şunu da unutma ki eğer Rabbin dileseydi insanları tek bir üm-met yapardı. Herkesi Müslüman yapardı. O zaman kitap ve peygamber göndermeye de gerek kalmazdı. Bakın semavat, arz, ay, güneş, yıldızlar, bitkiler, hayvanlar, melekler hepsinin boyunlarındaki ipin ucu doğuştan Allah'ın elindedir. Allah'a karşı asla isyan etme imkânları yoktur. Allah'a kafa tutma imkânları yoktur bunların. Bunlar zoraki kuldurlar Allah'a.

Ama insanlar için Allah bunu murad etmemiştir. İnsanların i-manlarını zorunlu kılmamıştır Rabbimiz. Eğer bu insanlar yeryüzünde dün ve bugün küfrü, şirki tercih edebiliyorlar ve Allah'a rağmen, Allah'ın âyetlerine rağmen diledikleri gibi bir hayatı yaşama imkânı bulabiliyorlarsa unutmasınlar ki bu da Allah'ın yeryüzünde koyduğu bir yasası gereğidir. Allah'ın bunlara verdiği bir iznin sonucudur bu. Eğer Allah böyle murad etmeyip onlara bu konuda müsaade etmeseydi onlar asla ihtilâf edemez, ayrı ayrı gruplar olamazlardı. Rabbinin acıdığı, merhamet ettiği kimseler dinde ihtilâflardan uzak oldular ve Allah'ın dinini samimiyetle Allah'ın istediği şekilde uyguladılar. Zaten işte Allah onları bunun için yaratmıştır. İyi olsunlar diye, sâlih olsunlar, kul olsunlar diye yarattı Allah onları. Allah'ın onları yaratma sebebi onların Müslümanca bir hayat sürmeleri içindi. Ama eğer onlar bundan yüz çeviriyorlarsa elbette cezalarını vermek de Allah'a aittir. Onlar için de Allah'ın şu kelimesi, şu hükmü, şu yasası tamam oldu:

İnsanlardan ve cinlerden cehenneme lâyık olanların, cehennemi tercih ederek bir hayat yaşayanların tamamını cehennemde toplayacağım. Yeminle bu hükmünü, bu yasasını bildiriyor Rabbimiz. Çünkü onlar Allah'a iman etmediler. Allah'ın istediği gibi yaşamadılar. Cehenneme gitmeyi tercih ettiler. Cehenneme lâyık ameller işlediler ve Rabbim de onların bu tercihlerini onaylayıp onların cehennemine hükmetti o kadar.

120. "Peygamberlerin başlarından geçenlerden, sana anlattığımız her şey, senin gönlünü pekiştirmemizi sağlar; sana bu belgelerle gerçek; inananlara da öğüt ve hatırlatma gelmiştir."

Evet işte böyle senden önceki elçilerimizi sana anlatıyoruz. Peygamberlerimizin haberlerini sana kıssa ediyoruz. Bakıyoruz bu sûrede, diğer sûrelerde Rabbimiz ısrarla peygamberine ve onun şahsında bizlere anlatıyor. O peygamberin haberleriyle senin kalbini tespit edip sağlamlaştıralım diye.

İşte Rasulullah efendimize ve biz Müslümanlara bu peygam-berlerin haberlerinin anlatılmasının sebebi kalplerimizin sağlamlaş-tırılması, kalplerimizin itminana, doyuma ulaştırılması içinmiş. Pey-gamberlerin Allah yolunda, Allah'a kulluk yolunda göğüs gerdikleri mücâdeleleri, toplumlarının, kâfirleri karşısında dirençleri, Müslü-manca bir hayata sabır örnekleri, Rabbimizin sürekli onların deste-ğinde oluşu, düşmanlarını helâk edişi anlatılıyor ki peygamber ve Müslümanlar aynen onlar gibi direncini kaybetmesinler. Rabbimizin kendisine anlattığı bu haberlerle büyüyen Rasulullah efendimiz yer-yüzünün en büyük izzet ve şerefine ulaşıyordu.

Eğer şu anda bizler de bu peygamber haberleriyle beraber olur, bu Allah haberleriyle büyürsek, kalbimizde, kafamızda, duyularımızda hep peygamber haberleri canlı olursa bizim kalplerimizde Allah'a kulluk yolunda sağlamlaşacak, hiç kimseden bir korkumuz kalmaz, desteğimizde Allah olduğunun itminanını elde etmiş oluruz.

Ama eğer bizler şu anda bu peygamber haberlerinden uzak bir hayat yaşar, Allah'ın bize yasal örnekler olarak sunduğu bu peygamberlerle beraber olmaz, başka örnek şahsiyetler peşine takılır, onları gündemimizde tutmaya çalışırsak o zaman kalplerimiz gevşer, korkular bizi sarar ve Allah'ın istediği bir hayatı yaşayamayız Allah korusun.

İşte ey peygamberim, bu sana anlattığımız peygamber kıs-saları haktır. Bu konuda hak sana gelmiştir. Mü'minlere bir zikir, bir gündem, bir şeref gelmiştir. Öyleyse zikir mi istiyoruz? Hayatımızı düzenleyeceğimiz tezkira mı istiyoruz? Gündem mi istiyoruz? Kalbimizin imanla yatışmasını, güçlenmesini mi istiyoruz? Korkusuz bir hayat yaşamak mı istiyoruz? İzzet ve şerefe ulaşmak mı istiyoruz? O zaman bu kitapla, bu tezkirayla beraber olmak zorundayız. Allah'ın bu haberleriyle bilgilenmek zorundayız. Kalplerimizi, gözlerimizi, kulaklarımızı Allah'ın elçileriyle doldurmak, bu haberlerle beraber olmak zorundayız. Peygamberleri gündeme almak zorundayız. Allah elçileri egemenliğinde bir hayat yaşamak zorundayız. Tanıdığımız, tanıttığımız, öğrendiğimiz, öğrettiğimiz, duyurduğumuz, örnek aldığımız, örnek gösterdiğimiz sadece peygamberler olsun.

121,122. "İnanmayanlara: "Durumunuzun gerektirdiğini yapın, doğrusu biz de yapıyoruz; bekleyin, biz de bekliyo-ruz" de."

İman etmeyenlere de ki, haydi ne yapacaksanız yapın. Onlar, o kâfirler durumları, konumları, makamları, ekonomik, siyasal ve askeri güçleri neyi iktiza ediyorsa onu yapsınlar. Ellerinden geleni arkalarına koymasınlar. Ne yapabileceklerse yapsınlar. Evet dün bunu peygamber söylüyordu, bugün de biz söyleyeceğiz. Diyeceğiz ki ey kâfirler, ey zâlimler, ey Allah düşmanları, haydi gücünüz neye yeti-yorsa yapın yapacağınızı. Allah kullarını asmayı, kesmeyi, tanklarınızla ezmeyi yok etmeyi mi planlıyorsunuz? Müslümanları yeryüzünden silmeyi mi hedefliyorsunuz? Haydi buyurun ne yapacaksanız yapın. Siz yapacağınızı yapın biz de yaparız yapacağımızı. Bekleyin, biz de bekliyoruz.

Yanında bir avuç bile yardımcısının olmadığı bir Mekke at-mosferinde söylüyordu Allah'ın Resûlü bunları. Eğer bugün biz Müslümanlar da tıpkı elçileri gibi karşılarındaki tüm dünya kâfirlerine karşı bu sözü söyleyebilirler, onların karşılarına Allah desteğinde olmamın bilinci içinde bir tavırla çıkabildikleri an Müslümanlar için galibiyet başlamış demektir. Peki bu iş nasıl olacak? Tüm dünya kâfirlerine karşı böyle namüsait şartlar altında Müslümanların galibiyeti nasıl gerçekleşecek? Derseniz:
123. "Göklerin ve yerin gaybı Allah'a aittir. Bütün işler ona döndürülür. Öyleyse O'na kulluk et. O'na güven. Rabbin, yaptıklarınızdan habersiz değildir."

Göklerin ve yerin gaybı Allah'a aittir. Göklerin ve yerin gaybî bilgileri sadece O'na aittir. Çünkü göklerin ve yerin yaratıcısı, sahibi O'dur. Göklere ve yere egemen olan O'dur. Yarın ne olacak? Yarın neler gerçekleşecek? Bunu bilmiyoruz. Hani sûrenin önceki bölümlerinde verdiği kararları anlatmıştı Rabbimiz. Tûr'da neye karar verdiğine bizi muttali kılmıştı. Hatırlayın, neye karar vermişti Rabbimiz Tûr'-da? Firavun ve hempalarının helâkine, Kızıl denizde boğulmalarına karar vermişti. Ve işte gördük bu kararını nasıl gerçekleştirdiğini.

İbrahim (a.s)'a uğrayan meleklerle bir kararını bildirmişti Rab-bimiz. Neydi o karar? Boşuna uğraşma ey İbrahim, Rabbin karar-laştırdı Lût kavmi helâk olacak. Ne oldu sonunda? Lût kavmine kararını uygulamadı mı? Mekke'de, Belde-i Eminde karar verdi Rabbimiz. Neye karar verdi? Mekkeliler yıkılacak, Mekkeliler bitecek ve Peygamber (a.s) beraberindeki mü'minlerle beraber yeryüzünün en aziz ve şerefli insanları olacaklar. Olmadı mı? Uygulamadı mı Allah bu ka-rarını?

Acaba şu anda ekonomik, siyasal ve askeri gücü eline geçir-dikleri için şımaran, Allah'la savaşa tutuşan, yeryüzünde Müslüman-ları silmeye çalışan,

Allah'a hayat hakkı tanımamaya yemin eden şu kâfirler ve zâlimler hakkında, onlar karşısında inim inim inleyen Müslümanlar hakkında verilmiş bir kararının olmadığını mı zannediyorsunuz? Bugünün kâfirleri rezil rüsva olmayacaklar mı zannediyorsunuz? Tıpkı önceki Müslümanlar gibi onların yolunu izleyen günümüz Müslümanlarının yeniden izzet ve şerefe kavuşturulmayacaklar mı zannediyorsunuz? O zaman bu peygamber haberlerinden habersiz bir hayatın içindesiniz demektir. O zaman kalpleriniz bu haberlerle sağlamlaştırılmamış demektir. Şu anda nasıl bir karar verildiğini bilmiyoruz ki? Şeklini, biçimini, zamanını bilemesek de kesin biliyoruz ki eğer bizler de önceki peygamberlerin müminlerinin yolunda olursak kesinlikle Allah onlara lütfettiğini bize de lütfedecektir. Çünkü bu Allah'ın yeryüzünde asla değişmeyen sünnetidir bu, yasasıdır bu.

Evet göklerin ve yerin gaybı Allah'a aittir ve işlerin tamamı so-nunda O'na döner. Çünkü egemenliğin, mülkün, saltanatın sahibi O'-dur. Dilediğine mülkü veren, dilediğinden alan O'dur. dilediğini aziz, dilediğini zelil eden O'dur. Dilediğini kaldıran, dilediğini indiren O'dur. İşte gözlerimizle gördük bunu. Kâfirleri, zâlimleri nasıl yere batırdığını, Müslümanları nasıl kurtarıp izzet ve şerefe ulaştırdığını adım adım seyrettik. Onları buna ulaştıran Allah bugün de bunu yapacak güçtedir. Bu Allah'ın yeryüzünde vaadidir ve Allah'ın vaadi haktır, kimse O'nun vaadinin önüne geçemeyecektir. Tüm işler O'na döndürülecek. Peki bütün bu işleri Allah ayarlayacak, Allah yapacak da bize ne düşecek? İşte bize düşen de şudur:

Sen sadece Allah'a kulluk et. Sizler sadece Allah'ı dinleyin. Sadece Allah'ın istediği gibi yaşayın. Gecenizde, gündüzünüzde sadece Allah egemen olsun. Boyunlarınızdaki kulluk iplerinin ucunu Allah'ın eline verin. O nereye çekmişse, O ne demişse, O nasıl bir hayat istemişse öylece yapın, öylece yaşayın. O'nun seçimini kendiniz için seçim kabul edin. Sadece O'nu razı etmeye çalışın. Sadece O'nun beğenisine ulaşmak için çırpının.

Ve sadece O'na güvenin, dayanın. Vekaletinizi O'na verin. İşlerinizi O'na havale edin. Vekiliniz olarak, veliniz olarak, sahibiniz ola-rak O'nun aldığı kararları uygulayın. O'na güvenip teslim olun. O'nun koruması altına girin. Ve asla unutmayın ki Rabbiniz sizin durumla-rınızdan, içinde bulunduğunuz şartlarınızdan gafil değildir. Sizin yaptıklarınızdan, düşündüklerinizden habersiz değildir Allah. Sizi de gör-mektedir, düşmanlarınızı da. Her şeyi değerlendirme O'nda, hüküm O'nda, karar verme O'nda, kararını uygulama O'nda, galibiyet O'nda, zafer O'ndadır.

Öyleyse ne mutlu Allah'ı Velî bilip, vekil bilip O'nun istediği gibi bir hayat yaşayıp, O'nun yardımıyla izzet ve şerefe ulaşma ümidini yitirmeyenlere. Ne mutlu bu hayatı Müslümanca tamamlayıp, Rab-binin rızasını kazanıp cennette uçanlara. Yazıklar olsun Rabbini tanımayıp, Rabbiyle ve O'nun diniyle

bir savaş başlatıp, Rabbinin gazabına maruz kalıp, dünyada rezil rüsva olup öteler âleminde de cehenneme akıp gidenlere. Vel hamdü lillahi Rabbil âlemîn.